

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BIG NICK

Energy

MORGAN ELIZABETH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BIG NICK ENERJİ

MORGAN ELIZABETH

Copyright © 2023 by Morgan Elizabeth

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Kabarık Hallmark Noel filmlerinin biraz daha kirli olması gerektiğini düşünen
herkese.*

Mutlu Noeller, sizi pis hayvanlar.

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Nick Bölüm](#)

[1 Shae](#)

[Bölüm 2](#)

Nick

[Bölüm 3](#)

Shae

[Bölüm 4](#)

Nick

[Bölüm 5](#)

Nick

[Bölüm 6](#)

Shae

[Bölüm 7](#)

Nick

[Bölüm 8](#)

Nick

[Bölüm 9](#)

Shae

[Bölüm 10](#)

Shae

[Bölüm 11](#)

Shae

[Bölüm 12](#)

Nick

[Bölüm 13](#)

Shae

[Bölüm 14](#)

Shae

[Bölüm 15](#)

Nick

[Bölüm 16](#)

Shae

[Bölüm 17](#)

Nick

[Bölüm 18](#)

Nick

[Bölüm 19](#)

Nick

[Bölüm 20](#)

Shae

[Bölüm 21](#)

Shae

[Bölüm 22](#)

Shae

[Bölüm 23](#)

Shae

[Bölüm 24](#)

Shae

[Bölüm 25](#)

Shae

[Bölüm 26](#)

Shae

[Bölüm 27](#)

Shae

[Bölüm 28](#)

Shae

[Bölüm 29](#)

Shae

[Bölüm 30](#)

Shae

[Bölüm 31](#)

Nick

[Bölüm 32](#)

Nick

[Bölüm 33](#)

Shae

[Bölüm 34](#)

Nick

[Bölüm 35](#)

Shae

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

Nick

[Bölüm 38](#)

Nick

[Bölüm 39](#)

Nick

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

Nick

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

Nick

[Bölüm 45](#)

Shae

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazla tatil eğlencesi](#)

[ister misiniz? Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kindle çıkartmaları ve imzalı kopyalar kazanma şansı ister](#)

[misiniz? Ayrıca Morgan Elizabeth tarafından](#)

ÖNSÖZ

Merhaba, dostlarım!

İşte yine yeni bir kitap ve sizlerle sohbet etmem için bir fırsat daha.

Geçen yıl, kısa sürede en popüler kitabım haline gelen *İntikam Mevsimi*'ni yazdım ve hepiniz onu *çok sevdiniz*. Bunun için sonsuza dek minnettarım. Doğum tarihim Noel'di ve hemen öncesinde doğmuş olmama rağmen, sanırım bu benim tatillere ve Noel neşesine olan sevgimi pekiştirdi. Shae'den çok Nick'e benzediğimi söyleyebilirsiniz.

Bu kitabı yazma fikri Kasım ayında gribe yakalandığımda aklıma geldi. Şükran Günü geçer geçmez pek çok ebeveynin yaptığı gibi, elfi evime getirme kararına lanet ediyordum ve bir şekilde aklım, Noel zamanında bekar bir annenin tatil sihri yapmasına yardım etmek için gelen bir adam fikrine gitti.

Elbette, hepimiz kovboy romantizmi çağındayız ve ben *her zaman* Taylor çağındayım, bu yüzden onları bir araya getirmenin ve MMC'mizi bir *Noel ağacı çiftliğine* sahip yapmanın daha iyi bir yolu var! Neşe! Sihir! İpler!

Bu kitabın temelde baharatlı bir Hallmark filmi olduğunu belirtmek isterim. Minimal endişe ve dram, bolca Noel neşesi. Bazen, yılın bu zamanında sadece sıcak, rahat ve kabarık (ve baharatlı, endişelenmeyin) bir şeyler istersiniz ve umarım Nick, Shae ve kızları benim kadar seversiniz!

Birkaç not: Bu kitapta, *İntikam Mevsimi*'nde taciz içeren bir ilişkiden ayrılan kadın (Sharon) Shae başroldedir. Shae'nin hikayesinin bir parçası olduğu için bu hikayede fiziksel ve sözlü olarak taciz içeren bir ilişkide yaşamak hakkında konuşmalar var. Sayfa üzerinde istismar yoktur.

Kendinizi ve ruh sağlığınızı her zaman ön planda tutmayı unutmayın. Okumak bizim mutlu yerimiz olmalıdır.

Bu kitapta dikkat edilmesi gereken diğer şeyler - her zaman olduğu gibi, cinsel içerikli içerik ve çok sayıda küfür bulacaksınız. Baharatlı sahnelerden biri ip oyunu içeriyor, ama lütfen, lütfen bunu bir kılavuz olarak kullanmayın. Bu kitap ilham vermek içindir, talimat vermek için değil.

Seni Ay'a ve Satürn'e kadar seviyorum.

-Morgan Elizabeth

NICK

NİSAN

Connor telefonda, "Bu gece bir randevuya çıkıyorum," diyor. Evin içinde ilerleyip botlarımı bulup giyerken telefon kulağında. Görünüşe göre tuttuğum veteriner Mickey'nin yakında doğuma gireceğini söylerken haklıymış - sadece aynı gün olmasını beklemiyordum.

"Öyle mi? Tanıdığım biri mi?"

Oğlunuzu henüz 18 yaşındayken ve daha iyisini bilemeyecek kadar aptalken doğurmanın avantajı, tam 24 yıl sonra olabildiğince yakın olmamızdır.

"Hayır. Tinder'da bir MILF-"

"Vay, vay, vay, geri çekil lan," diyorum, dik duruyorum ve telefonu kulağıma tutuyorum, bir çizmem ayağında, diğeri yarı yolda. Doğurtmam gereken bir tay var, ama oğlum böyle konuşarak dolaşıyorsa, söz konusu çizme kışının yarısına kadar gelmek üzere.

"Sakin ol baba, o bir MILF. Onu görmelisin." Başımı sallıyorum ve çiftliğimin tavanına bakıyorum, İhtiyar Samuels'ten satın alma fırsatı verilmeden önce on beş yıl boyunca çalıştığım Noel ağacı çiftliğindeki evim.

"Biz kadınlar hakkında bu şekilde konuşmayız Connor."

"Baba, ben-" Sözümlü kestim, daha fazla bilgi tıkladı ve ona olan kızgınlığımı artırdı.

"Ve sen kendin hâlâ bir çocukken, lanet olası çocukları olan bir kadınla randevuya çıkarak ne bok yiyorsun?" Connor'ı bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ama o New York'ta şirket basamaklarını tırmanan bir bekar. *Çocuklu* bir kadın için yeterli cesarete sahip değil.

"Ben çocuk değilim baba. I-"

"Çamaşırlarını her hafta bana getiriyorsun."

"Çünkü şehirde bunu yaptırmak çok pahalı ve çamaşırhanede oturmak istemiyorum!"

"Ve iki ayda bir *erkek gezilerine* çıkıyorsun."

"Çocuklu bir kadınla çıkarken eğlenemez miyim?"

"Çocuklu bir kadın hazır olduğundan daha fazla sorumluluk gerektirir Connor. Güven bana." Beni aradığına pişman olmuş gibi inliyor ama sözlerimi ciddiye aldığını, aramızda güven ve saygı inşa etmek için yeterince çalıştığını ve beni başından savmayacağını biliyorum. O iyi bir çocuk, görünüşe göre yapılacaklar listesinden *bir MILF ile çıkmak* üzere olsa bile.

"Sadece bir randevuya çıkıyorum!" Botumu giymeyi bitiriyorum ve ceketimi alıyorum, on dakika içinde ahırın bir köşesine atılacağından emin olmama rağmen.

"Eğer ona lanet olası bir MILF dediğini duyarsam, oraya gelir ve botumu kıcına sokarım."

Hattı sessizlik dolduruyor ve 24 yaşında bile bu büyüklükte bir tehdidin onu duraksatmasını ebeveynliğimin bir kanıtı olarak kabul ediyorum.

"Sadece komik olmaya çalışıyordum. Tabii ki bunu onun önünde söylemezdim," diyor, kelimeleri çocukken aptalca hareketlerini savunduğu zamanki gibi alçak sesle.

"Böyle şakalar ağzımdan kaçtığında çok daha az komik oluyor." Anahtarlarımın kemerimde olduğundan emin olarak ön kapıya yöneliyorum.

"Tanrım, sohbet etmek için aramıştım, ders vermek için değil."

"Ayda en az bir kez ders vermem gerek yoksa lisansımı iptal ederler" diyorum, yıpranmış, koyu kahverengi, neredeyse siyah şapkamın mandallardan birinde asılı olduğu portmantoya uzanarak.

"Ehliyetiniz?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Baba ehliyeti. O zaman tam altı ay boyunca baba şakaları yapamam ya da tişörtümü kot pantolonumun içine sokamam."

"Belki de iptal etmeliler," diyor nefesinin altından. Gülüyorum, kovboy şapkamı başıma geçiriyorum.

"Siktir git. Randevuna git, sonra nasıl geçtiğini bana haber ver. Mickey'nin bebeğini doğurmasına yardım etmeliyim." Sonra telefonu kapatıp kapıdan çıkıyorum.

BİR

Şükran Günü'nden üç gün önceyiz ve dünya başıma yıkılıyor, bu da ne yazık ki Şükran Günü planlarımı soran eski sevgilime yalan söyleyecek kadar aklımın başımda olmadığı anlamına geliyor.

Tamam, tamam, *sadece arkadaş olmaya* karar vermeden önce onunla *bir kez* çıktım.
en iyisi olurdu, ama yine de.

Connor Finch'le boşandıktan bir ay sonra, arkadaşım Abbie'nin elime zorla bir telefon tutuşturup, *"Tüm seksi olanları kaydır"* demesinden günler sonra tanıştım.

Bana bir randevu profili hazırlamıştı.

"Buna hazır değilim Abbie," dedim ona tüm nezaketimle. Suratını astı ve ben de elimde olmadan ona güldüm. "Seni takdir ediyorum ama hayır."

"Sonsuzluğunu bulmaya hazır olmadığını biliyorum, ama en azından bir toparlanmaya ihtiyacın var, Shae," dedi bana, sesi açıkça benim bir aptal olduğumu ve *boşanma sonrası ata binmek* de dahil olmak üzere evrenin tüm sırlarını bilen kişinin kendisi olduğunu ima *ediyordu*.

O zamanlar, adımı kullanması beni hâlâ gülümsetiyor, yeni bir başlangıç ve parlak bir gelecek için göğsümde hâlâ bir umut pırıltısı yaratıyordu, sadece ben ve kızlarım.

Adımın tam halinden vazgeçmek ve Todd'la tanışmadan önce lisedeyken herkesin beni çağırdığı isme geri dönmek, boşanmadan sonra kendimi yeniden keşfetmek için attığım ilk adımdı. Nihayet ayrılmaya cesaret edebildiğimde, artık kendimi tanıyamadığımı fark ettim. Bu yeni hayatla birlikte kim olmak istiyorsam o olabileceğime karar verdim.

Her zaman rahat ve tanıdık gelen bir isim olan Shae'de karar kıldım. Üniversitenin ilk yılları muhtemelen kendimi en son kendim gibi, bağımsız, cesur, iyimser versiyonum gibi hissettiğim zamanlardı. Bu ismi geri getirmek doğru bir karar gibi geldi, Todd'la tanışmadan önceki halimi taklit etmenin en iyi yolu buydu, henüz tam olarak cesur ve iyimser olmasam bile.

Ne yazık ki, çevrimiçi randevular ne yeni *ne* de eski halimle "ben" gibi hissettirmiyordu, bu yüzden vebadan kaçır gibi kaçıyordum.

"Abbie . . ."

"Hayır, hadi ama. Eğlenceli olacak! Senin tipin olmayanları kaydırmanı istiyorum. Genç, seksi erkekleri." Ona gözlerimi devirdim ve iç çektim.

"Genç, seksi erkekler yaşlı, iki çocuklu bir anneyi istemezler." Bunu söylerken kendimi küçümseliyordum, gerçekçi davranıyordum. 35 yaşında, yeni boşanmış ve *Titanik*'i batırmaya yetecek kadar bagajı olan biri olarak, 24 yaşındaki genç ve ateşli bir erkek için ideal eş olmaktan çok uzaktım.

"Birincisi, kapa çeneni. İkincisi. Sen bir MILF'sin. Genç erkekler MILF'lere bayılır. Ve biz mükemmel bir eşleşme aramıyoruz. Sevişip yolumuza devam edebileceğimiz birini arıyoruz. Sadece boşalmak isteyen genç bir adamın sana aşık olma ihtimali çok düşük. Şu anda insanların sana aşık olmasına ihtiyacın yok." Ona, şu anda *birinin* bana aşık olması fikrine güldüm ve tartışmaya devam ettim ama tartıştığım *kişi Abbie*'ydi.

Birkaç sonuçsuz tartışma ve bir kadeh şarap beni bir hafta sonra Connor Finch ile bir akşam yemeğine götürdü. Umutlarım yüksek değildi, ama hazırlanırken, ilk randevunun potansiyelinin heyecanı damarlarımı doldururken, onun haklı olduğunu gördüm. Zamanı gelmişti. Todd bizi yüklerimiz ve korkularımızla bırakıp gitmiş olsa da, onun beni flört etme sevincinden ve yeniden aşık olma umudundan tamamen mahrum bırakmasına izin veremezdim.

En azından *tamamen* değil.

Beklediğim gibi olmasa da harika bir ilk randevuydu. Bir erkek arkadaş ya da Abbie'nin istediği gibi bir *oyuncak* yerine, bir arkadaş buldum. Yemeğin sonunda o kadar çok gülüyorduk ki gözlerimden akan yaşları silmek zorunda kaldım ve kızlarla hayvanat bahçesine bir gezi planlıyorduk. İkimiz de aynı sonuca varmıştık: gerçekten *çıkmanızın* hiçbir yolu yoktu.

Bunun yerine, şimdi ayda birkaç kez konuşuyoruz, o akşam yemeğine geliyor ya da ara sıra kızları ve beni bir günlüğüne dışarı çıkarıyor, ama daha fazlası değil.

Her nasılsa, benden neredeyse on yaş küçük olan bu adam en yakın arkadaşlarımdan biri haline geldi.

"Shae?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Üzgünüm, kafam bulutlarda. Ne dedin sen?"

"Kızlarla Şükran Günü'nde ne yapacağınızı sordum."

Bunun olacağını tahmin etmeliydim, bizim için her zaman çok endişelendiğini düşünürsek, ama her şeye o kadar dalmışım ki cevap vermeden önce düşünmedim bile.

Birkaç gün önce eve geldiğimde kiraladığım konağın sahiplerinden Şubat ayında emekli olacaklarını ve binanın satışının 31 Ocak'ta tamamlanacağını bildiren bir not buldumst. Ne yazık ki yeni sahipler kiralamakla ilgilenmiyorlar ve burada yaşamadan önce evi tamamen yenilemeyi planlıyorlar, bu nedenle önümüzdeki iki ay içinde yeni bir yer bulmam gerekecek.

Ayrıca gelen kutumda kızlarımın gittiği *aptal* prestijli okulun PTO annesinden tatil partisini ve yardım edip edemeyeceğimi soran pasif agresif bir e-posta *daha* vardı. Nedendir bilinmez, bu kadın benden her geçen gün daha fazla nefret ediyor ve hatta e-postasında "*daha geleneksel ailelerin programlarında sizden daha fazla esneklik olduğunu anlıyoruz*" diye yazmış, üstelik *kendisi de* bekar bir anne olmasına rağmen, ona bir şekilde tahammül edebilen zengin bir pislikle çıkıyor.

Ve tabii ki tatiller yaklaşıyor, boşanmadan sonraki ilk Noel ve tek yapmak istediğim kızlarıma küçük kalplerinin istediği her şeyi vermek ve böylece her gün her dakika hissettiğim çalkantılı, bitmek bilmeyen anne suçluluğunu bastırmak. Ne yazık ki, büyük kızım bu yıl sanki Hudson City'de iki yatak odalı bir şehir evinde değil de bir çiftlikte yaşıyormuşuz gibi koca bir *at* istiyor. Connor'ı suçluyorum, ona *atların, tavukların, keçilerin* ve Noel sihrinin çok fazla olduğu, babasının Noel Baba'nın kendisiyle doğrudan bir bağlantısı olan lanet olası pastoral *bir Noel ağacı çiftliğinde* nasıl büyüdüğünü anlatmayı seviyor. Bu da yetmezmiş gibi, en küçüğüm ağacın altında görmekten mutlu olacağı tek hediyenin bir *kedi yavrusu* olduğunu kafasına koymuş durumda, sanki ikisini hayatta tutmak için yeterince mücadele etmiyormuşum gibi.

Çocukların tatil için canlı hayvan istemesi de neyin nesi? Barbie Rüya Evleri ve Kolay Pişen Fırınlara ne oldu?

Ve tabii ki hepsinden önemlisi, bugün regl oldum.

Evren bana saldırmayı bırakırsa *çok* memnun olurum, çok teşekkür ederim.

Demek istediğim, Connor'ın sorusuna cevap verirken süslü bir yalan uydurmuyorum.

Bunun yerine, gerçeği söylemek gibi korkunç bir eylemde bulunuyorum.

"Yok bir şey," diyorum. "Her şey mahvolduğundan beri ilk Şükran Günü'ndeyiz ve ben de fazla göze batmamaya çalışıyorum, anlıyor musun?"

Geçen Şükran Günü'nde koruyucu gözaltındaydım, Damien Martinez kızlarım Ruby ve Harper'ın tam velayetini bana vermek için sihrini konuşturuyordu.

Bu yıl, kızlar ve ben kendi başımızayız ve her zamankinden daha mutluyuz. Biraz bunalmış olmasak da.

"Hiçbir şey yapmıyor *musun*?" diye soruyor kuşkuyla ve ben iç çekiyorum.

"Şu anda başımda yeterince iş var," diyorum. Parmaklarım ev sahibimin el yazısıyla yazdığı nota bir kez daha dokunuyor.

Etrafta biraz araştırma yaptım ama üçümüz için de yeterli büyüklükte olan her şey ya çok pahalı ya da çok şüpheli. Elbette Todd'dan aldığım nafaka ve birikimleri kullanabilirdim ama bizi yerleştirmek için gerekenleri kullandıktan sonra o paraya dokunmayı reddettim.

O adam yüzünden, yıllarca beni itip kakmasına izin verdiğim için, yıllarca taciz edildiği için lekelendi. Hepsi kızların yaşlandıklarında elde edecekleri, üniversite ya da ev için kullanacakları ya da anlamsızca harcayacakları güzel bir faiz biriktiriyor - umurumda değil.

Bunu istemiyorum, yeni hayatıma onun zehirli dokunuşunu istemiyorum. Yeni bölümümün ona *biraz* bile bağımlı olmasını istemiyorum. Elbette bu konuyu Damien ve Abbie ile konuşabilirim. Ya onun kurduğu ve benim çalıştığım kâr amacı gütmeyen kuruluştaki maaşımı artırır ya da bana kredi teklif eder ya da, Tanrım, muhtemelen bana bir ev satın alırdı ... ama onlar zaten dayanılmaz derecede cömert davrandılar.

Ona daha fazla borçlu hissetmeme gerek yok.

"Şükran Günü için babamın çiftliğine gel." Kafamda durdu çünkü *ne*?

"Bir çiftlik mi?"

"Evet, kızların sevebileceği bir sürü atı var. Çok eğlenirler."

"Noel ağacı çiftliğinde büyüdüğünü sanıyordum?" Telefonumu kulağımla omzum arasında dengede tutarak soruyorum.

mutfak tezgahında.

Fatura, fatura, fatura, okul gazetesi, Ruby'nin Noel listesi, kalın ve büyük harflerle yazılmış *AT!* 4. sınıf baba-kız dansı için midemi bulandıran bir davetiye ...

"Evet, ama çok büyük bir arazi. Ana ev arazinin diğer tarafında, ahırların yanında."

"Tanrım, Connor, senin bekâr bir babayla büyüdüğünü sanıyordum. Bir atı olduğunu söylediğinde *çiftlikten* bahsettiğini bilmiyordum," diyorum. Her an bana yardım etmesine izin vermem için beni ikna etme yollarından biri buydu - hayat planladığınız gibi gitmediğinde tek başına çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Hep bir gün Connor'ın babasıyla tanışacağımı ve böyle nazik, düşünceli bir oğul yetiştirdiği için ona teşekkür edeceğimi ve belki de bunu tek başına nasıl başardığını soracağımı düşündüm.

Ayrıca her gün her an onu onarılamayacak şekilde mahvettiğinden endişe ediyor muydu, yoksa bu sadece *gerçekten* şanslı olanların sahip olduğu bir şey miydi?

Connor gülüyor. "Ben yaptım. Ben doğduğumda babam orada oda, pansiyon ve çocuk bakımı için çalışmaya başlamış ama bir süre önce burayı satın alarak yükselmiş. Burası bir ağaç çiftliği ama arazinin diğer tarafında ahırlar ve pansiyonlar da var."

Bir yabancının çiftliğindeki Şükran Günü'ne acınarak davet edilmek kulağa korkunç geliyor. "Bilemiyorum Connor. Garip olmaz mıydı? Kimse ne kızları ne de beni tanıyor."

"Uyumsuzların Şükran Günü. Yakınlarda ailesi olmayan bazı arkadaşlarım, bir avuç çalışan, teyzem. Hiçbiri mantıklı değil ama kendi ailemizi kurduk, anlıyor musunuz?"

Kendimize ait bir aile.

Aslında kulağa hoş geliyor.

Todd'la Şükran Günü her zaman bir çile olmuştur; tüm ailesi bize gelir ve ben tüm haftayı mutfakta hazırlık yaparak geçirirdim. Tabii ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım Todd'un her zaman şikayet edecek bir şey bulduğu olurdu. Kayınvalidemin de kusur bulma ve beni küçük hissettirme sporunu sevdiğinden bahsetmiyorum bile, onun neden böyle olduğu benim için her zaman açıktı.

Geçen yıl kızlarla birlikte dondurulmuş tavuk bonfile, patates kızartması ve çoğunlukla kendi başlarına yaptıkları kutulu kek karışımı yedik ve işleri bittiğinde mutfakı darmadağın ettik.

On yıldan uzun bir süredir geçirdiğim en iyi Şükran Günü'ydü.

Ama suçluluk duygusunun içime işlemediğini, içe dönük ebeveynlerin tek çocuğu olarak hep arzuladığım büyük, çılgın aile deneyimini onlara yaşatmadığım için kendimi kötü hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum; arkadaşlarımın hep sevgiyle bahsettiği ya da televizyon ve filmlerde hem kaotik hem de sevgi dolu ve tatmin edici olarak gösterilen türden.

"Nerede o?" Soruyorum ve tereddütlerimin çatırdadığını, bahanelerimin çöktüğünü hissedebildiğini biliyorum.

"Cherrystone. Hudson City'nin yaklaşık bir saat batısında." Bir saat yapabilirim. . . "Hadi ama. Kızlar buna bayılacak. Ruby atları sevebilir. Birkaç ahır kedisi ve Harper'ın *seveceği* birkaç keçi var." Sesinde bir gülümseme var çünkü bunun beni *-kızlarımı-* ikna etmek için tabuta çakılmış bir çivi olduğunu biliyor.

9 yaşındaki Ruby, bir atı sevebilme fikri karşısında kesinlikle çılgına dönerdi. Harper, sevimli cazibesi ve gülümsemesiyle etkileyebileceği yeni insanlarla birlikte olmaktan mutlu olurdu, ancak bir kedinin peşinden koşmayı da eklerseniz patlayabilir.

İç çekiyorum.

Kendimi vazgeçiremeden soruyorum, "Tamam. Ne zaman ve ne getirebilirim?"

iki

DOKUZ AY ÖNCE NICK

"Randevun nasıl geçti?" Mickey'nin tayı Minnie doğduktan iki gün sonra sordum. Tüm bu zamanı anne ve yavruyu kontrol etmek ve çiftliğin etrafına fidanlar dikmek arasında geçirdim, sekiz yıl daha hazır olmayacak ama çiftliğin devam etmesi için şimdi toprağa girmesi gereken ağaçlar.

Çok yoruldum.

Bir şeyler başardığınızı hissettiğiniz iyi türden, ama yine de bitkin.

"Güzel. O iyi." Kaşlarım onun sözleriyle çatıldı.

"Havalı mı? Kulağa iyi bir randevu gibi gelmiyor."

Connor gülüyor ve sesi benimkine çok benziyor.

"Evet, bir aşk maçı değildi ama ondan hoşlandım. Önümüzdeki hafta onunla tekrar buluşacağım."

"Yani, MILF ile mi çıkıyorsun?" diye sordum.

"Bunu yapmaya iznim yok sanıyordum?"

"Sen değilsin." İkimiz de gülmeden önce sessizlik hattı dolduruyor ve sonra Connor açıklıyor.

"Bu bir randevu değil. Sadece arkadaşız. Ondan hoşlanıyorum, iyi biri ama benim tipim değil." Sözlerindeki gülümsemeyi duyabilmem için uzun bir duraklama oldu. "O aslında senin tipin." O görmese de başımı sallıyorum. Kendimi bildim bileli, babasının herkes gibi bir sevgilisi olmadığını fark ettiği andan beri, bana bir sevgili bulmaya çalışıyor.

"Bugünlerde tipim yok, dostum."

"Herkesin bir tipi vardır."

Ona çiftliğin büyümesine ayak uydurmaya çalışmakla çok meşgul olduğumu, neredeyse iki yıldır bir *tipe* ihtiyaç duymak bir yana, bir randevuya bile çıkmadığımı söylemiyorum.

"Sence benim tipim ne?" Merakla soruyorum. "Ateşli.

Yaşlı-"

"Tanrım, Connor, benimle her telefon görüşmende seninle konuşmak zorunda mıyım?" Bir elimle şakağımı ovuşturuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dünyanın neden bana düzgün bir insan olarak yetiştirmem için kendimin daha genç bir versiyonunu vermeyi uygun gördüğünü merak ediyorum.

"Hayır, çok genç değil, hayatı yaşamamış gibi bir şey demek istedim. Yaş farkı, tarih falan yok."

Adil. Bu adil. Connor'ın yaşında biriyle çıkamazdım.

Tartışmayacağımı anlayınca devam etti: "Sarışın. İki kızı var. Boşanmış ama her şeyi yoluna koymuş. Süper bağımsız."

"Görünüşe göre beni düşündüğünden biraz daha iyi tanıyorsun," diyorum. "Sen benim babamsın. Tabii ki tanıyorum."

Üç

Telefonum tanımadığım bir numarayla çalıyor. Görmezden *gelmeliyim*.

Bu benim kişisel cep telefonum, iş numarası ya da benzeri bir şey değil ve sadece tanıdığım ve güvendiğim insanlara veriyorum. Ancak bugün, bir yabancının evinde Şükran Günü yemeğine gidiyoruz ve zihnim, bilinmeyen bir numaranın beni aramasının tüm nedenlerini düşündüren endişeyle çemberlerden atlamaya başlıyor.

Belki de Abbie kız kardeşinin evinden bir sorun için arıyordur.

Belki de günün tadını çıkarmadan önce halletmem gereken acil bir iş durumudur.

Belki de Connor babasının evinde, bana Şükran Günü'nün iptal olduğunu söylüyordur.

Belki de tüm numaralarını kaydetmiş olmama ve *Şükran Günü sabahı* olmasına rağmen okul kötü haber vermek için arıyordur.

Cevaplar zihnimde dönüp duruyor, dikenli teller sinirlerim ve huzurum arasındaki ince duvarı kazıyor, ta ki ben siktir et deyip çağrıya cevap verene kadar.

Neredeyse anında pişman

oldum. "Alo?"

"Sharon." Sesi kırılmış ve sinirli.

Todd.

Neredeyse bir yıldır başarılı bir şekilde uzak durduğum eski kocam beni arıyor.

Ara sıra bana ulaşmaya çalışmasına rağmen, avukatlar dışında onunla kesinlikle konuşmadım.

Bir keresinde, benimle bir konuda konuşması gerektiğini söyleyen bir mektup gönderdi.

Bir başka sefer, okuldan eve bir not gönderdi ve bunu büyük kızıma vermek için bir zamanlar golf arkadaşı olduğu müdürü kullandı.

Ama ilkbaharda bir ara tamamen durdu, sanki bana, bize olan ilgisini kaybetti ve daha yeşil çayırlara taşınmaya karar verdi. Rahatlamıştım ve son birkaç aydır her an arkama bakma, Todd'un elindeki diğer ayakkabının düşmesini bekleme alışkanlığımı bırakmıştım.

Ve şimdi beni arıyor, bunu asla yapmamam gerektiğini kanıtıyor. Hayatımın her alanındaki boğucu sıkı kontrolümün *doğru* olduğunu.

Çünkü Şükran Günü sabahı, kızlarım salonda geçit törenini izlerken, paniğimden habersiz, hiç beklemediğim bir anda, tanımadığım bir numaradan beni arıyor.

"Todd," diyorum ama sesim benimki gibi çıkmıyor, tam olarak değil. Kendi ses kaydınızı dinlediğinizde tanıyamamanız gibi bir şey.

Çünkü birden eski ben gibi konuşmaya başladım. Geçtiğimiz yıl boyunca üstesinden gelmek için yorulmadan çalıştığım versiyonum. Bu adamdan tek bir kelime duyduğumda yine o kadın oluyorum, köşemde korkmuş hissediyorum, yanlış bir kelime söyleyip onu kızdırmaktan korkuyorum.

"Şükran Günü'nüz kutlu olsun," diyor kayıtsızca.

Şükran Günü'nün *kutlu* olsun, sanki on iki yılımı birlikte geçirdiğim adam değil de bayramlarda arayan bir amcaymış gibi. Beni yıkmak, uysal, kontrol edilebilir ve ne olmam gerektiğini düşünüyorsa onu yapmak için elinden gelen her şeyi yapan adam yerine.

Ne yazık ki onun için, ben artık o kişi değilim. Sesi bana eskiden kim olduğumu hatırlatsa da, derin bir nefes alıp bu konağa bakmak bana onsuz kurduğum hayatı, asla tanışma şansına sahip olamayacağı versiyonumu hatırlatıyor.

Bulduğum güce, geri aldığım güce tekrar tutunmak için şokun altını kazıyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Uygunsuz bulduğu asi bir çocukmuşum gibi iç geçiriyor.

"Neden böyle davranmak zorundasın Sharon?"

"Belki de seninle bir yıldır konuşmadığım içindir. Belki de boşandığımız ve artık benim hayatımla bir bağın kalmadığı içindir.

Mahkeme kararı. Belki de bana yıllarca duygusal olarak vurduktan sonra gözümü morartacak kadar sert vurduğun için seni terk ettim. Sanırım bu şartlar altında herkes neden sana ulaşmaya çalıştığını anlayamazdı." Tekrar konuşana kadar bir an bile geçmiyor, o rahatsız edici ses tonu kızgınlığa dönüşüyor.

"Tanrım, çok dramatiksın Sharon."

Cevap vermek istiyorum.

Ona yeni versiyonumun sahip olduğu zehri göstermek istiyorum ama o bunu bile hak etmiyor. Yeni beni tanımayı hak etmiyor, onunla tanışmayı hak etmiyor. Ve beni kızdırarak eğlenmeyi de hak etmiyor, ki bu onun çok sevdiği bir şey. Çok sayıda terapi bana bunu öğretti ve aynı zamanda onun alaylarına boyun eğmenin onun *kazanması* anlamına geldiğini de öğretti.

"Evet, öyleyim. Şimdi, ne istiyorsun Todd? Meşgulüm." Midemin çukurunda, küçük bir gurur parıltısı çiçek açıyor.

"Kızları görmek istiyorum," diyor. Kelimeler basit ama beni sarsıyor. Beynimde sekip dururken ve ne anlama geldiklerini anlamaya çalışırken dünya bir an için dönmeyi bırakıyor.

Nefesim ciğerlerimde hareket etmiyor.

Damarlarımdaki kan soğuyor.

Başım dönüyor.

Kızların yankılarını görmek istiyorum ve düşmemek için yatağımın kenarına oturmak için hareket etmem gerekiyor.

Beynim yeniden çalışmaya başladığında, o görmese de başımı sallıyorum. "Hayır." Kelimeyi sertleştirmek, titrememesini sağlamak, sözlerinin beni hiç etkilemediğini bilmemesini sağlamak için mücadele ediyorum.

"Onlar benim kızlarım, Shae."

"Sadece kan bağıyla. Yasal olarak onlar benim. Yasal olarak, beni aramaya bile hakkın yok. Yasal olarak, artık bizimle hiçbir bağın yok." Damarlarımdaki buz eriyor, lav ve zehre dönüşüyor, kelimelerimin içinde kıvrılıp bükülüyor, sormaya *cüret* ettiği için öfkem kabarıyor.

"Her ay ödediğim lanet olası para dışında, seni güzel ve rahat yaşıtıyorum. Ben buradayım, çalışmak zorunda kalmaman için sana *her şeyi* veriyorum ve kızlarla konuşmıyorum bile. Sen saçma sapan hikayeler uyduruyorsun, kızlar okula gidiyor ve tek ebeveyn senmişsin gibi davranıyor, ben de bunun için para ödeyen enayi oluyorum."

İşte burada.

Para için arıyor.

Kullanmadığım -aslında kullanmayı reddettiğim- paranın kızların geleceği için faiz biriktirmesine izin veriyorum.

Bu çağrının amacını anlamaya çalışırken zihnim onun sözlerini ve olası açıklamalarını gözden geçiriyor, ona benden istediği duygusal tepkiyi vermemek için mücadele ediyor ve bunun yerine mantıkla hareket ediyorum.

"Neden arıyorsun Todd?"

"Bugün Şükran Günü. Kızlarla konuşmak istiyorum. Kızları görmek için. Bu bir aile günü." Ona mizahtan yoksun bir kahkaha attım.

"Todd, ikimiz de Şükran Günü olduğu için ya da kızlar için aramadığını biliyoruz. En azından bana aptalmışım gibi davranma nezaketini göster."

Duraksıyor, muhtemelen tüm ilişkimiz boyunca hiç cesaret edemediğim halde neden ona cevap vermeye tenezzül ettiğimden emin değil. On iki yıl boyunca Todd Miller atla dediğinde ne kadar yükseğe çıkacağımı ve indiğimde çikolatalı mı yoksa kurabiye mi isteyeceğini sordum.

Ama ben artık o değilim.

"Bu bir aile tatili-" diye başlıyor.

"Saçmalık. Sebebi neydi? Bugün daha yumuşak olacağımı düşündüğün için mi? Bir tür nostaljinin beni ele geçireceğini ve yumuşayacağımı mı sandın? Saçmalıklarını dinleyeceğimi mi? Çünkü size söylemekten mutluluk duyuyorum, bu yılki tatiller geçmiştekilerden çok daha farklı bir anlam taşıyor. Şükran Günü'ne dair anılarım aile bağları ve birliktelik değil. Onlar artık sensiz geçirdiğim ilk tatil sezonum. Şimdi Şükran Günü'nü düşündüğümde, bir otel odasında oturup gözüm morarmış bir şekilde senden saklandığımı, fast food yediğimi ama yine de hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu düşünüyorum. Hiç olmadığım *kadar özgürüm*. Daha güvende."

O yanıt vermiyor, ama ben de vermiyorum, bu gerçeğin hat boyunca çınlamasına izin veriyorum.

Daha güvenli.

Sonunda kendi doğrularını söylüyor ve görünüşe göre lafı dolandırmanın işe yaramadığına karar veriyor.

"Yeniden müzakere etmek istiyorum," diyor ve kelimeler ağır geliyor, her hece beni aşağı çekiyor.

Yeniden görüşmek istiyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Sanki bu dört kelime ve arkasındaki niyet beni dehşete düşürmüyormuş gibi umursamaz görünmeye çalışarak söylüyorum.

"Yeniden evleniyorum." *Yüce Tanrım*. "Ve bu yeni hayatımda, sana bu kadar çok ödeme yapmak istemiyorum. Kızları ziyaret edersem, rakam düşer."

Aman Tanrım.

Gerçek niyetini gizleme zahmetine girmemesi, kızlarla daha fazla zaman geçirmek istediğini, onları özlediğini söyleme zahmetine girmemesi, bana tam olarak ne kadar değişmediğini gösteriyor.

Ve boşanmamızın üzerinden bir yıl geçmeden yeniden evleniyor.

Sesler fısıldıyor, cevapları önemli bile olmayan sorular soruyor. Biz evliyken biriyle çıkıyor muydu? Kızlarından haberi var mı? Boşanmamız hakkında ona ne söyledi? Kötü adam olarak mı resmedildim? Hikayelerindeki kötü adam ben miyim?

"Sharon? Orada mısın?" diye soruyor, sesi sinirli geliyor. Sanki sinirlenecek *bir yeri varmış* gibi.

"Hayır," diyorum, her yerimin titremesine rağmen sesim sert çıkıyor. "Hayır, orada değil misin?"

"Hayır, yeniden evleniyorsun diye yeniden pazarlık yapmayacağım. Bunu karını taciz etmeden önce düşünecektin." Sözlerim kesik kesikti ve paniklemeseydim gurur duyabilirdim.

"Tanrım, yine mi bu saçmalık. I-" O her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu, istediğini elde etmek için mahkemeleri nasıl manipüle ettiğini anlatırken ayağa kalkıp aynaya doğru yürüyorum ve kendime bakıyorum. Yeni halime bakıp gülümsüyorum.

Saçlarım artık daha kısa, omuzlarımda biten dağınık sarı dalgalar ve daha az makyaj yapıyorum, artık arkadaşlarının eşleriyle, yalnız olduğumuzda beni karşılaştırdığı kadınlarla rekabet etmeye çalışmıyorum. Artık daha kıvrımlıyım, kalçalarım daha geniş, göğüslerim daha dolgun. Gözlerimde her zaman var olan yorgunluğa rağmen yüzüm daha sağlıklı görünüyor, ama ben bununla iyiyim.

Hayatımı güven içinde yaşayabileceğim, kızlarım için endişelenmeme gerek kalmayacaksa yorgunluğu iliklerime kadar hissedeceğim. Kontrolün bende olduğu ve *özgür* olduğumuz bir hayat.

Sonunda sözünü kestim, omuzlarım geride, yüzüm aynada sert bir ifadeye bürünmüştü.

"O biliyor mu?" Soruyorum ve hat sessizleşiyor. "Yeni kız arkadaşın karına vurduğunu, uzaklaştırma emrin olduğunu biliyor mu?" Şu anda, Damien geçici kararı kalıcı hale getirmek için mücadele etmek isteyip istemediğini sorduğunda *hayır* dediğim için pişmanlık duyuyorum. "Karının velayetinin bir parçasını bile kaybettiğini."

Duygusal ve sözlü tacizde bulunduğuna dair yıllarca kanıtım olduğu için mi? Senin kızların *olduğunu* biliyor mu?"

"Tanrım, sen lanet olası bir bi-"

Ruby içeri girdiği için sözlerin geri kalanını duyamıyorum.

"Anne?" diye soruyor, küçük kaşları birbirine çarpıyor. Muhtemelen yüzümdeki kızgınlık ve öfkeyi aynadan rahatlıkla görebiliyor. İfademi yumuşamaya zorluyorum ve çenemi az önce geldiği yere doğru eğerek gülümsüyorum.

"Her şey yolunda bebeğim, git geçit törenini izle," diyorum. "Kim o?" Todd soruyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Sorun ne anne?" Ruby ne yazık ki en çok boşanma öncesini hatırlıyor ve bu nedenle hem diğer insanlara karşı inanılmaz derecede kapalı hem de bana karşı aşırı korumacı.

"Yok bir şey, fıstığım. Git geçit törenini izle."

"Ona selam söyle," diyor Todd, sesinde kendini beğenmişlikle. "Ve onu yakında göreceğimi söyle. Onları babalarından uzak tutarak onlara haksızlık ediyorsun Sharon."

Ben kulağımdaki eski sevgilimi görmezden gelirken Ruby bana bakıyor.

"Git," diyorum, sonra ona arkamı dönüyorum, ayaklarının koridor zemininde geri çekildiğini duymayı bekliyorum, Harper'ın bir sonraki balonun *Troller*'den Poppy olduğunu haykırmasını bekliyorum.

"O kızları bir daha asla görmeyeceksin. Bu hakkını uzun zaman önce kaybettin ve ben tek başıma iyiyim Todd. Sensiz de iyiyiz. On yedi kez yeniden evlensen de umurumda değil. Bize bok gibi davranıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi yeni, küçük hayatına başlayamazsın. Lanet yatağını yaptın Todd ve içinde uyuyacaksın. Yeniden görüşmek istiyorsan, avukatın benimkini arasın. Eminim seni mahkemeye geri götürmeyi çok ister."

Damien Martinez beni Todd'a karşı temsil etti ve onu kesinlikle mahvetti. Eminim ki Todd'a karşı en ufak bir kanıtım olmasaydı, Damien yine de kazanırdı, kazanmak için gerekenleri bulmak için üç eyalet bölgesindeki her taşı yerinden oynatırdı.

Todd bir sonraki konuşmasında sesi tekrar değişti ve bana sesini nasıl açıp kapatabildiğini hatırlattı. Zalimlik yerini sevgiye bırakacaktı, kendimi uzun süre onun umursadığına, değişeceğine inandırmanın nedeni buydu.

"Bunu kolayca yapmak istiyorum, Sharon. Avukatlar yok, sadece biz varız. Bir zamanlar biz bir aileydik-"

"Hayır, de ğ i l d i k . Kızlarla ben bir aileydik. Sen kötü adamdın.
Güle güle Todd."

Sonra telefonu kapatıp sessize alıyorum ve kızlarımla tarçınlı çörek
yemeye gidiyorum.

Todd'un hayatımın bir *dakikasını* daha mahvetmesine izin verirsem
lanetleneceğim.

DÖRT

"Arkadaşım bugün geliyor. Garip davranma, tamam mı?" Connor saat 10 civarında mutfağa giriyor.

Saatlerdir ayaktayım, bir şeyler hazırlıyorum, hindiye tutsülemeye koyuyorum ve unuttuğum son dakika malzemeleri için kimseyi dışarı göndermek zorunda kalmadığımdan emin oluyorum ve onun kıcı şimdi aşağıya iniyor, hala yarı uykulu ama şimdiden bana bok atıyor.

"Sana da günaydın evlat. Harika uyudum, çok teşekkürler. Evet, ben yemek yaparken yardım *etmek* isterim. Bu harika olur."

"Siktir git," diyor, kendine bir fincan kahve dolduruyor ve ellerinin arasında tutarken kalçasını tezgâha yaslıyor. "Ben ciddiylim. Garip davranma. Bu sabah bana bir sürü mesaj atıp sorular sordu bile. Buraya gelmek için sabırsızlanıyor."

"Ah, evet, Tinder'dan bulduğun MILF." Ona uzun zamandır bu günü, ilgilenmeyen biri için çok sık bahsettiği o hayali Shae ile tanışacağım günü iple çektiğimi söylemiyorum. Ona, Shae'den gerçekten hoşlandığını tahmin ettiğimi ve sadece arkadaş olmaktan bahsetmesinin saçmalık olduğunu söylemiyorum. Hiçbir genç adam, geleceğinde iyi bir zaman geçireceğini düşünmüyorsa, bir kadın ve iki küçük çocuğuyla bu kadar çok zaman geçirmez.

"Eğer o buradayken ona MILF derssen, lastiklerini patlatırım," diye homurdandı. Cevap vermeden önce daha geniş gülümsüyorum.

"Sadece üç tane yaptığınızdan emin olun. Dört yaparsan sigorta şirketinden yeni bir set alırım." Connor homurdanıyor ama ben gülümsemeye devam ediyorum. Çocuk yetiştirmek eğlencelidir ama *yetişkin* çocuklarınızla dalga geçmenin ne kadar eğlenceli olduğunu söylemeyi unutuyorlar.

"Sandığın kadar komik değilsin."

"Babasının oğlu gibi," diyorum, ocakta bir tencere kızılıcak karıştırıyorum, suyun içinde taş gibi göründükleri için nasıl jöleye dönüşeceklerinden hâlâ tam olarak emin değilim.

"Siktir git baba," diyor ve buzdolabına doğru ilerliyor.

Doğduğu ve kucağıma verildiği günden beri onun bana çok benzediği söylendi ama ben bunu hiç görmedim. Ancak o büyüdükçe bunu daha fazla fark etmeye başladım. Belki onu her gün görmediğimden, belki de sadece yaşından, ama her iki durumda da bu tartışılmaz. Connor benimle aynı çeneye ve siyah saçlara sahip. Benim gözlerime sahip, iyi ya da kötü, genç bir baba olmama yardımcı olan aynı açık mavi.

Onun kendi kariyerine başlamasını, benim için bir seçenek olmayan bir yolu izlemesini, şehirde yaşamasını, arkadaşlarıyla takılmasını, flört etmesini ve harcadığı her kuruşu fazla düşünmemesini izlemek, benim de beklemediğim bir şekilde tatmin edici.

Baba olmanın hayatımın ilerleyen dönemlerinde isteyeceğim bir şey olup olmadığına karar vermek için zaman bile ayırmadan çok önce, 18 yaşında baba oldum. Ancak mezuniyet gecesi takıldığım bir kız olan Connor'ın annesi yaza birkaç ay kala beni arayıp hamile olduğunu söylediğinde hayatım değişti.

Bebeği doğuracaktı ama anne olmaya hazır değildi. Eğer onu almaya hazır olmasaydım, evlatlık verilecekti.

Rutgers'a tam burslu gitme şansım olmasına rağmen Connor'ı seçtim. Ailem beni hemen reddetti ama yaz boyunca biraz para kazanmak için çalıştığım çiftliğin sahibi durumumu öğrenince bana tam zamanlı, oda ve yemekli bir iş teklif etti.

Arazideki küçük bir kulübeye taşındım ve ahırları düzenlemek ve yönetmek, her şeyin sorunsuz çalıştığından emin olmak için kırım yırtarak çalıştım. Kışın ağaç çiftliğini yönetiyor, yeniden dikim ve kesim işlerini takip ediyor, her sezon ağaçlarının bir kısmını tedarik etmek için ağaç çiftlikleri ve lüks marketlerle anlaşmalar yapıyordum, ta ki burası sadece herkesin maaşını ve her yıl emlak vergilerini karşılamaya yetecek kadar çalışan küçük bir aile çiftliği olmaktan çıkıp gelişen bir iş haline gelene kadar.

35 yaşına geldiğimde ve İhtiyar Samuels emekli olmaya hazır olduğunu söylediğinde, burayı ondan satın almam için bir anlaşma yaptık.

Böylece Finch Çiftliği ortaya çıktı.

"Yani, geliyor mu? Kızlarıyla mı?" *İnanılmaz derecede* ilgili olmama rağmen çok *ilgili* görünmemeye çalışarak soruyorum. Bunu duymuştum.

Aylardır bir kadın, onun ve çocuklarının ne kadar harika olduğunu anlatıyor ve çocuğumun çocuklu ve bagajlı yaşlı bir kadınla sarmalanmasının benimsemem gereken bir şey olmadığını düşünsem de ilgimi çekiyor.

"Evet. Sakin ol, tamam mı?" "Ben her zaman havalıyım, Con."

"Tabii baba. Elbette," diyor elini sallayarak ve kahve fincanını alıp uzaklaşıyor.

"Giyinir giyinmez kışını buraya getirsen iyi edersin! Bunu tek başıma yapmayacağım!" Bana bir barış işareti yapıyor, ayakları ahşap zeminde sürüyerek yürüyor ve ben hiç umut olmadığını biliyorum.

Kesinlikle tek başımayım.

"CONNOR!" diye bağıyor sarı saçları arkasında uçuşan küçük bir kız saatler sonra, artık giyinmiş ve duş almış olan oğluma doğru koşarken, eğilip onu kaldırıyor. Boyuna bakılırsa sekiz ya da dokuz yaşında olmalı ama oğlum onu kolaylıkla kaldırıyor.

"Yakut kız! Nasılsın?"

"Şükran Gününüz kutlu olsun!" diye bağıyor, adamın yüzüne birkaç santim mesafede olmasına rağmen.

Bunu izlemek çok tatlı. Hâlâ o kadar genç ki, alternatif bir evrende onun küçük kız kardeşi olabilir, hayatımın ilerleyen dönemlerinde yuva kuracak bir kadın bulduktan sonra babalığını yaptığım bir çocuk. Ama *onun* kızı olduğunu, birisinin ona rastladığını ve Connor yerine ona *Baba* dediğini hayal etmek zor olmazdı ve bir parçam çocuğumun *kendi* çocuklarına sahip olduğu düşüncesiyle bükülür ve yanar.

Neyse ki fazla oyalanacak vaktim olmuyor, sonra aynı şekilde sarışın, biraz daha açık tenli ve bir iki yaş daha genç bir kız geliyor.

"Merhaba Connor!" diyor parlak bir gülümsemeyle ve Connor büyük kızı yere bırakıp küçük kızı kaldırarak kalçasında dengeliyor.

"Harper, hayatımın aşkı, nasılsın?" Bu sözler karşısında kızarıyor ve ben de mutfak tezgahına yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, gösteriyi ve aralarındaki etkileşimi izlerken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Burada *tavuk* olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor şaşkın bir bakışla ve Connor gülümsüyor.

"Evet, ben burada büyüdüm sayılır." Kızın gözleri sadece küçük bir çocuğun yüzüne yansıyabilecek türden bir şaşkınlık ve hayretle irileşiyor ve adam devam etmeden önce başını büyük kıza doğru çeviriyor. "Daha sonra yürüyüşe çıkabiliriz. Sana atları gösteririm."

Büyük kızın yeni bir yerde olmaktan kaynaklanan hafif gerginliği eriyip gidiyor ve çenesi düşüyor, yeşil gözleri kocaman açılıyor. "Atlar mı?" Sesi küçük, kontrolsüz bir heyecanla dolu ve gerçekten çok sevimli.

"Oh evet. Bir demet. Ve bir midilli."

"BİR PONY MU?" diye bağılıyor küçük olan, Harper. Connor'ın gözleri biraz kısılıyor ve sesle birlikte başı geriye gidiyor, sanki kulak zarını patlatmış gibi şaka yapıyor, sonra gülümseyip başını sallıyor.

Bu kızlarla arasında bir bağ olduğu açık ve izlerken neden anneleriyle çalışamayacağını düşündüğünü merak ediyorum.

"Ve yavru bir at. Adı Minnie," diyor. "Fare gibi!"

"Evet." Yüzüne bakıp gülmekten kendimi alamıyorum, hepsi bana bakmak için döndüklerinde gürültü onların anını biraz bozuyor. "Baba, bu Ruby, bu da" -küçük kıızı sırtına oturtmak için hareket ediyor, kollarını boynuna doluyor ve onu yeniden ayarlamadan önce hava akışını kesinlikle kesiyor- "bu Harper. Kızlar, babama merhaba deyin." Büyük olana bakmak için biraz eğildim ve elimi uzattım. Connor onun yaşındayken bu tür şeylere, bir yetişkin gibi davranılmasına bayılırdı.

"Hey, Ruby. Ben Nick. Tanıştığımıza memnun oldum." Önce elime, sonra yüzüme bakıyor, beni ve bu durumu değerlendirir gibi ikisini de inceliyor, sonra elini uzatıp benimkini sıkıyor. Yüzü sert, sanki bu alışverişi son derece ciddiye alıyormuş gibi ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben Harper'ım!" diye bağılıyor genç olan doğrudan Connor'ın kulağına ve Connor'ın bir kez daha irkilmesine neden oluyor. "Ben yedi yaşındayım!"

"Vay canına!" Connor'ın sırtında ona bakmak için ayağa kalkarak söylüyorum. "Bu çok büyük!"

"Biliyorum," diyor kesin bir ifadeyle.

"Annen nerede?" Connor soruyor ama cevap verecek zamanları yok çünkü tam o sırada kapıdan bir kadın da giriyor. Omzuna büyük bir çanta asmış, bir elinde turta, diğerinde bir şişe şarapla hokkabazlık yapıyor.

Dayanılmaz derecede endişeli ve biraz da sinirli görünüyor, bakışlarının büyük kızına yönelik olduğunu tahmin ediyorum. "Ruby, sana beni beklemeni söylemiştim," diyerek düşüncelerimi doğruluyor. Diğer kızına başka bir şey söylüyor ve sanırım Connor'ı sıcak bir şekilde selamlıyor ama ben hiçbirini algılayamıyorum.

Çünkü içeri giren kadın beni şaşkına çevirdi.

Dizlerinin hemen altına kadar inen alçak topuklu bir çift siyah bot ve geniş kıvrımlarına yapışan balıkçı yakalı ve uzun kollu koyu kırmızı bir elbise giyiyor. Saçları kirli sarı, omuzlarını zorlukla tarıyor, kıvrılmamış ama düz de değil, sanki şekillendirmek için biraz uğraşmış ama sonra dikkati dağılmış ve bunun yeterli olacağına karar vermiş gibi.

Ve o çok güzel.

BEŞ

Connor beni Shae ile hızlıca tanıştırdı, Shae de bana konuşmak istemediğiniz bir yabancıya verdiğiniz türden gergin ve huzursuz bir gülümseme verdi. Birkaç dakika sonra kızlar hayvanları görmek istediklerini söylediler ve Shae de arabada bir saat geçirdikten sonra biraz heyecan ve enerji atmalarını sağlamanın akıllıca olacağını kabul etti.

Sonraki birkaç saati, Connor'ın getirdiği kadını bir kez daha görebilmek için, eğlence konusunda mavi kurdele kazanmaya çalışan bir tür Stepford karısı gibi atıştırma odaları ve aletlerle oturma odasına gitme dürtüsüyle savaşıyor geçirdim.

Aylar boyunca onu ve kızlarını dinledikten sonra, hiç de beklediğim gibi biri olmadığını gördüm. Hem de hiç. Neden yürümedikleri açık - Connor'ın tipi değil ve ona ilgi duyabileceği bir erkekten ziyade en iyi arkadaşı ya da küçük kardeşi gibi bakıyor. Connor da onunla benzer şekilde etkileşime giriyor, bu da ona karşı hissettiğim anlık çekimi daha az endişe verici olmasa da biraz daha kabul edilebilir kılıyor.

Bu çekicilikten daha da endişe verici olan şey ise, onunla ilgilenmek için duyduğu dayanılmaz arzu. Onu rahatlatmak. Connor'ın uyumsuzlar olarak adlandırmayı sevdiği bu yemeğe aitmiş gibi evimde hoş karşılandığını hissettirme arzusu. Bazı yıllar daha çok, bazı yıllar daha az katılımcı oluyor ama bu yıl sadece iki çiftlik işçisi, Connor'ın üniversiteden bir arkadaşı ve Shae ile kızları var gibi görünüyor.

Bu dürtüyle savaşmak gece boyunca daha da zorlaşıyor, o ve kızlar içeri girdiğinde derimin altında bir pençe hissine dönüşüyor, kızlar neredeyse anında kendilerini evlerinde hissederken anneleri bir sandalyede oturuyor, tamamen uyanık, bir tür sınav için hazırmış gibi.

Akşam yemeğinde masanın etrafında otururken zirve yapıyor, Connor'ın herkesi sohbet etmeye ikna etme çabalarına rağmen sessizlik huzursuz. Connor'ın misafiri çok rahatsız görünüyor ve genç kızların gevezeliklerine rağmen onun kızları da öyle.

Shae ve kızlarının hikayesini en ince ayrıntısına kadar biliyorum. Narsist biriyle sevgisiz bir evlilik, onu terk etmeden önce ne yazık ki fiziksel tacize dönüşen sözlü taciz. Bu onun bekar bir anne olarak ilk gerçek tatil sezonu ve bunu maskeleyen çabalarına rağmen, tükenmiş ve tamamen yıpranmış görünüyor.

Connor'ın hem heyecanlı hem de içe dönük olduğu, sırf onu büyüten tek kişi ben olduğum için her şeyin olması gerekenden bin adım daha uzun sürüyormuş gibi geldiği bu yaşı hatırlıyorum. Yorgun bir şekilde yatağa girdiğimi ve aynı yorgunlukla uyandığımı, gece geç saatlere kadar süren endişelerime sığdırayabildiğim az miktardaki uykunun bunu hafifletmeye hiç yardımcı olmadığını. Birlikte çekmeyi başardığım birkaç fotoğrafa dönüp baktığımda, şu anda Shae'nin üzerinde olduğu gibi aynı yazı tipiyle her yerimde yazıyor.

Ayrıca kızlarında da oğlumu görüyorum, kıpırdanışlarını, her konuşmaya başladıklarında annelerine bakıp sorun olmadığını teyit etmelerini, güvence istemelerini,

Connor bu yaşlarda yabancıların yanında çok sessizdi ve eminim ki geçmişleri nedeniyle yeni insanlara, özellikle de erkeklere ısınmaları daha zor. İnkâr edilemez bir parçam onlara sevecekleri ve hatırlayacakları bir tatil, atlarla çiftliğe gittikleri, büyülü bir akşam yemeği yedikleri ve hepsi yetişkin veya dört ayaklı memeliler olsalar bile yeni arkadaşlar edindikleri zamanların anılarını vermek için umutsuzca istiyor.

Ne yazık ki ağzımı açıp konuşmama neden olan da bu. "Peki, sen kaçınıcı sınıftasın Ruby?" İkisinden büyük olana soruyorum.

"Dördüncü" diyor, cevabını tek kelimede tutarak. Daha önceki tüm cevaplarında olduğu gibi, annesinin gözleriyle karşılaşana kadar konuşmuyor ve onun onaylamasını bekliyor. Belli ki bu tatlı kız ya inanılmaz derecede utangaç ya da başkalarına güvenmekte yavaş. Connor'ın bana anlattıklarına bakılırsa, ben ikinci seçeneğe yöneliyorum.

"Dördüncü sınıf, bu iyi bir tane," diyorum. "Peki ya sen?" Kucağında yırtık pırtık bir kedi oyuncağı olan küçük kız kocaman gülümsüyor. Onları sadece birkaç saatliğine tanımış olsam bile Ruby ve küçük kız kardeşi Harper'ın birbirlerine tamamen zıt oldukları çok açık.

"İkinci sınıftayım, Bayan Matrico'nun sınıfındayım ve bir dersimiz var *Hamster!*" Ona ve coşkusuna gülümsüyorum.

"Vay canına, bu çok havalı. Hiç evcil hayvanınız var mı?" Yüzü aydınlanıyor ve bu konu hakkında konuşmaya hevesli olduğu belli oluyor. Ne yazık ki Shae'nin iç çekişini kaçırmıyorum ve yanlışlıkla onun kaçınmayı tercih edeceği hassas bir konuya değindiğimi fark ediyorum.

Açıkçası, bu "onu hoş karşılama ve rahat hissettirme" saçmalığını *çok* iyi yapıyorum.

"Bir kedi yavrusu almayı çok istiyorum ama annem yaşatacak yeterince şeyi olduğunu söylüyor, o yüzden sadece balığımı Santino var."

"Santino, ha?" Yemeyi kabul etmiş gibi görüldüğü tek şey olan bir akşam yemeği ekmeğini parçalamaya dönmeden önce başını sallıyor ve sessizlik masayı tekrar ele geçiriyor.

Yardım edemem ama bir kez daha bunu düzeltmek istiyorum.

Oğluma bir tür yardım ya da rehberlik için bakıyor olsam da, o bana bakmıyor, masanın altındaki telefonunu kullanıyor, muhtemelen bir ganimet çağrısına mesaj atıyor ya da tatil için evde olan arkadaşlarıyla bir ziyaret ayarlıyor ve beni burada asılı bırakıyor.

Bu yüzden bir kez daha boşluğu doldurmaya çalışıyorum ve bir kez daha, çok çok uzak durmam gereken bir konuya değindiğimi düşünüyorum.

"Elf geleceği için heyecanlı mısınız kızlar?" İkisinden daha genç olana soruyorum. İkisi de bana bakıyor, hafiften kafaları karışmış. Ne yazık ki ben bir erkeğim, bu yüzden açık uyarı bayrağını dikkate almıyorum, bunun yerine felakete doğru çarpıyorum.

"Elf mi?" Harper yüzünde şaşkınlık ifadesiyle soruyor. İşte burada durmalıydım.

Ya da en azından Shae'ye bakmalıydım. Biraz ipucu alıp neler olduğunu anlamalıydım. Kocaman gözlerini, titreyen başını, kaskatı kesilmiş çenesini ve panik halini görürdüm. Dururdum ve tüm bunlar önlenebilirdi.

Ama yine de ben bir erkeğim ve sizin de bildiğiniz gibi erkekler işaretleri okumakta pek iyi değildir.

"Ah, bilirsin işte, Raftaki Elf," diyorum, Connor daha küçükken onunla bu aptal geleneği yaptığım zamanları hatırlayarak. O büyüylene ve artık Noel Baba'ya inanmayana kadar bu konsept ana akım haline gelmemiştii ama bunu yapmak eğlenceliydi ve bizi her zaman güldürürdü. Aramızda garip bir bağ oluşmuştu.

Üniversiteye gidene kadar, beni komik bulmayacak *kadar havalı* olduğu bir dönemde onu güldürmek için her gece o küçük sürüngene aptalca PG-13 şeyler yaptırırdım.

"Noel Baba onu Kuzey Kutbu'ndan size göz kulak olması ve uslu durduğunuzdan emin olması için gönderiyor. Sonra her gece Noel Baba'ya rapor vermek için geri dönüyor ve hala iyi listesinde olduğunuzdan emin oluyor," diyorum, mükemmel yaş aralığındaki iki küçük kız için nispeten açık olması gerektiğini düşündüğüm şeyi açıklayarak. Bu yıl Şükran Günü Geçit Töreni'ne katılmamış mıydı?

"Asla olmaz!" Harper bu fikre kesinlikle aşık olduğunu söylüyor, yüzü kalp gözleri emojisinin kişileştirilmiş hali. "Anne, neden bir elfimiz yok?!" Annesine dönüyor ve ben de aynısını yapıyorum.

İşte o zaman midem yere düşüyor ve son beş yılda yaptığım her seçim için pişmanlık duyuyorum.

Belki daha fazla. Hayatım boyunca yaptığım kötü seçimler beni bu ana getirdi. Çünkü o zaman gördüm.

Yüzünü.

Kardeşim, kapa çeneni lütfen suratını, kızıyla sohbet ederken bir süredir takındığından neredeyse eminim.

Ve o zaman, biliyorum.

Büyük bir hata yaptım ve o beni kesinlikle öldürmek istiyor.

ALTI

Lezzetli olmasına rağmen yemeğin geri kalanında neredeyse hiç yemek yemedim, bunun yerine masanın karşısındaki adama ters ters baktım. Kızlarıma o *aptal elften* bahseden adama. Tüm büyülü anları planlamaya ve organize etmeye, anıları yaratmaya ve mükemmel bir çocukluk yaratmaya çalışan, zaten kırılma noktasında olan her ebeveynin baş belası.

O ürkütücü küçük pislik hakkında endişelenmek zorunda kalmadan *dokuz yıl geçirdim* ve onun tehdidinden kurtulmaya *çok yaklaştım*.

Küçük kızların ülke çapında hızla bir gelenek haline gelen şeyi bilmelerini, anlamalarını ve tahmin etmelerini engellemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Küçük prestijli okulları her yıl ebeveynlere bazı ailelerin katılmadığını ve her ihtimale karşı okul saatleri içinde bu konu hakkında konuşulmamasının bir politika olduğunu bildiren bir not gönderiyordu.

Şimdi gereksiz yere pahalı, aptal, *ürkütücü bir elf* satın almak ve onu *sahip olmadığımız* bir rafa koymak zorunda kalacağım ve sonra yorgunluktan bayılmadan önce her gece onu taşımayı hatırlamam gerekecek.

Sanki endişelenecek başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi, annemin suçluluk duygusunun rafında bir kupa daha. Muhtemelen *babalarını terk* etmekle *Harper'ın kedi yavrusu almasına izin vermemek* arasına sığdırabilirim.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, *kesinlikle* yirmi ölüme bakıyor olurum. Ve bunu biliyor olmalı çünkü yemek boyunca gözlerim ona lazer ışınları saçmasına rağmen yüzüme bakmamak için dikkatli bir çaba sarf ediyor.

Sonunda Connor yemeğini bitirdiğini açıkladı ve her şeyden biraz alan Ruby ve üç akşam yemeğinden başka bir şey yemeyen Harper

(beklendiği gibi), dışarı çıkıp hayvanları kontrol etmek için sunduğu fırsatın üzerine atlar.

Botlarımın saman kaplı ahır zeminleri için yapılmadığını daha önce öğrendiğim için beni içeride kalmaya teşvik ediyor, ben de bu teklifi kabul ediyorum çünkü babasına bağırmak istiyorum.

Bu, yaklaşık yirmi dakika sonra Nicolas Finch'i mutfakta tek başına köşeye sıkıştırabileceğim ve ona aklımdan geçenleri anlatabileceğim anlamına geliyor.

"Bunun için teşekkürler," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Fark etmemiştim," diyor. Hakkını yemeyelim, gerçekten özür dilemiş görünüyor. "Bunun bugünlerde herkesin yaptığı bir şey olduğunu sanıyordum, Noel Baba gibi. Başladığında Connor çoktan yaşlanmıştı, o yüzden nasıl işlediğini bilmiyorum."

"Evet, şimdiye kadar bundan kaçınmayı başarmıştım." Ona ters ters bakmaya devam ediyorum ve hakkını yemeyelim, neredeyse *perişan* görünmeye başlıyor.

Olması gerektiği gibi.

Hayal kırıklığı ve öfke damarlarımda dolaşüyor ve rasyonel olarak bunun onun hatası olmadığını ve bu öfkeyi ona yöneltmenin adil olmadığını anlayabiliyorum. Ne yazık ki şu anda beynimin o rasyonel kısmına erişemiyordum gibiyim. Yılın bu zamanında her şey kişisel bir saldırı gibi geliyor, her eksikliğim onların annesi olarak ne kadar yetersiz hissettiğimi, onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyor.

Bir zamanlar tüm o sevimli şeyleri yapmaktan, gelenekleri oluşturmaktan ve onları uygulamaktan başka bir şey istemediğim zamanlar vardı, böylece bir gün bu anılara sahip olup kendilerini yumuşak bir battaniye gibi sarabileceklerdi. Ancak Harper, Ruby'ye çok yakın bir zamanda doğdu ve o dünyaya geldiğinde, kendimi ve kızlarımı hayatta tutmanın ötesinde en temel görevleri bile imkansız hissettiren korkunç bir doğum sonrası depresyonu yaşadım. Todd'un hiçbir şey yapmayacağını bildiğimizden, o ilk yıl bir ağacımız ya da hediyeğimiz olmasına bile hala şaşıyorum.

Onlar büyüdükçe, *anılar* biriktirmek için Pinterest'e layık her şeyi yapma kavramının lanet bir aldatmaca ve efsane olduğunu ve hepimizin fiziksel ve duygusal olarak tam bir erime yaşamadan gerçekleştirebileceğimiz etkinlikleri ve gelenekleri seçip seçtiğimizi fark ettim.

Bu sınırlamayı anlıyor ve kabul ediyor olsam ve diğer ebeveynlerin çoğunun da benim kadar muhteşem bir şekilde "başarısız" olduğunu biliyor olsam da, bu durum suçluluk duygusunun acısını azaltmıyor.

Yani, *Nick'e* olan kızgınlığım ve boğazına hayali kesikler çizmeme neden olan elfle ilgili talihsiz durum değil. Sadece *yılın* bu zamanı ve o benim kontrolsüz duygularımın şanssız alıcısı.

Geçen yıl bu zamanlar Todd'u terk ettim ve kızların hayatını tamamen ve onlar için beklenmedik bir şekilde altüst ettim ve suçluluk duygusu her gözeneğime sızıyor, bu sabah aramasının anılarıyla tekmeleniyor. Çarpık zihnimde, bu aptal elf saçmalığı, nasıl sıçır batırdığımın bir başka örneği.

"Bak, gerçekten üzgünüm. Onlarla konuşabilirim, nasıl iyi çocuklar olduklarını açıklayabilirim ve bu yüzden-" diye başlıyor ve açıkça durumu *daha iyi* hale getirmek istese de, kendi çocuklarıyla veya onların hayal kırıklıklarıyla başa çıkamayacağımı düşünüyormuş gibi beni *daha da sinirlendiriyor*.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi düzenlemeye çalışarak, "Sorun değil," diyorum. Bütçemin yerini değiştiriyorum, kenara ayırdığım Noel fonundan biraz alıp yeni bir sütuna, *elf* sütununa ekliyorum, elfin ne kadar olacağını hesaplamaya çalışıyorum ve girmesi gerekebilecek eğlenceli maceraları da ekliyorum. Görünüşe göre planladığım gibi kendime yeni pijamalar ve çarşaf almamak yerine ürkütücü görünümlü bir elf ve ihtiyaç duyacağı diğer şeyleri alacağım.

Nakit sıkıntısı çektiğimizden değil -Damien Martinez kâr amacı gütmeyen kuruluşundaki işim için bana inanılmaz iyi ödeme yapıyor ve boşanmadan kalan nafaka ve bol miktarda ödemem var, ama dediğim gibi, bunu kullanmayı reddediyorum.

Sahip olduğum her şeyin kendi çabalarım, bağlantılarım ve sıkı çalışmam sayesinde olmasını istiyorum.

"İzin ver telafi edeyim. Yardım edebilirim," diyor ve bana doğru uzandığını düşünüyorum, ama geri çekiliyorum, başımı sallıyorum ve elimi sallayarak onu durduruyorum.

Her zaman yorgunum, işten, çocuklarımdan, kendi işimi yapmaktan ve her zaman kendi şeytanlarımla savaşmaktan, ama bu?

En çok bundan yorulduğum. Herkes bir şeylerin üstesinden gelemeyeceğinden, onların yardımına ihtiyacım olduğundan o kadar *emin* ki.

Herkese, *bir şeye* ihtiyacım var.

Paraya ihtiyacım var.

Yeni bir yere
ihtiyacım var.

Bir *erkeğe*
ihtiyacım var.

Ama tek ihtiyacımın kendim ve kızlarım olduğunu görmüyorlar. Hepsi bu.

Bize bakacağına, bizi ilk sıraya koyacağına, bizi güvende tutacağına güvenerek gücümü bir adama verdim ve bunun karşılığında *hiçbir şey almadım*. Şimdi 35 yaşındayım ve hayatıma tamamen sıfırdan başlıyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok, teşekkürler. Kendim yaparım." Ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama tekrar konuştuğunda duruyorum.

"Yardım almak zayıf olduğun anlamına gelmez, biliyorsun," diyor ve bu bir suçlama gibi geliyor. Topuğumun üzerinde dönüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bakıyorum. Eminim bunun bir fırsat olduğunu, pes edeceğim ve kabul edeceğim bir durum olduğunu ve bana yardım ettiğini, bu ay için iyi bir şey yaptığını bilerek mutlu bir şekilde yatağa gidebileceğini düşünüyor.

"Bunu biliyorum. Zayıf olmaktan çok uzağım. Bir *erkeğin* bana zayıf olmadığımı ya da yardım kabul etmemin sorun olmadığını söylemesine ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim." Konuşmadan önce şaşırılmış görünüyor.

"Öyle demek istemedim-" Bir kez daha sözünü kesmeden önce başımı biraz sallıyorum.

"Asla yapmazlar, biliyor musun? Asla öyle demek istemiyorlar ama yine de öyle anlaşılıyor. Hâlâ bana, zavallı küçük bekâr anneye acıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Sana acımıyorum, Shae. Ama bazen yardımı kabul etmen gerekiyor." "Öyle mi?" Hâlâ zorluyor olması biraz kafamı karıştırarak soruyorum.

"Şey, evet. Sadece kızlarınıza kötülük ediyorsunuz-" Tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Kızlarıma kötülük yapıyorum.

Tanrım, geçen yıl bunu kaç kez duydum? İnsanlar babalarıyla görüşmediğimi öğrendiklerinde onlara kötülük yapmış oluyorum.

İnsanlar nafaka ya da çocuk yardımını kızlarımin boktan okullarına uyum sağlayabilmeleri için onlara lüks şeyler almak için harcamayı reddettiğimi öğrendiklerinde, onlara kötülük yapmış oluyorum.

İnsanlar *bir erkeğe ihtiyacım* olmadığı için *biriyle* çıkmadığımı duyduklarında kızlarıma kötülük etmiş oluyorum.

Bugün bile Todd bana, onu hayatlarından uzak tutarak onlara kötülük ettiğimi söylüyor.

Bir şey kopar.

"-Ben sen oldum. Ben-" Hâlâ konuşuyor, aklım başımdan gitmişken beni haklı çıkarmaya çalışıyor ama sözünü kesiyorum.

"Oh, öyle mi?" Baraj yıkılırken ona bakıyorum. Bir yıldır içeride tuttuğum şeyler, onları içeride tutmak için inşa ettiğim istinat duvarını yavaş yavaş zayıflattı.

ve bu adam, ne yazık ki, bundan tam anlamıyla nasibini alan şanssız bir karakter. "Vay canına, lütfen bana çocuklarınızı boktan bir adamla bir hayat kurmaya karar vererek içine soktuğunuz tehlikeli durumdan çekip çıkarmaktan, onları bildikleri tek hayattan alıp bir otel odasında gözünüz morarmışken ağlamanızı izletmekten biraz daha bahsedin. Lütfen bana toplumun annelere yüklediği her şey olma suçluluğundan daha fazla bahsetmek kazanan ve Susie ev kadını ve bağımsız bir kadın ve en iyi çikolata parçacıklı kurabiyeleri yapan ve google'a bile bakmadan bir balo elbisesinin nasıl dikileceğini bilen kişi. Çocuk doktoruna gidip babasının olmadığını söylediğinizde insanların size nasıl baktığını, veli toplantılarına tek başınıza gittiğinizde öğretmenlerin size nasıl baktığını *daha fazla* anlatın." Duraklıyorum, onun endişeli, geniş gözlerine gülümsüyorum.

"Yapamazsın. Çünkü benzer denizlerde bulunmuş olsak da sen bir yattaydın, ben ise sandaldayım. Bana bakıp kızların gerçekten örnek alacakları bir baba figürüne ihtiyaçları olduğunu söylerken sen öne çıkan baba olduğun için kutlandın. Anlamıyorsun ve bu senin suçun değil, ama bana o acıyan gözlerle *anladığını* söyleme fırsatını bulamıyorsun. Şükran Günü'nde ailemi ağırladığın, kızlarımın hayvanlarına bakmasına izin verdiğin için sana minnettarım. Elf konusunda senin hatan yok, ama senin acımana ihtiyacım yok ve kesinlikle yardımına ihtiyacım yok. Şimdi izin vererseniz, tuvalete gitmem gerekiyor."

Sonra nefesim düzene girene, ellerim titremeyi bırakana, kızlara gülümseyerek turta yeme vakti gelene kadar banyoya saklanmak ve sonra buradan ve Nicolas Finch'ten uzaklaşmak için dışarı çıkıyorum.

YEDİ

Yaklaşık beş dakika boyunca mutfağında durdum, duvara baktım ve Shae'nin bana yeni bir tane yırtmasından sonra nasıl ilerleyeceğimden emin değildim, haklı olarak, temizliğin bekleyebileceğine karar vermeden önce temiz havaya ihtiyacım vardı ve evi temizlemeliydim, böylece bana çarpmaktan korkmak zorunda kalmayacaktı.

Berbat ettim.

Büyük bir hata yaptım.

Mesele sadece elf bile değil, ki açıkçası bu konuda çenemi kapatmalıyım, ona yardımına ihtiyacı olduğunu, yardımını kabul etmesi gerektiğini, ikimizin de aynı gemide olduğumuzu söylemekti. Çünkü o haklı - hayatlarımız benzer olabilir ama aynı değiliz.

Bekar bir anne ile bekar bir baba için oyun alanı farklıdır. Connor bebekken mağazalara girerdim ve sanki bir kahramanmışım gibi *adım attığım* için övgü alırdım. Ve sonra ağzımı açıp onun gülünç derecede dolu tabağına daha da fazlasını eklediğimde yılın stresli bir zamanını daha da kötü hale getirdim. Şimdiden önümüzdeki birkaç gün içinde Shae'ye nasıl bir paket gönderebileceğimi planlıyorum, o doldurulmuş elflerden birini ve birkaç hediye kartı göndereceğim, böylece en azından benim hatamın mali yükünü üstlenmek zorunda kalmayacak.

Minnie ve Mickey'nin yarım düzine atla birlikte bulunduğu ahıra doğru yürüdüğümde Ruby, Connor'la gevezelik ediyordu, kız kardeşi de cümleleri papağan gibi tekrarlıyor ve durmadan konuşuyordu ama ben varlığımı belli eder etmez sustu.

Sadece birkaç saattir yanında olmama rağmen küçük kardeşi Harper hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Yavru kedileri çok seviyor ve kendine ait bir kedi istiyor ama annesi ona sürekli hayır diyor. Gökkuşağı simitlerini ve çilekli krem peyniri çok seviyor ama en sevdiği yemek

mozzarella çubukları, her ne kadar onlarla birlikte gelen *soslardan* nefret etse de. En sevdiği program kedi bebek eviyle ilgili bir şey, ama Connor benim için günümüz çocuk programlarının nabzını tutmak için bile çok ama çok büyük. İkinci sınıfa gidiyor ve en sevdiği ders sanat çünkü tahmin edersiniz ki kedi resimleri çizebiliyor.

Ama bir kedisi *yok*, birkaç dakika önce sorduğumda yüzünde destansı bir somurtkanlık belirmesine neden olan bir şey. Neyse ki sonra bir miyavlama duydu, ahır kedilerinden biri merhaba demek ve bir ödül istemek için aşağı süzülüyordu. Şimdi o ve Connor onu tekrar bulmaya ve evcil hayvan verip veremeyeceklerini görmeye çalışıyorlar.

Ancak Ruby, bana olan güvensizliğine ve açık tedirginliğine rağmen geride kaldı ve Minnie'nin burnunu nazıkçe okşadı. Gözleri, en az bir yıl daha binilemeyecek olan ama insanları seven genç ata kilitlenmişti.

Ve belli ki Ruby'ye bayılıyor.

Ruby, ona tatlı sözler fısıldamayı, kulağının arkasını kaşımayı bırakmayan ata bakmayı ya da onu okşamayı bırakmadı.

Birinin bir ata bu kadar çabuk aşık olduğunu ve atın da buna karşılık verdiğini görmeyeli uzun zaman olmuştu. En son belki on yıl önce Mickey çiftliğe getirildiğinde Connor ona aşık olmuştu. Kahretsin, hâlâ haftada bir kez gelmesinin tek nedeninin beni görmek ya da çamaşırlarını yıkatmak değil, atını görmek olduğuna ikna olmuş durumdayım.

"Kızımı beğendin mi?" Sesimi alçaltarak, ürkmüş bir atla konuşur gibi soruyorum. Bu küçük kız da pek farklı görünmüyor, özellikle de benim sözlerimle omuzları gerildiğinde, sanki burada olduğumu unutmuş ya da onu görmezden gelmeye devam edeceğimi umuyormuş gibi. Ama sonra Minnie'nin burnu boynuna gidiyor, orayı kokluyor ve kıkırdamasına neden oluyor.

Bu sesle ilgili bir şey, göğsümde yara olduğunu bilmediğim bir şeyi iyileştiriyor. Bu seste, bu içine kapanık küçük kızın ahırında atımla kıkırdamasında, anladığım kadarıyla hayatında pek de katıksız bir neşe yaşamamışken, *iyi* hissettiren bir şey var.

Ruby hâlâ bana bakmadan, "Çok güzel," diyor.

"Görünüşe göre senden hoşlanıyor. Onunla aran iyi," diyorum mesafemi koruyarak. Bana biraz daha dönüyor, böylece hem Minnie'ye hem de bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Büyüdüğümde kovboy olmak istiyorum. Ya da çiçekçi. Ben de çiçekleri severim."

İçimde kabaran kahkahayla savaşıyorum çünkü ancak 9 yaşında bir çocuk böyle bir şeyi dürüst bir yüz ifadesiyle söyleyebilir.

"Kovboy ya da kadın kovboy olmak hakkında pek bir şey söyleyemem ama atlarla dolu bir çiftliğim var. Bu oldukça iyi. Belki bir çiçek çiftliği. Öyle bir şey işte, sadece çiçek yetiştirilen bir yer." Bana bakıyor ve yemin ederim, sanki beni iliklerime kadar okuyor, notlar alıyor ve kim olduğum, hayatımda yaptığım tüm kötülükler ve iyilikler hakkında bir tez yazıyor.

"Bu iyi olur sanırım. Atlar olduğu sürece." Cevabı belli olan bir soru sormadan önce yaklaşmıyorum, hâlâ bir metre kadar uzakta duruyorum ve bir kirişe yaslanıyorum.

"Atları sever misin?"

"Onları çiçeklerden bile daha çok seviyorum," diyor sesinde bir hayranlıkla ve Minnie de bu duyguya karşılık verircesine onun eline doğru homurdanıyor.

Connor'ın bana söylediğine göre Ruby en yaşlı ve en sessiz olanı. Endişeli ve kaygılı bir çocuk ve yeni insanlara ısınması en uzun süren çocuk. Annesinin bu durumun boşanma ve hayatındaki hızlı değişimden kaynaklandığını düşündüğünü söyledi.

Ama burada?

Rahat görünüyor.

Benimle ilgili gerginliğine rağmen rahat görünüyor.

Uzun zamandır ilk kez rahat nefes alıyor gibi görünüyor ve bunu 9 yaşındaki bir çocukta görmek hem güzel hem de acı verici.

"Bilirsiniz, stresli ya da üzgün olduğumda buraya gelmeyi severim. Atlarla konuşurum. Beni her zaman daha iyi hissettirirler. Kendimi bildim bileli böyleyim. Çocukken, Connor doğmadan önce bu çiftlikte çalışırdım ve o zaman bile ... burası benim mutlu yerimdi." Hiçbir şey söylemiyor ama sonunda Minnie ile göz temasını kesip bana bakıyor.

"Ne zaman ihtiyacın olursa, annene buraya gelebileceğini söyle. Minnie ile konuş. O iyi bir dinleyicidir."

Sonunda Ruby
gülümsüyor. Gerçek bir
gülümseme.

Ve muhteşem.

Her gün görmek istemediği için babasının ne kadar aptal olduğunu merak etmeme neden olan türden muhteşem bir gülümseme.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ne zaman istersen. Annene numaramı veririm." Benim sözlerimle Connor ve Harper geri dönüyor, Harper'ın her zamanki gülümsemesi olabildiğince geniş.

"Yavru kediler var!" diyor ve Connor başını iki yana sallıyor.

"Görünüşe göre kedilerinizden biri yavrulamış." Oğluma şaşkın bir bakış attım.

"Yavru kedi mevsimi değil ama."

"Bunu saman balyasının üstündeki dördüne söyle. Bu gece gelip donmamaları için hepsini bir sandığa koyacağım, ama şimdilik anneleri onları güvende tutuyor." Başımı sallıyorum çünkü bu çiftlikte *tam* da ihtiyacım olan şey bu - daha fazla hayvan. Ama gözlerinde neredeyse gerçek bir kalp taşıyan Harper'a baktığımda kızamıyorum.

"Çok sevimliydiler!" Kız kardeşine dönüyor. "Gerçekten çok şey kaçırdın, Rube."

Ama Ruby sadece başını sallıyor, Minnie'ye bakıyor ve genç atın kulağının arkasını kaşıyor. "Hayır. Ben burada Minnie ile takılmaktan memnunum."

Connor iç geçirmeden önce kızların arasına ve sonra inanılmaz derecede huzurlu görünen Ruby'ye bakıyor. "Pekâlâ, siz ikiniz. Anneniz sizin için endişelenmeye başlamadan önce içeri girip biraz pasta yiyelim."

Hepimiz eve doğru yürürken Shae'yi ve her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşündükçe suçluluk duygusu içimde çalkalanıyor.

Ama bana olduğu gibi, gökyüzündeki yıldızlara baktığımda, cevap bana geliyor.

"Hey, bekle," diyorum adımlarımı yavaşlatarak.

SEKİZ

6 AY ÖNCE NICK

"Peki bu kız nerede yaşıyor?" Mutfağında Connor ayakkabılarını çekiştirirken soruyorum. Geceyi çiftlikte geçirdi, eski arkadaşlarıyla buluştu ve burada kaldı ve şimdi bekar bir anne ile iki kızını *hayvanat bahçesine* götürmek için yola çıktı.

İddiaya göre hiç ilgilenmediği bekar bir anne.

Saçmalık diyorum. Hangi 24 yaşındaki genç bir pazar sabahını *akşamdan* kalma olmayan çocuklarla geçirir ki annelerinin pantolonuna girmeye çalışmasın?

"Hudson City'de, ama onlarla East Orange'da buluşacağım," diyor. "Zürafaları besleyebileceğiniz bir yer eklemişler ve zürafalar Shae'nin favorisi."

Tanrım, çocuk gitmiş. *Çok ileri gitmiş*. En sevdiği hayvanı biliyor ve onu mutlu etmek için lanet geziler planlıyor.

"Peki ya kızlar?" Ayakkabılarını bağlamayı bitirir ve ayağa kalkar. "Ne?"

"Nelerden hoşlanırlar?" Bu bir test, bu küçük aileye olan ilgisini ölçmemin bir başka yolu. Omuz silkiyor ve şapkasını almak için kapının yanındaki portmantoya doğru yürüyor. Gençken tıpkı benimki gibi bir kovboy şapkası vardı, ama şimdi önünde tuttuğu futbol takımının yazılı olduğu eski, yıpranmış bir beyzbol şapkasını tercih ediyor.

"En büyükleri Ruby atlara takıntılı. Küçük olan Harper ise tek boynuzlu bir at. Ve kedi yavruları. Kedileri seviyor."

"Hmm," diyorum kahvemi yudumlarken ve ona bakarken. Benimkine çok benzeyen gözlerini deviriyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Öyle değil baba," diyor inleyerek.

"İlk başta asla öyle olmaz, dostum."

DOKUZ

"Haydi kızlar. Ayakkabılar, ceketler, hadi gidelim," diye sesleniyorum, yüzleri görünmeden önce iki at kuyruğu görünüyor.

"Simit!" Harper heyecanla bağırıyor. Cumartesi günleri haftanın en sevdiği günü. Bu sabahlar dışında *hiçbir şey* için erken kalkmaz; yataktan hızla kalkar, ben sormadan hem kendisini hem de ablasını giydirir, dişlerini ve saçlarını fırçalar. Sonra da gökkuşağı simidi ve çilekli krem peynir için en sevdiği simitçiye gideriz.

Bugünlerde gezegendeki en seçici yiyici olduğunu düşünürsek, buna dayanamayacağına karar verene kadar bu geleneği sürdüreceğim. Boşanmadan bu yana yeme alışkanlıkları daha da kötüleşti, güvenli yiyecekler listesi sadece bir avuç şey kalana kadar azaldı. Çocuk doktoru bana bunun nispeten normal olduğunu, neyi ne zaman yiyeceğini kontrol edebildiği birkaç şeyden biri olduğunu söyledi. Hayatımızın bu yeni versiyonunda daha güvenli hale geldikçe, daha fazla yemeye başlayacağını ve yeniden kilo alacağını umuyoruz.

Ama o zamana kadar her cumartesi simit yiyeceğiz.

"Evet, fıstığım, ama önce hazırlanmayı bitirmelisin," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Öyleyim!" diye sızlanıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ve gözlerimin anlamlı bir şekilde ayaklarına gitmesine izin veriyorum.

"Küçük bir ısıtıcı olduğunu biliyorum ama yine de çoraba ihtiyacın var," diyorum. "Ve ayakkabılara. En iyisi botlar." Kız kardeşiyle paylaştığı odaya geri dönmeden önce kendi kendine homurdanıyor.

"Ben hazırım anne," diyor 9 yaşındaki sorumluluk sahibi Ruby. Ona bir bakış atıyorum çünkü benim istemediğimi düşünse bile sessizce ortalığı karıştırmaya bayılıyor.

ne yaptığının farkında değil. Sadece tatlı tatlı gülümsüyor. En azından, biraz kişiliğini geri kazandığını, hayatımı asla zorlaştırmak istemeyen yeni keşfedilmiş mükemmeliyetçiliğini geri çektiğini görmek güzel, hatta ona kızım olarak beni biraz delirtmenin onun *görevi* olduğunu söylediğimde bile.

Ben bir şey söyleyemeden Harper koşarak dışarı çıkıyor, bir çorabı ayağında, diğeri elinde sallıyor, oturma odasına doğru kayıyor ve neredeyse kışının üstüne düşüyor.

"Sakin ol, Harp."

"Bugün gökkuşağı simidi günü. Sakinleşemiyorum." Ona gülümsüyorum ama başımı sallıyorum, kapının yanında ceketleri koyduğumuz kancaya doğru ilerliyorum, kızlarinkini alıyorum ve kendiminkini giymeden önce onlara veriyorum.

Geçtiğimiz yıl boyunca bazı günler zor geçti, en karanlık düşüncelerimde bile bu yokken bu ikisini tek başıma büyütmek. Hepimiz için çok fazla gözyaşı, *çok* fazla tartışma ve *çok* fazla korku oldu, ama böyle günler?

Bu çok şeyi telafi eder.

Çantamı alıyorum ve kızlar fermuarlarını çektikten sonra gitmek için kapıyı açıyorum.

Ve sonra duruyorum.

Ruby ve Harper doğruca sırtıma yürüdüler.

"Anne?"

"Sorun nedir?" Ruby sesinde panik belirtisi olduğunu söylüyor. Ona her şeyin yolunda olduğunu, sadece bir an yaşadığımı, beklenmedik şeylerden korkan kızımın endişelenecek bir şeyi olmadığını söylemeliyim.

Ona her şeyi anlatmalıyım, gerçekten. Kapıda durup, kiraladığımız eve ilk taşındığımızda aldığımız eski, yıpranmış karşılama paspasına bakmaktan başka bir şey yapmalıyım.

Ama yapamam.

Hayret, korku ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çünkü ön basamakta, kırmızı kıyafetli, sivri şapkalı ve kulaklı küçük bir elf vardı,

Zaten nefret ettiğim aptal bir gülümseme, iki zarfla birlikte lanet olası karşılama paspasımın üzerinde duruyor.

Lanet olası bir raf elfi.

Ya da, bu durumda, lanet olası ön basamağımda bir elf.

"Ne oldu anne?" Ruby tekrar soruyor, başını koltuk altıma daldırıp bakıyor, sanki başıma musallat olan dehşetten beni koruyacakmış gibi. Ama ne olduğunu görüyor ve *çılgılık atıyor*.

"AMAN TANRIM!"

Bu beni şaşkınlığımdan biraz olsun kurtarıyor, elfle olan göz temasım kesiliyor ve kızıma bakıyorum.

Benim aksime, yüzünde korku ifadesi değil, coşku ifadesi var.

"Ruby! İnsanlar uyuyor!"

"Aman Tanrım!" diye tekrarlıyor, biraz daha sessiz ama tam olarak değil.

"Bu da *ne?*!" Harper da kafasını kullanarak kız kardeşini bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu görmek için beni kenara itiyor.

"ELF!"

İç çekiyorum.

Onları zapt etme şansımız yok ve simitleri aldıktan sonra bunu halletme şansımız da kesinlikle yok, o yüzden bunu apartmanda da yapabiliriz.

Yeni düşmanımı yakalamak için eğildiğimde kızlar hep bir ağızdan "Hayır!" diye bağıyor. Donup kaldım.

"Ona dokunamazsın. Sihrini kaybeder!" Ayağa kalktım ve en büyük kızıma baktım.

"Ne?"

"Eğer ona dokunursan, tüm Kuzey Kutbu sihrini kaybeder." Sakin, uysal Ruby'nin yüzünde her şeyi tüketen bir panik ifadesi var ve ben bakmaya devam ediyorum.

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Yani, Catherine geçen hafta bundan bahsediyordu, elfinin geleceğinden." Midem ebeveyn başarısızlığıyla çalkalanıyor.

"Öyle miydi?"

Catherine, ailesinin Tanrı'dan daha fazla parası olan ve bunu çocuklarıyla düzenli olarak *vakit* geçirmek ve ona nazik olmayı öğretmek yerine onu mutlu etmek için kullanan küçük bir velettir.

Dokuz yaşındaki bir çocukla sorunum olduğunu söylemek istemiyorum ama ...

"Evet, yani bütün çocuklar bundan bahsediyor." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Öyle mi?" O zehirli suçluluk duygusu çalkalanıyor. Tanrım, bunu yıllar boyunca yapmalıydım. Hayatta kalma moduna o kadar dalmıştım ki, enerjim yoktu. Ama benimki hariç tüm çocuklar bunu yapıyorsa-

"Evet, ama biz her zaman çok iyiydik, bir tanesine ihtiyacımız yoktu," diyor Ruby sanki bir gerçekmiş gibi ve ben elimde olmadan dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum.

"Evet!" Harper da aynı fikirde.

"Daha kötü olamazdın," diyorum. "Bir elfe ihtiyaç duyacak kadar." Bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum. Herhangi bir nedenle bunun kötü davranış için bir *ceza* olduğunu düşünüyorlarsa, o *aptal çiftliğe* geri dönüp Nicolas Finch'in taşaklarına hızlı bir tekme atmam gerekebilir.

Adamı çok az tanıyorum ama *her* yerinde onun imzası var.

"Bunu *biliyorum* ama Harper ve ben Noel Baba'nın bize bir tane getirmesi için Kuzey Yıldızı'na dilekte bulunduk," diyor Ruby ve ben onlara göz kırpyorum.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Connor'ın babasıyla! Nick'le! Atlara bakmak için dışarı çıktığımızda yanımıza geldi ve bizimle konuştu. Bize Kuzey Yıldızı'nı gösterdi ve eğer çok dilersek bunun gerçekleşebileceğini söyledi. Ve her zaman çok eğlenceli görünüyorlar. Bazen hediyeler getiriyorlar, bazen de ortalığı dağıtıp şapşallık yapıyorlar!"

Birini öldüreceğim.

Dokuz yaşındaki bir çocukla tartışmama izin verilmeyebilir ama bu yetişkin bir adam.

Yetişkin bir adamı yumruklayabilirim.

Elfin üzerinde oturduğu kutuya derin ve bitmek bilmeyen bir kızgınlıkla bakıyorum.

"Bir elfimiz var!" Harper sonra daireler çizerek dans etmeye başlıyor, sadece küçük bir çocuğun yapabileceği türden bir dans, çok heyecanlandıklarında yaptıkları türden, kendilerini tutamıyorlar, yaşadıkları sevincin olasılığını kaldıramıyorlar ve bunu farklı bir biçimde dışarı vurmaları gerekiyor.

"Görünüşe göre öyle," diyorum, kızlarımdan çok daha az etkilenmiş bir şekilde. Allah kahretsin.

Lanet bir elfimiz var.

ON

NOEL'E 29 GÜN KALDI SHAE.

Kızlar ertesi sabah erkenden kalkıyor, hoplayıp zıplıyor ve elfin yine Kuzey Kutbu'na gidip gitmediğini kontrol etmek için ön paspası görmek için yalvarıyorlar.

Aynı zamanda içimde bastırdığım tedirgin bir heyecan da var çünkü tüm bu olanlar *can sıkıcı*, sevimli değil. Ama kapıya doğru yürürken, kızlar genellikle Pazar günleri bir asır sürmesine rağmen gün için giyinmişken, kontrol etmek için onlardan önce uyanmam gerektiğini fark ediyorum. Eğer elf orada değilse, bunu telafi etmek için çabalamam gerekecek.

Kızlarım için güvenebileceğim tek kişi kendimim. Hayatımda üçümüzü de seven ve bize değer verdiklerini kanıtlayan insanlar olsa da, Ruby ve Harper'ı inkar edilemez bir şekilde, her zaman ve sonsuza dek ilk sıraya koyacak tek kişi benim. Çocuklarımı bir şeyler için heyecanlandığı için kendini suçlu hisseden rastgele bir adamın da aynı şeyi yapmasını bekleyemem.

Dün, aptal elfi mutfak maşasıyla yakalayıp tezgâhın üzerine koyduktan ve bıraktığı notları okuduktan sonra eve geri döndük. Bir tane kızlar için, bir tane de benim için olduğu ortaya çıktı.

İlki kalın kırmızı bir zarfın içindeydi ve üzerinde resmi bir *mühür* vardı. Ne tür bir adamın kalın karton zarflara ve balmumuyla mühürleme yeteneğine sahip olduğunu merak ediyorum.

Not yazılı olmaktan çok daktiloyla yazılmıştı ve üzerinde *Merhaba, benim adım ...* yazan bir isim etiketi Ruby notu yırtıp açtığında ve metni okuduğunda düştü.

Merhaba, Ruby ve Harper!

Bu Noel'de sizi ziyaret edeceğim için çok heyecanlıyım! İkinizin de her zaman en iyi şekilde davrandığınızı duydum, ancak Noel Baba Kuzey Yıldızı'ndaki dileğinizi duydu ve bu yıl biraz daha fazla tatil büyüüne sahip olduğunuzdan emin olmak istedi. Her gece siz yattıktan sonra sizi ziyaret edeceğim, bu yüzden hemen uyuduğunuzdan emin olmalısınız - sihrim sadece siz uyuduğunuzda işe yarıyor! Her gece Kuzey Kutbu'na geri döneceğim ve Noel Baba'ya ne kadar harika olduğunuzu rapor edeceğim ve hatta belki size birkaç sürpriz getireceğim.

Sevgiler, elfin.

Not: Bir isme ihtiyacım var! Yeni ismimi yazman için sana bir isimlik bıraktım. Yatmadan önce üzerime bıraktığından emin ol.

Mide bulandırıcı derecede

tatlıydı. Çok tatlıydı.

Üzerinde adımın yazılı olduğu ikinci mektubu daha açmadan kimden geldiğini anlamıştım.

Nick.

Hey, Shae,

Şükran Günü'nde elf konusunu açtığım için çok üzgünüm. Yapacak çok işiniz olduğunu biliyorum, bu yüzden söz veriyorum bu listenizdeki başka bir şey olmayacak. Sadece elfi her gece ön basamağınıza bırakın, ben de gelip onu gezdireyim, hediyeleri bırakayım, bu tür şeyler.

Bu arada Connor bana evini nerede bulacağımı söyledi. Ben tam bir sapık değilim.

-Nick Finch

Bu öfkenin öfkelenmeye devam etmesine, mayalanmaya devam etmesine izin vermek istedim. Lanet olası bir elf satın aldıktan sonra evime gelme zahmetine bile girdiği için kızgın hissetmek istedim.

Ama

yapamadım.

Nazikti.

Düşünceliydi.

Ve en önemlisi, amaçladığı şeyi yaptı, omuzlarımdaki yükün bir kısmını aldı.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Ve şu anda, Ruby'nin heyecanla ön kapının kolunu çevirmesini izlerken, küçük kızımı hayal kırıklığına uğrattığı için ondan nefret etmeye hazırım.

Ama sonra ciyaklıyor.

Ciyaklıyor, aşağı yukarı zıplıyor ve kapıyı açıyor, ona milyon kez yapmamasını söylediğim gibi gürültüyle duvara çarpmasına izin veriyor.

Sinirlenmek istiyorum ama yapamıyorum çünkü ona bir *bakın*. Yüzü neşe ve saf Noel neşesi ile çalkalanıyor ve *Tanrım*.

Kızgın olamam.

Ve Harper da katıldığında kesinlikle kızamam.

Çünkü o aptal elf orada, bu sefer bir yığın kutunun üzerinde oturuyor. Ürkütücü gülümsemesi ve ölü gözleriyle o küçük kırmızı elf, bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana bakıyor. Benimle ve bir insan olarak tüm başarısızlıklarımınla alay ediyor. Bir anne olarak.

Sanırım ondan nefret ediyorum.

İki kutunun yanında oturuyor ve yaklaştığımda bunların kızlar için 1 Aralık'ta başlayacak olan Advent takvimleri olduğunu görüyorum .st

Harper için tek boynuzlu atlar ve Ruby için atlar.

şeker yerine oyuncaklar. Onları nasıl bu kadar çabuk aldığını ya da hangi kızın neyi sevdiğini nasıl bildiğini bilmiyorum, ama ne olursa olsun, ben

Minnettarım.

ON BİR

NOEL'E 28 GÜN KALDI SHAE.

Üçüncü gece onu bekledim.

Bu sabah kızlar, adını koydukları elfi bulmak için kapıya koştular.
Holly ve *hediyeler* vardı.

Kâğıtlara sarılmış *hediyeler* (bu sefer Harper için kedi yavruları, Ruby için yine atlar) ve fiyonklarla süslenmiş, elf o korkunç gülümsemesiyle en tepede oturuyor. Gerçekten, bu şeyi kim tasarladı ki? Sanki kâbuslar düşünülerek yapılmış gibi.

Sadece Ruby ve Harper için hediyeler de yoktu.

Bir üçüncüsü de benim içindi. Kızların her ikisi de kendi bedenlerinde pijamalar ve ilgi alanlarına göre bir kitap içeren sevimli bir paket aldı ve benim için küçük kutuda iş yerimin yakınında öğle yemeği yemeyi sevdiğim bir yer için bir *hediye kartı* var.

Belli ki *Connor*'la konuşmam gerekiyor, babasına sadece nerede çalıştığım ve arada bir birlikte öğle yemeği yediğimizde nerede yemekten hoşlandığımı hakkında değil, aynı zamanda *nerede yaşadığım* ve kızlarımın nelerden hoşlandığı hakkında da bilgi veriyor.

Connor'ı da nefret ettiğim insanlar ve şeyler listeme ekliyorum. Bana *Scrooge* de, sanırım.

Üçüncü gece, çok ihtiyacım olan bir kadeh şarapla kanepemde oturmuş bekliyordum. Televizyonun karşısında oturmuş, pembe bir çorap örmeye çalışıyorum, güvenlik kamerasının canlı yayını gösteren telefonumun ekranına aşırı sabitleniyorum ve yanımdan biri her geçtiğinde zıplıyorum. Komşularım herhalde deli olduğumu düşünüyorlar, çünkü sürekli kapımı kırıp dışarı bakıyorum, Nick'in burada olup olmadığını görmek için sokağın her tarafına bakıyorum.

Ama sonunda bir kamyon geçti, park alanına doğru ilerliyordu ve daha onu görmeden, bir şekilde onun olduğunu anladım.

Bu Nicolas Finch.

O ön merdivenlerden çıktığında ben çoktan kapıdaydım, kapıyı açtım ve orada durup kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım.

"Hey," diyor ve dudaklarının kenarları yukarı kalktığında, sinir bozucu olmasının bir başka nedeninin de güzel bir gülümsemesi olması olduğuna karar veriyorum. *Hem* varlığımın baş belası *olup hem de* güzel bir gülümsemeye sahip olamaz. Bu çok *kaba*.

Ona selam vermek yerine bir adım geri çekilip kolumu sallayarak evimi işaret ediyorum. "İçeri gelebilirsin. Her gün dışarıda bir şeyler yapmak zorunda değilsin. Kızlar saat tam sekizde yatıyor, o saatten sonra gelebilirsin. Ya da sen kendi hayatına devam edersin, ben de her gece elfin yerini değiştiririm. Her gün buraya kadar gelmek zorunda değilsin." Evime girmeden önce bana baktı.

"Evet," diyor küçük şehir evimin etrafına bakmadan önce. Evinin ne kadar muhteşem ve nefes kesici olduğunu hatırlayınca anında damarlarıma bir utanç duygusu doluyor.

"Az önce olmadığını söyledim. Seni serbest bırakıyorum." Bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Hep böyle inatçı mısın? Connor bundan bahsetmemişti." Aslında bu beni çok şaşırttı, çünkü oğlu onun yardımını *her zaman* reddettiğimde aslında inanılmaz derecede inatçı olduğumu söylemeye bayılıyor.

Aslında bunu *herkes* söylüyor. Bu noktada bunu bir tür onur nişanı olarak takıyorum.

"Evet. Artık her gece buraya gelmeden hayatınıza ve Aralık ayınıza mutlu bir şekilde devam edebilirsiniz. Benzinden ve baş ağrısından tasarruf edersin." Sonunda evimi incelemeyi bıraktı, bana döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu, bir elinde çiftliğinin logosunu taşıyan yeniden kullanılabilir bir çanta vardı.

"Bunalmış bekar bir anne olduğunu kendin söyledin. Bunu daha da kötüleştirmeyeceğim, Shae. Noel'e kadar her gece burada olacağım." Midem bulanıyor.

Hayatımı daha da zorlaştırdığı için şikayet ettiğim bu adamın her gece bir saat araba kullanacağı düşüncesiyle hissetmeyi *reddettiğim* suçluluk duygusundan mı yoksa bunun onu *her gece* göreceğim ve tüm çabalarıma rağmen geniş omuzları ve oturma odama sığmayan yıpranmış kovboy şapkasıyla karşımda durduğu anlamına gelmesinden mi kaynaklandığını bilemiyorum.

"Bir saatlik yol," diyorum.

"Evet."

"Her yöne," diye açıklıyorum, belki henüz anlamamıştır diye.

"Evet," diye tekrarlıyor.

"Ve bir Noel ağacı çiftliği işletiyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Evet."

Sahip olduğum o küçük cazibe de gitti.

Bu adam *tamamen sinir bozucu*. Connor'ın hala bekar olduğunu söylemesine şaşmamalı.

Bununla aşırı miktarda zaman geçirmeyi seçmeyi hayal edebiliyor musunuz?

"Yup'tan başka kelime biliyor musun?"

"Evet." İnliyorum ve tavana bakıyorum, şimdi nasıl *gülümsediğini* görmezden geliyorum

ve bunun gerçekten güzel bir gülümseme olduğunu *kesinlikle* görmezden geliyorsunuz.

Bu ona komik geliyor. Benim sinirlenmemi komik buluyor.

"Hep böyle iğrenç misin?"

"Evet," diyor, kesinlikle yakışıklı olmayan gülümsemesi o kadar genişliyor ki yüzüne sığması şaşırtıcı. Kuşkusuz bunu istediğini elde etmek için kullanıyor ve bunu sık sık yapıyor. Aslında, çocukluğundan beri bu gülümsemeyi istediğini elde etmek için kullandığına bahse girerim.

Bende *işe yaramayacak olması çok kötü*, sanırım. *Ruby ve Harper'ın çok daha tatlı gülümsemeleri var ve onların saçmalıkları bende işe yaramıyor.*

"Tam bir baş belası, biliyorsun değil mi?"

Her nasılsa, aptalca yakışıklı gülümsemesi *hâlâ* genişliyor. "Evet."

İnliyorum, ellerimi havaya kaldırıp koltuğuma geçiyorum ve projeme geri dönüyorum. Mutfağa girip elfi yerleştirirken kıkırdıyor ve biraz ayaklarını sürüyerek yürüyor ama ben onu görmezden geliyorum.

Aslında, evimde geçirdiği kısa sürenin geri kalanında onunla konuşmadım, iyi geceler dileyip yarın döneceğini söylediğinde elimi bile kaldırmaya tenezzül etmedim.

O zaman önümüzdeki ay hayatta kalmanın tek yolunun Nicolas Finch yokmuş gibi davranmak olduğuna karar verdim.

ON İKİ

NOEL'E 26 GÜN KALDI NICK.

Çarşamba günü, ben daha kapıyı çalmadan kapıyı açıyor ve doğruca mutfağa geçerek bir yığın bulaşığı kurulayıp kaldırıyor. Daha sonra kızları ve kendisi için öğle yemeği hazırlamaya koyuluyor, her kız için bir not yazıp beslenme çantasına ve buzdolabına yerleştiriyor.

İşinin bitmiş olabileceğini düşündüğümde oturma odasına yöneliyor ve bir çamaşır sepeti alarak sanki ben orada değilmişim gibi kıyafetleri ayırmaya ve katlamaya başlıyor.

Dün de böyle oldu. Ben daha kapıyı çalamadan kapı açıldı ve bana küçük, kibar bir gülümseme verdikten sonra mutfağa geçip yaptığı işe geri döndü ve ben orada olduğum süre boyunca neredeyse tek kelime etmedi.

Dün, elfi lavaboda balık tutuyormuş gibi gösterdim ve kızlar için biraz şeker balığı yakaladım. Bunun sorun olup olmayacağını sorduğumda, yer konusunda emin olmadığımı ya da kızların şeker almasına izin verilip verilmediğini, Connor'a önceden sormayı unuttuğum bir şey olduğunu söylediğimde, Shae göz teması kurmadan başını salladı ve bana her iki şekilde de umursamadığını söyledi.

Bu gece de aynısı oldu, Shae ben daha kapıyı çalmadan kapıyı açtı, sanki beni bekliyormuş gibi, o gecesine devam ederken ben de elfi hazırlamak için oturma odasına gittim.

Keşke beni rahatsız etmediğini söyleyebilseydim ama yine de ediyor. Ve bu çok aptalca çünkü burada olmamın tek sebebi, kızlara gerçekleştirmeye akli yetmediği bir faaliyeti anlatarak çuvallamış olmam.

Connor'ın bana anlattığına göre, bu onun boşandıktan sonraki ilk Noel'i ve yanında çalıştığı adam sayesinde maddi durumu iyi olsa da

Kızlarına eksik olduğunu düşündüğü her şeyi vermek için açıkça fitili iki ucundan yakıyor.

Her gece gözlerinin altındaki koyu halkalar ve sanki gün içinde hepsini yapmasına yetecek kadar saat yokmuş gibi bir görevden diğerine atlaması bunu doğruluyor.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyi kendi başına yapmaktan yorgun düştüğünü görmekten mi yoksa Connor'ın aylardır bana ondan ve kızlarından bahsetmesinden mi bilmiyorum ama o gece, çamaşırlarını bitirip pembe bir Noel çorabı olabileceğini düşündüğüm şey üzerinde çalışmak için kanepeye yığılmasını izlerken, ne kadar mücadele ederse etsin, Shae'nin kızlarına ihtiyaç duydukları her şeyi vermesine yardım edeceğime karar verdiğimden oldukça eminim.

Resmen onun için savaşan başka biri daha var.

ON ÜÇ

NOEL'E 25 GÜN KALDI SHAE.

Evime girmesine izin verdiğimin üçüncü günü sessizliğimi bozdum. İsteyerek bile değil. Ruby'nin öğle yemeği notuna aptalca bir şaka yazmayı ve sabah için her şeyi buzdolabına koymayı bitirdikten sonra oluyor.

Evimde bir ziyaretçim olmasına rağmen, uyumadan önce temizlik, çamaşır ve öğle yemekleri de dahil olmak üzere ertesi gün için her şeyi hazırlamaya çalıştığım normal rutinime devam ederek üç gece geçirdim, ancak dün izinliydim, bu yüzden temel şeyleri yakalayabildim.

"Kızlar çok heyecanlı," diyorum Harper'ın çorabı üzerinde çalışmak için kanepeye doğru yürürken. "Onlar da çok uslu durdular, sanırım bunun için teşekkürler." Nick gülümsüyor ve nedense bu beni heyecanlandırıyor. "Harper uyanmaktan nefret ediyor. Her zaman berbattır. Ama her sabah ben peşine düşmeden kalkıp yataktan çıkıyor. Onlar . . . Bunu hatırlayacaklar. Bunun büyüsunü. Bu yüzden teşekkür ederim."

Bu düşünce boğazımda bir yumru oluşturuyor ve ilk defa bunu yapan kişi olmadığım için hissettiğim suçluluk duygusuyla savaşmak zorunda kalıyorum. Kızlar doğduğunda, her şeyi yapacağımı, yapabiliyorken o büyüü besleyeceğimi düşünmüştüm çünkü herkesin bunalmış annelere hatırlatmayı *sevdiği* gibi, *uzun süre genç değiller!*

Ancak size söylemedikleri şey, çocuklarınız gençken, büyüü anların tadını sorgulamadan çıkarabilecek kadar gençken, dünyanın da dönmekte olduğudur. Dış dünya hala hareket halinde ve patronlar, teslim tarihleri ve boktan kocalar sihir yapmanın dar penceresini gerçekten umursamıyor.

Savaşlarımı, hangi büyüü anları düzenleyeceğimi seçmem gerekiyordu ve elf bu listeye hiç girmede.

Ama bu adam sayesinde, bu sanal yabancı sayesinde, yine de bunu elde ediyorlar. "Biz bir takımız. Noel Baba'nın sihirbazlar ekibi," diyor rahatlıkla, sanki

Bu çok açık bir cevap ve ben *bunu anlamıyorum*. Buna neden bu kadar çok zaman, para ve enerji harcadığını anlamıyorum. Yılının son derece yoğun olduğunu tahmin ettiğim bir döneminde neden iki kıza ve hiçbir bağının olmadığı bekâr bir anneye zaman ayırıyor?

"Bunu neden yapıyorsun?" Elf kapımın önünde belirttiğinden beri kafamı kurcalayan soruyu nihayet soruyorum. Cevap vermeden önce tereddüt ediyor.

"Ben, uh . . . Bu şekerlemeleri bir kaleye benzetmeye çalışıyorum. Elf için, anlıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum çünkü erkekler neden ... erkek? Ne sorduğumu *gerçekten* bilmiyor mu yoksa aptalı mı oynuyor anlayamıyorum ama her iki durumda da açıklığa kavuşturuyorum.

"Hayır, yani, bunu neden yapıyorsun? Her gün bir saat araba kullanıp gelip çocuklarıma elf kuruyorsun. Beni tanımıyorsun bile. Eminim yapacak çok daha iyi işlerin vardır."

Yaptığı işi bırakıyor, doldurulmuş bir elfin kollarıyla oynayarak onu sıcak çikolata içiyormuş ve şekerlemelerden bir kar kalesi yapıyormuş gibi gösteriyor (çok sevimli, özellikle de kızlara üzerinde baş harfleri olan kendi kupalarını getirmiş gibi görüldüğü için) ve bana bakıyor.

Ve bunu yaptığında, *bana bakıyor*. Ruhumu yakan türden bir bakış, sanki derinleri okumak, beni taramak ve *gerçekten* hangi cevabı aradığımı görmek için bir tür X-ışını görüşü kullanıyor.

Bu hoşuma gitmedi.

Hiç de bile.

Yüzü yumuşadığında, daha dik durduğunda, sırtını dolaplara yasladığında ve kollarını göğsünde kavuşturduğunda daha da az hoşuma gidiyor. Bilinçaltımda bulduğu cevaptan hoşlanmış ya da en azından takdir etmiş gibi görüldüğünde.

"Ben de o yollardan geçtim," diyor ve devam etmeden önce omuz silkiyor. "Küçük çocuklar, onları tek başına büyütmek. Hiç kolay değil. Gerçekten çok zor. Ve sen bunu *iki* çocukla yapıyorsun."

Ben bunu yemem.

"Sadece Tristate bölgesinde tüm bunları yapmak için mücadele eden milyonlarca bekar anne var. Aslında, her şey düşünüldüğünde, oldukça ayrıcalıklıyım. Ben

Çoğunlukla kontrolüm altında ve beni destekleyen iyi bir sistemim var. Neden orada değilsin, bir elf için lokumdan kaleler yapmıyorsun?"

Bir dakika boyunca bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor ve cevap vermeden önce başını sallıyor, sanki her şeyi açıklayan bariz bir bağlam parçasını anlamıyormuşum gibi.

"Çünkü onlar *sen değilsin*."

"Bu da ne demek oluyor?" Karnımın nasıl döndüğünü ve sözleriyle, bakışıyla gözlerinin nasıl biraz ısındığını görmezden geliyorum.

"Bu, kızlarınızın sevimli ve tatlı olduğu ve Connor'ı bir şekilde parmaklarına doladıkları anlamına geliyor. Sen de sevimli ve tatlısın ve buraya gelip seninle biraz vakit geçirmek bir yük değil. Özellikle de şimdi içeri girmeme izin verdiğin ve seni saçların açık, eşofmanların içinde rahatlamış gördüğüm için." Gülümsemesi genişliyor. "Ben buradayken beni görmezden gelsen ve gözlerinle bana hançer fırlatsan bile."

Yutkunuyorum, *bununla* ne yapacağımdan emin değilim. Bana sevimli ve tatlı diyen bu adamı görmezden gelmeyi çok isterdim, *çok teşekkür ederim*.

"Demek bu yüzden bunu yapıyorum." Sonra bana arkasını dönüyor ve aptal elfi taşımayı bitiriyor, konuşma kapanıyor. Mutfak masasında yarattığı küçük sahneye bakıp işini iyi yapmış gibi başını sallamadan ve ceketini kapıp dönmeden önce bir iki dakika boyunca hevesli bir hayranlıkla onu izliyorum.

"Bunu senin için yapıyorum, Shae. Ve kızlar için. Ama tamamen dürüst olursam? Bunu seni görmek için yapıyorum."

Cevap
vermiyorum.

Veremem.

"Yarın görüşürüz, şekerim," diyor ve sanki *Hudson City, New Jersey*'de değil de eski bir Western filmindeymişiz gibi portmantomdan aldığı aptal kovboy şapkasını takıp kapımdan çıkıyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor.

Bunu bana ne yaptırıyor bilmiyorum.

Gitmesine izin vermeliyim, Aralık sonuna kadar ne yapıyorsa yapsın, sonra hayatıma devam etmeliyim.

Ama bunun yerine, solmuş kot pantolonunun içinde anormal derecede güzel görünen kıcını görmezden gelmeye çalışarak geri çekilen sırtına bağıriyorum.

"Şapka aptalca görünüyor! New Jersey'desin, Vahşi Batı'da değil!" Kaldırımda bağıriyorum, eminim komşularımın duyacağı kadar yüksek sesle.

Durmuyor.

Onun yerine bir elini kaldırıyor, gülüşü karanlık sokağı doldururken botları (aptal *kovboy çizmeleri*) betona vuruyor.

"Yarın, Shae."

Orada tam üç dakika duruyorum, onu artık göremediğimi fark ettikten çok sonra kendime geliyorum ve yatmaya hazırlanmak için içeri giriyorum.

ON DÖRT

NOEL'E 24 GÜN KALDI SHAE.

Telefonum gelen bir mesajla masamın üzerinde vızıldıyor ve tüm vücudum geriliyor çünkü saat henüz on olmasına rağmen *sabah* oldu.

Gün için hazırlanırken Harper, *önceden* hazırladığım PB&J'den oluşan normal öğle yemeğinin kesinlikle nefret ettiği yiyecekler listesinde olduğuna karar verdi ve aklımı kaybetmemek için her şeyimi harcadım, bunun yerine gözleri yaşlı kıza otobüs onu almaya gelmeden hemen önce *sadece* fıstık ezmeli bir sandviç *yaptım*.

Sonra ofise gittiğimde bir değil, tüm vücudumu kaskatı kesen *iki* e-posta buldum.

Bir tanesi eski kocamdandı ve "sürtük gibi davranmayı bırakmamı" ve telefonlarını görmezden gelmemi istiyordu, böylece "lanet olası yetişkinler gibi konuşabilirdik", "ödemek zorunda bile olmadığım saçma destek" hakkında.

Bunu daha fazla enerji klasörümün *olduğu bir günde ele aldığımda*, tatilin çılgınlığı geçtiğinde Damien'ı tüm bu iletişimle bir kez daha rahatsız etmek zorunda kalacağım gerçeğini kabul ettim. Geçen yılki yasaklama emri geçiciydi ve kalıcı bir emir almaya gerek duymadık, ancak şimdi bir kez daha sorunlarımı arkadaşlarıma yüklemem gerekecek gibi görünüyor.

İkinci e-posta, kızların okulunda şu ya da bu nedenle bana tahammül edemeyen PTO annesi Molly McGee'den geldi ve okulun Ocak ayında biletlerini satacağı baba-kız dansının *sadece babalar ve üvey babalar* için olduğunu pasif-agresif bir şekilde hatırlatan bir başka e-posta gönderdi. E-posta zincirindeki tek bekar annenin ben olduğumu düşünürsek, beni seçtiği son derece açık. Ben sadece ona ve onun berbat velet çocuğuna karşı nazik oldum, bu yüzden benden neden bu kadar nefret ettiğine dair hiçbir fikrim yok.

Bu yüzden telefonumda kayıtlı olmayan bir numara ekranımda belirdiğinde, bunun daha fazla boktan şansım olacağını varsayıyorum. Ama mesajı okuduğumda yanıldığımı anladım.

Selam, ben Nick. Connor bana numaranı verdi. Biraz erken geleceğim. Akşam yemeği getirmemin sakıncası var mı?

Hayır demek istiyorum.

Lanet olsun hayır demek istiyorum. Uzun bir iş gününün ardından pek de yabancı olmayan birini eğlendirmek konusunda endişelenmek istemiyorum ve yatma zamanı rutininin tamamını onunla birlikte yapmak, cini hareket ettirmek için kızların yatmasını beklemek istemiyorum.

Ama tatil sezonunda, işi tam anlamıyla *tatillerken* her gün bu kadar ileri gidiyor ve ben bir sürtük olabilirim ama *o* kadar da büyük bir sürtük değilim.

Sorun değil. Akşam yemeği için endişelenme. Ben hallederim.

Sana borçluyum.

Şuna bir bakayım. Bir sonraki yemek senden olabilir.

Bir sonraki yemek, sanki bu tek seferlik bir şey olmayacakmış gibi.

Gerçekten önemli değil. Kızlar seçicidir. Ben halledersem daha kolay olur.

Biri size yardım etmeye çalıştığında hep bu kadar zor mu davranırsınız?

Bu adamın bana içten içe verdiği rahatsızlık beni bir kez daha tüketirken gözlerimin kafatasımın içine yuvarlandığını neredeyse *hissedebiliyorum*.

Pardon? İşini kolaylaştırmaya çalışıyorum.

O zaman kızların ne yiyeceğini söyleyerek işimi kolaylaştırın.

Uzun dakikalar boyunca ekranıma bakıyorum.

Uzun, çok uzun dakikalar. O kadar uzun ki, bana bir mesaj daha gönderdi.

Lütfen, Shae.

Çok basit.

Sadece iki kelime, bir şekilde ona bilmek istediği şeyi söylersem, onun *bana* yardım etmesi yerine benim ona yardım edeceğimi tasvir edecek şekilde yazılmış.

Bu adamla ilgili hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor.

Yine de iç çekiyorum ve cevap veriyorum çünkü yine bir *kaltağım* ama *amcık* değilim.

Ruby kolaydır. Hemen hemen her şeyi yer. Harper şu anda inanılmaz seçici.

Ne yiyor, şekerparem? Ben alırım.

Dün gece kullandığı tatlı sevgi sözcükleri midemi bulandırdı. Nefret etmek istedim çünkü *gerçekten mi? Sugarplum?* Ama aynı zamanda . . . Edemedim. Bu çok ... Nick.

Ona durmasını söylemeliyim.

Ona elf olayını halledebileceğimi söylemeliyim.

Ona Aruba'ya taşınacağımızı ve aptal elfi de yanımıza alacağımızı söylemeliyim. Biz.

Onun yerine Harper'ın yemek yediği tek pizzacının adını söyledim, Ona sarımsak ve mozzarella çubuklarını almasını söyledim, o da saat altıda benim evimde olacağını teyit etti.

Sonrasında uzun, dayanılmaz dakikalar boyunca masamda oturuyor, bilgisayar ekranıma bakıyor ama hiçbir şey göremiyorum.

Ne yapıyorum ben?

"Harper seçici bir yiyici mi?" Nick o gecenin ilerleyen saatlerinde sorar. En hafif tabiriyle ilginç bir gündü.

Kızlarla ve benimle birlikte yemek yedi, onlarla sohbet etti, onları kıkırdattı, neyi sevip neyi sevmediklerini sordu. İzlediği bir evren olmamasına rağmen en sevdikleri dizilerden bazılarını anlattı.

Gece geç olduğunda, onları yatağa hazırlamaya yardım etti, dişlerini fırçalarken onlara göz kulak oldu, genellikle bu görevi küçümseyen Ruby için eğlenceli bir oyun haline getirdi, ağızlarında fırçalanması gereken canavarları ararken onları kıkırdattı ve sonra ben mutfakı temizlerken onlara bir değil, iki değil, üç kitap okudu.

Sorarlarsa inkar ederim ve bu yalanı mezara götürürüm ama *birinin* gelip iş yükünü kaldırmaya yardım etmesi çok iyi hissettirdi.

Bu, medyanın insanları ilişkileri hakkında kötü hissettirmek için gösterdiği bir efsane gibi hissettiren bir şey. Etrafınız sizinkiyle aynı gerçekliği yaşayan kadınlarla çevriliyken - siz evde çocuklarla kalıp ebeveynlik, yemek ve temizlik yaparken kocanız dışarı çıkıp *para kazanıyor*, sonra ofiste geçen uzun bir günün ardından siz gününüze devam ederken o kanepede oturuyor - bunun sadece böyle olduğunu düşünüyorsunuz. Kendinize başka herhangi bir gerçekliğin hayal olduğunu söylemek kolaydır.

Ama bu gece bana *potansiyelimi* gösterdi. Ulaşmam gereken yeni bir hayat versiyonu.

Ve şimdi, üzerinde çalıştığım çorabı bir kenara bırakarak iç geçiriyorum, kızlar daha uyumadan önce tüm gece işlerimi bitirmiştım, böylece daha fazla "kendime" zaman ayırdım. "Evet. Eskiden yediği daha fazla yiyecek vardı, güvenli yiyecekleri ama artık azalıyor."

"Hep böyle miydi? Yoksa bu bir dönem mi? Connor bir ay boyunca sadece mavi kutu makarna ve peynir yemişti. Yirmi yıl sonra hâlâ o şeylere bakamıyorum." Birkaç yıl sonra gökkuşağı simitlerinden ve mozzarella çubuklarından bahseden ben mi olacağım diye düşünerek gülümsüyorum.

"O her zaman bir prenses olmuştur, her konuda biraz seçici ve titizdir. Ne istediğini bilir ve kimsenin ona aksini söylemesine boyun eğmez. Ama bunun yoğunluğu ..." Tırnaklarımı karıştırıyorum, aniden rahatsız oluyorum. "Bu yeni bir şey."

Cevap vermiyor, elfi şöminenin üzerinde çerçeveli fotoğrafların arasına yerleştirirken sırtı bana dönük, elinde bir keçeli kalem var. Yıkabilir bir keçeli kalemle kızların fotoğraflarına aptal suratlar çizdi ve bu görevle birlikte elfi çerçeveledi. İkisi de buna bayılacak - hangi resimlerin karalandığını görmek için evin içinde koştururken kıkırdamalarını şimdiden duyabiliyorum.

Bana sırtını dönmesi bana daha fazla konuşma özgürlüğü veriyor, rahatlatıcı bir şey söylediğimde onun her şeyi gören gözlerinin yüzümde olmamasıyla ilgili bir şey.

"Doktor bunun bir kontrol meselesi olduğunu söylüyor. Geçtiğimiz yıl babaları, taşınma ve yeni bir okulla ilgili çok şey yaşadı. Çok şey yaşadı. Kontrol edebildiği tek şey yemek yemek ve buna tutunmaya çalışıyor."

Bununla uğraşmamış pek çok ebeveynin ne dediğini duymayı bekliyorum: Sadece görmezden gelmem gerekiyor yoksa *çocuklar açlıktan ölmeyecek!* Bana çocuğunda neyin işe yaradığını, ona hangi yiyecekleri yedirebildiğini ve onu nasıl beslediğini anlatmasını bekliyorum.

Sebzeler. Ayrı yemekler yapmayı nasıl reddettiğini ve sonunda çocuğunun *bunu* nasıl *aştığını*.

Elbette hepsini denedim, ancak hem benim hem de Harper'ın zihinsel sağlığına öncelik vermem gereken bir noktaya geldim. Eğer fazladan bir mola vermek onun kontrolü elinde tuttuğunu hissetmesi, bir parçasını iyileştirmesi ve küçük bedenine kalori alması anlamına geliyorsa, bunun ne önemi var?

Ama her zamanki gibi Nick beni şaşırtıyor.

"Bu mantıklı. Bir çocuğun kontrol edebileceği pek bir şey yoktur. Ne zaman ve ne yiyeceği onun için kolaydır." Sırtına bakmaya devam ederken söyledikleri karşısında kaşlarım çatılıyor. Tam üç dakikadır lanet olası elfle oynuyor ve bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etmeye başlıyorum, sanki bir şekilde bunu yaparak daha rahat konuşacağımı biliyormuş gibi zaman kazanıyor.

Sanki Harper'ı güvenli yiyeceklerle beslemenin ona verdiği kontrol hissinin aynısını bana veriyor.

Ve bununla birlikte, bu yabancıya itiraf ediyorum.

Yabancı olduğu için mi ona itiraf etmek daha kolay, yoksa beni anlıyor gibi görüldüğü ve kızlarıma yardım etmek için çok şey yaptığı için mi, yoksa sadece aklımdan geçenleri bilecek *birine* ihtiyacım olduğu için mi emin değilim, ama ne olursa olsun itiraf ediyorum.

"Anlıyorum, her şey bu kadar belirsizken bir şeyleri kontrol etme ihtiyacı. Ben de aynıyım. Bu benim başa çıkma mekanizmam." Harper'ın hayatındaki kontrol ve istikrar *eksikliği* konusunda bu kadar suçluluk hissetmemin ve bunun ona verdiğim ve onu inciten *başka bir* şeymiş gibi *gelmesinin* nedeninin bu olduğunu kabul etmiyorum.

"Evet, bunu görebiliyorum" diyor, omzunun üzerinden gülümseyerek bakıyor ve ben de ona bir bakış atıyorum. Bunu söylemek benim için bir şey, onun için başka bir şey. Birinin kardeşinize sinir bozucu demesi gibi - bunu sadece *siz* söyleyebilirsiniz. "Bunun öylece geçip gitmesine izin vereceğimi ve hiçbir şey söylemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Gülüyor ve bu da kızgınlığının bir kısmını yok ediyor.

"Biliyor musun, seni yine görmezden gelmek yerine seninle konuşmamı istiyorsan, bana karşı daha nazik olmayı denemelisin." Sonunda elf üzerinde çalışmayı bırakıyor ve bunu sadece an bozulduğunda, benim aşırı paylaşımım tamamlandığında yaptığını fark ediyorum.

"Not edildi. Artık seninle uğraşmayacağım. En azından fazla değil." Onu Connor'ın yaşına benimkinden daha yakın gösteren o çocuksu gülümsemesi odayı aydınlatıyor ve ben aptalca bir şey yapma dürtüsüyle savaşıyorum.

Yanına gidip ona sarılmak gibi. Ya da öpmek.

Bu *gerçekten* çok aptalca olurdu.

Neyse ki onun yerine konuşuyor. "Pekâlâ. Saçımdan çekilip çiftliğe dönmeliyim."

Kesinlikle ona saçımda olmadığını, beni rahatsız etmediğini ve hemen gitmesi gerekmediğini söyleme dürtüsüyle s a v a ş m a m *gerekmiyor*.

Hayır.

Mümkün değil.

Ama gitmeden önce ona yardımını ne kadar takdir ettiğimi söylemekten *kendimi alamıyorum*. "Akşam yemeğine geliyorsun. Biliyorum çok büyük bir şey değil ama çok şey ifade ediyor," diyorum onu kapıya kadar geçirirken; dönüp bana bakarken kaşları çatılıyor.

"Ne?"

"Akşam yemeği getirdim. Teşekkür ettiğimi biliyorum ama bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor. Tabağımdan çok şey alıyor, biliyor musun?" Omuz silkiyorum, bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Ve sen de kızların yatmasına yardım ediyorsun."

"Sadece akşam yemeği, Shae. Kiranı falan ödemiyoruz."

"Biliyorum. Ama . . . Bütün kararları ben veriyorum. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği ve herhangi bir akşam tatlı alıp almayacakları ve yatmadan önce dişlerini ne kadar iyi fırçaladıkları konusunda onlarla kavga edip etmeyeceğim ve bir kitap alıp almayacakları. Okula giderken ne giyip giyemeyeceklerine, oyun buluşması için bir arkadaşlarının evine gidip gidemeyeceklerine ve *daha* sonra da akşam yemeklerine ben karar veriyorum. Bu . . . Küçük gibi görünüyor ama çok şey ifade ediyor. Çok *yardımcı oluyor*. Karar yorgunluğu yaşıyorum ama sadece ben ve kızlar varız ve bunu onlara yükleyemem. Bu yüzden tüm sorumluluk bana düşüyor." Bu benim hayatımda sürekli bir muamma, kontrolün bende olmasını istemek ve sonra bunun üstesinden gelemeyeceğim bir yük olduğunu hissetmek.

Başımı sallıyorum, söylediklerimin kesinlikle yanlış anlaşılabileceğini, muhtaç ya da yalvarır gibi görünebileceğini fark ediyorum, oysa ben sadece basit bir teşekkür etmek istemiştim. "Bize her zaman yemek getirmeni istediğimi söylemiyorum; gerçekten istemiyorum. Yemin ederim. Aslında, lütfen bunu yapma. Bu akşamki yemeği ödemeyi teklif ederdim ama bana öyle bakacağını biliyorum."

"*Bu bakışın* ne olduğundan bile emin değilim ama haklısın. Akşam yemeğinin parasını ödemeye çalışman hiç hoşuma gitmezdi."

Homurdanıyorum ve ben tekrar konuşmadan önce gülümsüyorum. "Sadece teşekkür ediyorum. Hepsi bu kadar. Akşam yemeğinde ne olacağına karar vermek küçük bir şey gibi görünüyor, ama bazen Her zaman sorumlu olmaktan yoruluyorum," diyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. "Her kararı vermekten, seçim *yapabilen* tek kişi olmaktan, yetki devredememekten yoruldum. Bu yüzden ... teşekkür ederim."

Modadan çok faydacı olan koyu kahverengi kalın ceketini çekiştirirken bana bakıyor ve akla hayale gelmeyecek bir şey yapmadan önce kafasına o aptal kovboy şapkasını geçiriyor.

Nicolas Finch uzanıp yanağımı avucunun içine alıyor, nasırlar tüm vücudumda hissedebileceğim şekilde tenimi tırmalıyor ve sert başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

"Ne zaman istersen,
şekerim." Ve sonra
gider.

Ve tıpkı önceki gece olduğu gibi, az önce olanları sindirmeye çalışırken uzun, çok uzun dakikalar boyunca hareket etmiyorum.

ON BEŞ

NOEL'E 23 GÜN KALDI NICK.

Ne içersin?

Mesajı bir hevesle gönderiyorum, çünkü Federal Rezerv'den daha kapalı olan gizemli kadını ve onun bana karşı yavaş yavaş yumuşamasını düşünmeden edemiyorum.

Daha bir hafta önce bana gözlerinde mutlak bir *zehirle* bakıyordu. Ama dün gece, kızlar yattıktan sonra tam otuz dakika boyunca orada kaldım ve benimle konuşmak istediği her şey hakkında onunla konuştum. Bu, akşam yemeğini getirmeme ve yatma vakti rutininin yükünü bir geceliğine üzerinden atmasına yardımcı olmama izin verdikten sonraydı.

Oraya gitmek hızla günümün en önemli olayı haline geliyor. Her sabahın büyük bir bölümünü yılın en yoğun zamanlarında çalışmak yerine kızların elfinin yapabileceği aptalca şeyler arayarak ve geri kalanını da onu benimle herhangi bir konuda nasıl konuşturacağımı planlayarak geçiriyorum.

Beni içeri almak için.

Shae ne düşündüğüm gibi biri ne de Connor'ın bana söylediği gibi biri. Şükran Günü'nde geldiğinde, Connor'ın itiraf edemediği ya da edemeyeceği bir şeyi, aralarındaki bir çekimi görmeyi bekliyordum ama onun yerine haklı olduğunu gördüm: oğlumla aralarındaki her şey tamamen platonik ve özünde harika bir kadın.

Benim için uygun, çünkü ona karşı hissettiklerim hiç de öyle değil. Aylarca oğlumun bana bu kadınla ilgili harika şeyler anlatmasını dinledikten sonra onunla tanıştım ve onun gerçekten muhteşem, güçlü, bağımsız ve *inatçı olduğunu* gördüm. Onu kendim gibi istiyorum.

Telefonum onun cevabı olduğunu tahmin ettiğim bir sesle çalıyor.

Ne?

Şarap? Bira? Elma suyu?

Neden?

Gördün mü? *İnatçı*.

Ben de biraz
getiriyorum.

Neden?

Tanrım, o da *tam* bir baş belası.

Çünkü istiyorum.

Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?

Elma suyu teklif ettim, yani hayır. Sen ne içersin, Shae?

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve bir an için kendimi sorgulamaya başlıyorum, o cevap vermeden önce niyetim olmadan tamamen çuvalladığımı düşünüyorum.

Şarap. Beyaz. Ama seninle sarhoş olmayacağım.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Hâlâ soğuk davrandığını düşünüyor olabilir ama ben bu küçük kazanımı olduğu gibi görüyorum. Shae'nin bana yavaş yavaş izin vermesinin bir başka örneği.

Ve beni tamamen içeri alana kadar sabırsızlanıyorum.

"Uyuyorlar mı?" O gece beni evine bıraktığında soruyorum. Saat sekizi ancak geçiyor, bana söylediği yatma saatini on dakika geçiyor, ama etrafa bakıp çoktan yatmış olmaları gerektiğini gördüğümde, keskin bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Shae ile vakit geçirmekten ne kadar keyif alıyorsam, kızlarını da o kadar seviyorum. Biraz mesafeli olsalar da şapşal ve tatlılar ve akşam yemeği getirdiğinde bana anlattıkları abartılı ve abartılı hikayeler tam bir zevkti.

Bonus, ikisi de berbat esprilerime *kocaman* kahkahalar atıyor ve Connor'ın bugünlerde beni tam olarak yüzde sıfır komik bulduğunu düşünürsek, bu ego desteğini kullanabilirim.

"Evet," diyor, tekrar kanepeye oturuyor ve her zaman üzerinde çalıştığı iplik yığını eline alıyor. Her gece geliyorum

Burada, ev işleri listesini yaptıktan sonra üzerinde çalışıyor ve her gece, aslında üzerinde çalıştığı için hafifçe sinirlenmiş görünüyor.

Harper'ın dün gece mozzarella çubukları ve pizza yerken bana hatırlattığı gibi, elfi kucağıma alıp, aldığım diğer birkaç küçük oyuncakla birlikte mutlu bir şekilde kurulup, yarın bir noktada yiyebilecekleri sakızlı pizzalarla bir "pizza partisi" verene kadar onu hareket ettirirken izliyorum.

İşim bittiğinde, yapmak istediğim son şey Shae'yi terk etmektir, bu yüzden mutfaka geçtim, şarap bardaklarını buldum ve kendime bir bira kapmadan önce ona bir bardak doldurdum, diğerlerini buzdolabına kaydardım.

Görünüşü hoşuma gidiyor, biram buzdolabında çocukların atıştırmalıkları ve bu evdeki farklı kadınlar için her biri farklı renkte olan üç hazır beslenme çantasının arasına yerleştirilmiş. Sonra ipliği bir şeye dönüştürmesini izlemek için oturma odasına geri dönüyorum.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?" Ona doğru ilerleyip doldurduğum şarap bardağını uzatarak soruyorum.

İnleyerek bardağı kabul ediyor ve ben de hem gerçek anlamda hem de yaptığı şey her neyse, onun bariz yorgunluğundan gelen kahkahayla savaşıyorum.

"Kızlar için çoraplar."

"Noel çorapları gibi mi?"

"Hayır, elbisenin altı için," diyor gözlerini devirerek, kelimeler alaycılıkla dolu. Gülümsüyorum. "Evet, Noel çorapları. Kusura bakma, biraz şirretçe oldu. Bunları yapmakla ilgili her şeyden nefret ediyorum." Şarabından uzun bir yudum daha alıp önündeki sehpa bırakıyor ve başını kanepeye yaslıyor, kucağındaki iplik ve çoraplar dağınık.

"O zaman neden yapıyorsun? Neden mağazadan ucuz olanlardan alıp biraz simli yapıştırıcı sürmüyorsun? Eminim buna bayılırlardı" diye soruyorum. Yüzünde hayal kırıklığı, acı ve keder karışımı bir ifade belirliyor ve bir şekilde o bir şey söylemeden nereye varacağını biliyorum.

"Eski eşimin annesi kızlara doğduklarında birer tane yapmıştı. Harper doğduktan kısa bir süre sonra vefat etti ama o çorapları çok seviyorlardı." Daha fazlasını bekleyerek ona bakıyorum. Tavana bakmaya devam ediyor, sanki cevaplar ya da bir senaryo oradaymış gibi, açıkça yapmak istemediği ama aynı zamanda nedense yapmak istediği bu konuşma boyunca ona rehberlik ediyor.

Acaba o da benim gibi mi çalışıyor, sorunlarını, hatalarını ve korkularını itiraf etmek onları daha az mı güçlü kılıyor ve bir şekilde bu bilgilerle güvendiği kişi ben miyim?

Öyle olsaydı onur duyardım.

Evren, tavana doğru sessiz bir sesle söylediği sonraki sözleriyle bana bir cevap veriyor.

"Todd'u terk ettiğimde neredeyse her şeyi bıraktım. Çocukların kıyafetlerini, oyuncaklarını ve ihtiyaçları olan her şeyi aldım ama eşyalarımın çoğunu bıraktım. Daha sonra bir polis eskortu vardı ve ihtiyacım olan şeyleri almak için evde yaklaşık yirmi dakikam vardı. Ama o zaman bile Todd'un bir şeyleri veto etme hakkı vardı, ben de sadece onun itiraz edemeyeceği şeyleri aldım. Benim için buna değmezdi. Annesinin yaptığı çoraplar gibi bazı şeyler için sırf götlük olsun diye benimle kavgaya edeceğini biliyordum. Bu yüzden onlar kaldı."

Tanrım, bu adam düşündüğümde daha da pislikmiş ve ben zaten onun en kötü adam olduğunu düşünüyordum. Güzeller güzeli Shae'ye bakıp ona dünyayı vermek istememekle kalmayıp acı çektirmek isteyen biri pisliğin tekidir.

"Davayı kazanıp boşandıktan sonra, eminim bir yargıç geri dönüp istediğini almana izin verirdi." İç çekip omuz silkiyor ama bir kez daha oturup şarabından bir yudum alıyor, sanki sohbetten kaçmaya ya da meşgul olmaya çalışıyormuş gibi.

"Avukatım ve dostum Damien bu işi hemen mahkemeye taşırdı ama benim için zaten çok şey yapmıştı. Bebeklik fotoğraflarını falan kaybetmiş değildim, onlar zaten vardı. Herkesi benim adıma kızdırmaya değmezdi. Ayrıca, bu onunla daha az uğraşmak demekti. Hayatıma devam etmek için daha fazla zaman harcayacaktım." Ona bakıyorum ve bir an için o da bana bakıyor, sonra hızla dikkatini kucığına çevirip parmaklarındaki iplikle oynuyor. "Bu yüzden onun yerine yenilerini yapıyorum. Yeni bir başlangıç."

"Bunu çok yapıyorsun, değil mi?" Ben soruyorum. "Neyi?"

"Kendini bir yük gibi hissetmemek için istediğin şeylerden fedakârlık et." Başını kaldırıyor ve bana yeni bir bakış atıyor, yarı savunmacı yarı alaycı bir bakış, bu noktada onun kadınından beklemem gereken kafa karıştırıcı bir karışım.

"Çok fazla dalga yaratıyorum, inanın bana," diyor kendini küçümseyen bir kahkaha atarak.

"Ama gerçekten öyle mi?" Ona bakarak soruyorum. Bunu bana neyin yaptırdığını bilmiyorum ama yine de yapıyorum. Uzanıp onun elini tutuyorum, pürüzsüz ve yumuşak, benim sert, nasırlı ellerimle tam bir tezat oluşturuyor ve benimkinin içinde çok küçük kalıyor. Başparmağım hafifçe arkasına sürtünüyor.

"Güven bana, biliyorum."

"Elf meselesinde yardım etmeme izin vermedin. Akşam yemeğinde seninle kavga etmek zorunda kaldım."

"Yardım istememek dalga yaratmak istememek anlamına gelmez Nick," diyor sesi kısık bir şekilde.

"Öyle değil mi?"

"Hayır, değil." Sinirlenmeye başlıyor ve bu çok tatlı. O dalga yaratmayı sevmiyor olabilir, ama ben onun sularında dalga yaratmayı, özenle hazırlanmış teknesinin biraz sallanmasını izlemeyi seviyorum.

"Yardım istememenin açıklaması nedir? Çünkü insanları rahatsız etmek istemiyorsun, değil mi?" Zafer kazanmış gibi gülümsediğinde, yanlış anladığımı anlıyorum. Niyetinin ne olduğunu fark etmediğim bir noktayı kanıtlamışım gibi bakıyor ve nedense birkaç galibiyetten sonra bu bir kayıp gibi geliyor.

"Hayır, çünkü kontrolü seviyorum. Ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı kontrol etmeyi seviyorum ve bunu yapmanın en iyi yolu da her şeyi kendim yapmak. On yılı aşkın bir süre boyunca gücümünden vazgeçtim, kocamı yatıştırmak ve daha da kötüye giden bir evliliği kurtarmak için gücümü ona bıraktım. Kontrolü başkalarına vermek kızlarımı tehlikeye attı ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. *Bu* yüzden yardım istemiyorum."

"Yardım alırsan kontrolü kaybedersin," diyorum anlayışla. Gülümsüyor ve kadehini bana doğru kaldırmadan önce şarabından bir yudum daha alıyor.

"Aynen öyle." Sonra projesine geri dönüyor ve ben bu kafa karıştırıcı kadını izliyorum, duvarlarını nasıl aşacağını çözmeye çalışıyor ama aynı zamanda umutsuzca ihtiyaç duyduğu kontrolü elinde tuttuğundan emin olmaya çalışıyor.

Saatimi kontrol ettikten belki otuz dakika sonra "Çıksam iyi olacak" diyorum. Yarın güneşle birlikte kalkmam gerekiyor, yılın bu zamanında genellikle geceleri yaptığım tüm işler aniden sabah işlerine dönüşüyor. Başını sallayarak ayağa kalkmadan önce iç geçiriyor.

"Benim de yatmam gerekiyor," diyor ve ben yarısı boşalmış bira şişemi alırken o da ayağa kalkıp şarap bardağını kapıyor. "Kızlar Holly'nin nasıl bir belaya bulaştığını görmek için güneşle birlikte uyanacaklar." İçgüdüsel olarak özür dilemek için hamle yapıyorum ama yüzündeki alaycı gülümseme bunu kızgınlıkla söylemediğini gösteriyor.

Sanırım elf ona karşı büyüyor.

Otuz dakikanın tamamını kanepede onu izleyerek geçirdim, yüzünün hatlarına, saçı küçük at kuyruğundan her düştüğünde sinirlenmesine, ara sıra yarım kalmış çorabını kaldırıp bakmasına ve gurur ve memnuniyetle gülümsemesine hayran kaldım.

Ve o otuz dakika boyunca her saniye bu kadını ne kadar çok istediğimi doğruladı.

İkimiz de mutfığa doğru yürüyoruz ve ben içkimin kalanını giderden aşağı döküyorum. Tam o sırada bana çarpıyor, eli elime değiyor ve kolumdan aşağı elektrik akımı yayılıyor.

Sanırım bu, onu benim yapma, bu küçük aileyi benim sorumluluğuma verme kararında ihtiyacım olan onay olabilir. Ya da belki de Şükran Günü'nde evime girdiğinde, kızgın görünüyordu, kızları normalmiş gibi yarışıyor. Belki de o zaman onlara baktım ve anladım, onları benim yapmaya karar verdim.

Onları korumak için bir erkeğe, bir babaya ihtiyaçları yok -Shae bunu ve çok daha fazlasını açıkça yapıyor- ama ben yine de hepsi için böyle olmak için bir çekim hissettim. Doğuştan gelen bir şey, evrenin bir parçasının yerine oturması gibi, inanmak zorunda olmadığım yüce bir gücün planlarının tam olarak planlandığı gibi gitmesi gibi.

Ama teninin benimkine değmesi, kıvılcımlar çıkarması, yüzündeki şok ifadesi - bu bana sadece tatillerde yardım eden bir adam, hayatında yardım eli olan başka bir arkadaş olmayacağıma karar verdiriyor.

Onun olmak istiyorum.

"Özür dilerim," diye
fısıldıyor. Hiçbir şey
söylemiyorum.

Bunun yerine bira şişesini lavaboya bırakıyorum, bardağını da elinden alıp içine yerleştiriyorum, sonra bileğini tutup ona doğru dönüyorum. Ben yaklaşırken kalçaları tezgâhın üzerinde duruyor, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor. Başımı eğip ona bakıyorum, o da bana bakıyor, bakarken ağzı hafifçe aralanıyor. Elini hareket ettirerek parmaklarını kendi parmaklarımla birleştiriyorum ve serbest elim tezgâha giderken parmaklarını bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum.

Ona dokunmak, parmaklarımı yumuşak görünen saçlarına dolamak, onu kendime çekmek için kullanmak istiyorum ama onu korkutup kaçırmaktan korkuyorum.

Bir kadınla hiç böyle hissetmemiştim. Bu koruma, yetiştirme ve yavaş hareket etme ihtiyacı. Hiç yanlış bir hareketin beni

Aramızdaki geçici barışı yok etmek, onunla olan en küçük şansımı bile mahvedebilir.

Dürüst olmak gerekirse, çocukluğumdan beri kadınlar bana ilgi duydular, o kadar ki fazla çaba göstermeme gerek kalmadı. Lanet olsun, Connor böyle ortaya çıktı, anne olmaya hazır olmayan bir kızla aptalca bir ergenlik kararı. Bir yetişkin olarak bile, hiçbir zaman bir kadının peşinden koşmak zorunda kalmadım, onu bana bir şans vermesi için ikna etmek zorunda kalmadım.

Ama aynı zamanda hiçbir zaman bir kadınla *daha fazlasını* hayal edemedim. Ve onunla daha yeni tanışmış olmama rağmen, onunla daha fazlasını o kadar canlı bir şekilde hayal ediyorum ki, neredeyse dokunabiliyorum.

"Seni öpebilir miyim?" Soruyorum, kelimelerim ancak fısıltı halinde. Gözlerim onunkilere kilitlendi, her iki kızının da sahip olduğu parlak bahar yeşili. Gözleri dudaklarımda ve gülümsememek, gözlerindeki kaybolmuş bakış karşısında dudaklarımda yukarı kalkmasına izin vermemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Ama çoğunlukla, *siktir et* dememek ve onu nefes alamayana kadar öpmemek için savaşmak zorundayım.

Bu her şeyi mahveder çünkü kızı gibi Shae'nin de bu kontrole ihtiyacı var. Her şeyin onun elinde olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Kaderimizin efendisi o.

"Ne?" Bu kelime dudaklarıma dokunan tek bir nefes, onu daha da çok istememe neden olan erotik bir okşayış.

"Seni öpebilir miyim, Shae? Hayır dersin anında odanın diğer tarafına geçerim." Yutkunuyor ve hayır derse nereye gideceğimi hayal ediyormuş gibi omzumun arkasından bakıyor.

Kımıldamaya

cesaret

edemiyorum.

Zar zor nefes

alıyorum.

"Beni öpmek mi?" diye soruyor. "Beni öpmek mi istiyorsun?" O zaman gülümsememe izin veriyorum.

Yapamam - o kadar tatlı ve üzerimdeki etkisinin o kadar farkında *değil ki*.

"Hem de çok. Seninle pek çok şey yapmak istiyorum ama bunu Bu gece için bir öpücük." Gözleri inanılmaz derecede büyüyor ve elimde nabızı çılgına dönüyor.

"Oh."

Cevap vermeyeceğim.

Onun yerine beklerim. Yanıtını bekliyorum, bana izin vermesini ya da taşaklarıma vurmasını ya da hemen **g i t m e m i** söylemesini bekliyorum.

Ben de yapardım. Soru sormak yok.

Ama o beklenmedik bir şey yaptı diye kasıklarına buz koymama ya da arabama gitmeme gerek yok.

Evet demiyor. Hayır
demiyor.

Onun yerine, parmak uçlarına doğru hareket ediyor ve *beni* öpüyor.

ON ALTI

NOEL'E 23 GÜN KALDI SHAE.

Sanırım aklımı kaçırdım.

Kolumun neden kalkıp Nick'in boynuna dolandığının, neden parmak uçlarıma geldiğimin, neden yıllardır öpülmemiş gibi dudaklarımı onunkilere bastırdığımın tek açıklaması bu.

Dürüst *olmak* gerekirse, en son ne zaman öpüldüğümü hatırlamıyorum, ama bu ne burada ne de orada çünkü Nick'i öpüyorum ve dünya etrafımda dönüyor.

Dudakları benimkilerle birleşirken sıcak, yumuşak ve uysal ve şaşkınlıkla kısa bir nefes aldığında, ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

Bu hoşuma gitti. Onu nasıl şaşırttığımı, muhtemelen kafasında tasarladığı seçenekler arasından bu seçeneği nasıl göremediğini seviyorum. Ve daha da fazlası, bana karşı hissettiklerini seviyorum.

Öpücük vücuduma yayılıyor, tatlı ve rahatlatıcı bir sıcaklık içime akıyor, eli elimi sıkıca kavrayıp beni bir can simidiymişim gibi tutarken ardında sıcak karıncalanmalar bırakıyor. Serbest kalan elim yukarı doğru hareket ederek ensesindeki saçlarla oynuyor. Tezgâhın üzerindeki eli çeneme gidiyor ve öpücüğü derinleştirirken, dudaklarım davetle ayrılırken, o da bu daveti *kabul* ederken nazıkçe tutuyor.

Ve lanet olsun, kabul etti mi?

Dili ağzıma giriyor, beni tadıyor, biranın tadı ve parmağımı bile koyamayacağım kadar *Nick* bir şey ağzımı dolduruyor ve çok tatlı, çok masum başlayan öpücüğün umutsuz doğasına katkıda bulunuyor.

Boynunu sıkarken miyavlıyorum, yaklaştırmaya çalışıyorum, beni tüketmesine izin vermeye çalışıyorum. O da bunu hissediyormuş gibi inliyor; içimden akan duygu, ihtiyaç ve şehvet seli karnımda sımsıkı sarılıyor.

Dudağımı ısıyor ve daha da yaklaşıp beni vücuduyla tezgâh arasına sıkıştırırken ağzının içinde inliyorum, siki karnıma baskı yaparken öpücük daha uçucu bir şeye dönüşüyor.

Adam sert.

Lanet olsun.

Bu adam - pamuk şekeri tatlılığı ve aptal Noel neşesine sarılmış tüm kovboy ve pürüzlü kenarlar - sadece *beni öperken* sertleşti.

Elimde değil.

Daha da ileri götürmek için elimi boynuna koyarak onu kendime yaklaşıtıyorum ve vücudumu hareket ettirerek siki karnıma sürtünmesini sağlıyorum.

Her nasılsa, bu öpücük bana gerçekliği ve yapmam *gerekenleri*, *kötü fikirleri* ve konut sorunlarını ve ... şey ... ona nasıl yaklaşmak istediğim, ona nasıl dokunmak istediğim ve sadece *onu* nasıl istediğim dışında her şeyi unutturdu.

Ama her zaman olduğu gibi, sinir bozucu gerçeklik bir kapının açılma sesiyle araya giriyor, boyalı çerçeve sessiz dairede biraz takılıyor ve bedenim donup kalıyor.

Nick de öyle yapıyor ve anında elini çenemden çekip, gıcırdayan zemindeki küçük ayakların sesi bize doğru gelirken geri adım atıyor.

"Anne?" diye soruyor ses ve Ruby olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Döndüğümde, ayak bileklerine biraz fazla kısa gelen mor pijamalarıyla orada duruyor, ellerini gözlerine götürüp ovuşturuyor, oturma odasının ışıkları çok parlak.

"Hey, tatlım, kötü bir rüya mı gördün?" diye sordum. Bir yıl önce Todd'dan ilk ayrıldığımda kâbuslar neredeyse her gece oluyordu ama neredeyse tüm yazı onlarsız geçirene kadar azaldılar.

Ama sonra okuldaki veletler ona kötü davranmaya başladılar ve onları tekrar harekete geçiren şeyin kaygı olduğunu varsayabilirim. Zihinsel duvarıma *Ruby'nin terapistini ara yazılı* bir yapışkan not ekliyorum ve kızıma yaklaşımadan önce yapışması için dua ediyorum.

"Pekâlâ, odana geri dön ve seni yatırayım, tamam mı?" diye sordum. Başını sallayıp arkamdan Nick'e bakmadan önce kararlı bir şekilde duruyor, bu da aklımı ne kadar kaybettiğimi hatırlatıyor.

"Hayır, Nick'in yapmasını istiyorum," diye ısrar ediyor. Midem bulanıyor. Başımı sallıyorum, onunkinin aynası gibi.

"Tatlım, yapamaz-" Nick cümlemi tamamlayamadan sözümü kesti, eli kolumun kıvrımına gitti, nasırlı parmakları nazik, kolay bir dokunuşla oraya sarıldı.

"Senin için sorun yoksa, benim için de yok," diyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak, başparmağı yumuşak bir okşayışla tenimi okşuyor.

Ona bakıyorum ve gördüğüm tek şey samimiyet. "Lütfen anne?" diye soruyor, sesi gergin. Ona bunu vermek istiyorum.

Ona bunu vermek istiyorum ama aynı zamanda bunu vermeyi de hiç istemiyorum çünkü bu bana başka bir başarısızlığım gibi geliyor. Başka bir eksiklik, ona istikrarlı bir erkek ilişkisi veya baba figürü verememek ve Ruby'yi tanıyorsam, bağlanma ihtimali çok yüksek.

O böyle biri.

Çaresizce onu korumak, onu maruz bıraktığım onca zarardan sonra güvende tutmak istiyorum ama yapamıyorum.

İçimden hayır demek gelmiyor.

O yüzden başımı sallıyorum.

"Tamam, tamam. Çabuk ol, tamam mı? O seni yatıracak ve sen de yatağına gideceksin." "Bana bir hikaye okuyabilir mi?"

"Bu gece olmaz, bebeğim. Kız kardeşin hâlâ uyuyor, değil mi?" Başını sallıyor, reddettiği için gözleri sulanıyor.

Sikeyim.

Lanet olsun.

Harper tüm bu değişikliklerle kontrolü ele alarak başa çıkmaya çalışırken, Ruby herkesin hayatını kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyor, nadiren tartışıyor ve neredeyse hiç yaygara çıkarmıyor.

Yine de, nihayet kendisi için bir şey istemek üzere *bu anı* seçiyor.

"Sessiz olacağım," diyor Nick elimi sıkarak. "Ve sadece bir kitap, tamam mı? Kısa bir tane." Ruby başını sallıyor, gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyor ama düşme riski geçti. "Yatağına gir, ben hemen geliyorum." Nick bana dönmeden önce Ruby koridorda koşmaya başladı.

"Eğer gitmemi istemiyorsan, gitmek zorunda olduğumu söyleyebilirsin. Anlıyorum." Tanrım, çok iyi.

Çok iyi.

İşte o anda ve yine Ruby'yi yatırıp koridorun gölgelerinden ona masal okuduğunu izlediğimde kararımı veriyorum.

O öpücük düşünüldüğünde, ona bu kadar küçük bir şekilde sahip olmanın nasıl hissettirdiği düşünüldüğünde acı verici bir öpücük.

Çünkü o zaman Nicolas Finch'i alamayacağıma karar veririm.

Onu alamam çünkü kızlarıma vereceğim.

İki küçük kıza sihir yapmak için birlikte çalışan yetişkinlerden daha fazlası olamayız. "Daha fazlası" olmak her zaman kalp ağrısıyla birlikte gelir ve Ruby ile Harper zaten hayatlarında bunu yeterince yaşadılar. Onu her düşündüğümde göğsümde hissettiğim acıyı görmezden geldiğim sürece sorun yok.

Ben salondan çıktıktan bir iki dakika sonra Nick dönüyor ve kararımı vermiş bir halde şarap kadehimi kurularken yanıma geliyor.

"Sanırım bayıldı. Kitabı zar zor bitirebildi."

"Öyle yapıyor," diyorum. "Kabuslar onu uyandırıyor ama güvende olduğunu anladığında kolayca uykuya dalıyor." Bana doğru uzanıyor, eli benimkini tutup beni içine çekmek için hareket ediyor, sanırım, ama ben geri çekilip başımı sallıyorum.

"Bu kötü bir fikirdi," diye fısıldıyorum, kelimeler ağzımda ekşi bir tat bırakıyor.

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor. "Ruby'yi yatağa mı yatırıyorsun?" Başımı sallıyorum ve sonra açıklıyorum.

"Öpüşemeyiz."

O çocuksu gülümsemesiyle göğsümdeki ağrı daha da şiddetleniyor. "Ama yaptık."

"Peki, tamam. *Bir daha* öpüşemeyiz," diye açıklıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Peki neden?" Kızgın görünmüyor. Hayır, onun yerine, neredeyse . . . Eğlendik.

"Çünkü..." İç çekiyorum. "Çünkü Ruby senden hoşlanıyor. Harper da öyle." Yüzündeki eğlence kayboluyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Beni öpemezsin çünkü ... çocukların benden *hoşlanıyor*?" İçimi çekiyorum, düşüncelerimi onun anlayacağı, tartışamayacağı kelimelere dökmeye çalışıyorum.

Nick Finch'in benimle tartışmayı *sevdiği* giderek daha da belirginleşiyor.

"Seni öpemem çünkü benim için öpüşmek duygulara yol açar. Seni öpemem.

Çünkü kızlarım senden hoşlanıyor ve duygular ayrılıklara yol açıyor ve eğer senden hoşlanırlarsa, sana bağlanırlarsa, seni kaybederler." Yüzü yumuşuyor ama ben devam ediyorum, zırhımı kuşanıyorum ve tereddüt etmeme neden olabilecek her şeyi savuşturuyorum. "Bunun yerine, her gün gelip elf şeyini yapabilir ve kızlarıma tüm erkeklerin berbat olmadığını gösterebilirsin."

"Ama bunu seni öperek yapamam." Kollarını göğsünde kavuşturuyor, yüzü düşünceli bir hal alıyor.

"Hayır."

"Peki neden?" Aradaki mesafeyi hiç kapatmamış olmasına rağmen ondan bir adım geri çekiliyorum. Sadece *çok yakın* ve yakınlık, muhakeme yeteneğimi gölgeleyeceği anlamına geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, Nick'le aramızdaki her mesafe çok yakın.

"Çünkü seni kendime almak yerine kızlarıma vermeyi seçiyorum." Bir saat gibi gelen uzun saniyeler boyunca bakıyor, beni çözüyor ve başını sallamadan önce söylediklerimin satır aralarını okuyor.

"Anladım," diyor.

"Anladın mı?"

"Evet, sınırlarını belirliyorsun ve kızlarını ilk sıraya koyuyorsun."

Tartışmadığında, kavga etmediğinde içimin nasıl daraldığını düşünmeyi reddediyorum. Bunun yerine, ceketinin ön kapımın yanındaki kancaya asılı olduğu yere doğru geri geri yürüyor.

"Bir dahaki sefere öpüştüğümüzde her şey sana bağlı olacak, şekerim." Bu cümlelerin ilk kısmını görmezden geliyorum.

Bunun için yeterli bant genişliğim yok.

"O ne öyle? Şu şekerleme olayı." "Sensin," diyor basitçe.

"Ne? Sugarplum *ben miyim*?"

"Oh, kesinlikle," diyor ve ceketini omuzlarına atıyor. "Kesinlikle bütün gece, her gece kafamın içinde senin dans ettiğin görüntüler var."

Sonra da o *aptal şapkayı* alıp gidiyor.

YEDİ

NOEL'E 22 GÜN KALDI NICK.

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum telefonda ve midem sinirden birazcık çalkalanmıyorsa ne olayım. Sanki 42 yaşında ve onu yetiştiren adam değil de eski sevgilisiyle çıkmak isteyen bir arkadaşmışım gibi.

"Kim? Shae mi?"

"Evet." Telefonumu omzumda dengeliyorum ve botlarımdan birini çekiştiriyorum. Henüz erken ve onları giymeme gerek yok ama ellerimi meşgul tutmam gerekiyor.

"Hadi canım," diyor ve ben de yaptığım işi bırakıp botun gürültüyle yere düşmesine izin veriyorum.

"Ne?"

"Saçmalama dedim, *ondan hoşlanıyorsun*." Kanepede arkama yaslandım, bir elimi gür saçlarımda gezdirirken kaşlarım çatıldı, ne dediğini anlamaya çalışıyordum. Bir haftadır bu telefon için gergindim, ona Shae ve kızlarını *benim* yapmaya çalışacağımı söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

Ne zaman olduğunu, Shae için savaşımaya ne zaman karar verdiğimi anlamaya çalışıyorum. Kızları evime koşup oğlumu sanki her zaman bu ailenin bir parçasıymışlar gibi yakaladıklarında mı? Kızlarına elften bahsettiğimde bana attığı hançerler miydi? Beni her gece soğukta bırakmak yerine evine aldığı zaman mıydı? Akşam yemeğine kalmama izin verdiğinde, sanki orada olmam gerekiyormuş gibi uyum sağladığım zaman mıydı?

Ya da belki de yavaş yavaş, Connor'ın bana bir arkadaşlık uygulamasında tanıştığı kadını ve kızlarını günlük randevulara götürdüğünü anlattığı aylar boyunca oldu. *Shae'nin çok güçlü olduğunu ve bunun farkında bile olmadığını* ya da *Harper'in çok şapşal olduğunu ve onu çok seveceğini baba* ya da *Ruby'nin biraz utangaç olduğunu ama bir kez sana ısındığında cırt cırt gibi olduğunu* söylediği tüm telefon görüşmeleri.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, *hayır, ondan hoşlanıyorsun*. Sırf onun kışını görmek için her gece bir saat yol gidiyorsun." Aslında oğluma bundan bahsetmemiştim, arkadaşının evine gittiğim için sinirlenme ihtimalinin yüksek olduğunu ya da yanlışlıkla onun stresini daha da artırdığımı düşünmüştüm.

"Nasıl-"

"Onunla arkadaşım, baba. Onunla bu şekilde tanıştın, hatırladın mı?" Sanki aptalmışım gibi söylüyor.

"Evet, şey. Elflere yardım edeceğim ve ..." Connor gülünce yalanım yarım kaldı.

"Ben 9 yaşında değilim. Saçmalıklarını anlayabiliyorum. Ayrıca stres ve kontrolü bırakma korkusu altında ezilen 35 yaşında bir kadın da değilim. Her gece oraya neden gittiğini çok iyi biliyorum."

Cevap vermiyorum çünkü açıkçası *nasıl* cevap vereceğimi bilmiyorum. "Onu senin için davet ettim baba."

İşte o zaman kulaklarımdaki çınlama başlıyor.

"Ne?"

"Şükran Günü mü? Onu davet ettim çünkü ikinizin birbirinize iyi geleceğini düşündüm. Önemli olan her yönden hem aynı hem de farklısınız ve ben aptal değilim. Benden sonra daha fazla çocuk istediğini biliyorum ama ben ve çiftlik arasında çıkmaya zamanın olmadı. O kızların bir babaya ihtiyacı var ve sen gerçekten iyi bir babasın."

Sözlerini anlamaya ve nasıl karşılık vereceğimi düşünmeye çalışırken uzun bir sessizlik hattı dolduruyor.

"Yani evet. Ondan hoşlandığını biliyorum," diyor ama sesi farklı, yeni bir şeyle renklenmiş. "Ona zarar verme, tamam mı? Ve sabırlı ol. Eski sevgilisiyle yaşadığı her şeyi atlattığını sanıyor ve atlattı da ama çoğu şey için kendini suçluyor. Kızların nasıl etkilendiği konusunda kendini suçluyor."

"Bu değil-"

"Biliyorum, güven bana. Bu konuşmayı onunla milyonlarca kez yaptım ama o bir duvar. Sana söylüyorum çünkü *hayır, bu işe yaramaz ya da bu senin için çok fazla gibi* bir şeyler söylediğini duymanı ve buna inanmanı istemiyorum. Bu saçmalığı neredeyse her hafta benimle deniyor, ona yardım etmemi ya da günü onlarla geçirmemi istemiyor. O böyle biri. Sonuna kadar özverili."

Bu onun hakkında bildiklerime uyuyor, ondan aldığım çok az şeyle. Bana olan kızgınlığı geçmiş olabilir ve bana her gün

Bunu yapmak zorunda değilim, ama gözlerinde, benimle konuşma tarzında.

Bunu aşmamı bekliyor, sıkılmamı bekliyor. Ona sıkılmayacağımı göstermek benim işim.

Bir parçam Shae'yi ilk kez gördü ve sanki öyle ya da böyle onun bu dünyaya benim olması için gönderildiğini biliyordum. Buraya onunla ilgilenmek, onun her zaman ilk sırada olmasını sağlamak için getirildim.

Ve bunu yapacağım.

"Diyelim ki onu takip etmek istiyorum," diyorum, bir kez daha elimi saçlarımda gezdirerek. "Ne yapmalıyım?"

Konuşurken sesinde bir gülümseme var ve sözleriyle damarlarıma neşe ve endişe karışımı bir his yayılıyor.

"Bu günü bekliyordum, ihtiyar. Not almak için kalemin var mı?"

SEKİZ

NOEL'E 20 GÜN KALDI NICK.

Öpüşmemizden ve Shae ile kızlarını benim yapmaya karar vermemden sonraki ilk iki gece benimle konuşmadı.

Bir bakıma bunu bekliyordum, bir şekilde onu ilk öptüğümde kesinlikle çıldıracağını ve aşırı düşünme, panik ve olayları çok fazla okumaktan oluşan küçük deliğine gireceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Sorun değil. Saklanabilir, fazla düşünebilir ve panikleyebilir çünkü bunların hepsi yeni ve garip ve ben burada onun bizim için hazır olmasını bekliyor olacağım. Çünkü onların benim olması gerektiğini iliklerime kadar biliyorum.

Bir adamın bir kadını ve iki genç kızı sadece birkaç haftadır tanıdığını ve onları hayatında kalıcı kılmaya karar verdiğini düşünmek garip olabilir, ama benim için değil. Ben hep böyleydim, ya hep ya hiç. Ashley'nin hamile olduğunu duydum ve o anda Connor'ın benim olduğunu anladım.

Bay Samuels'in çiftliği sattığını duydum ve bir şekilde benim olacağını biliyordum.

Ve sanırım Shae'nin Şükran Günü'nde o kırmızı elbiseyle evime girişini izledim ve o zaman anladım.

O benim olacaktı.

Öpüşmeden sonraki ilk gece, beni içeri aldığı ve açıkça benden kaçtığı, zar zor merhaba dediğinde, ertesi gece eylemi tekrarladığında, gitmesine izin verdim. Ama zaten bildiklerimi ona kanıtlamak için sadece bir ayım olduğunu düşününce, ertesi gün bana selam bile vermeyince, onu biraz zorlamaya karar verdim.

"Beni görmezden gelmeye devam edemezsin Shae," diyorum elfi yerleştirip koltuğun koluna oturduktan sonra.

"Yapabilirim," diye yanıtlıyor, hâlâ üzerinde çalıştığı çoraptan başını kaldırıp bakmıyor bile. Bu neredeyse bitmiş gibi görünüyor ve acaba bir tane daha mı yapacak yoksa Ruby'ninki çoktan bitti mi diye merak ediyorum. Bu pembe olan kesinlikle Harper'ın.

"Görmezden gelemezsin. Ben görmezden gelinmesi zor bir adamım." Ellerin oynatmayı bırakıyor ve bana öldürmesi gereken ama bunun yerine beni güldüren bir bakış atıyor. Kahkahamın sesiyle yüzünün nasıl yumuşadığını kaçırmıyorum, sanki onun gülüşü bende nasıl bir etki yaratıyorsa ben de onda aynı etkiyi yaratıyorum.

Bunu nasıl göremez? Hissetmiyor mu? Biz lanet olası bir Noel mucizesiyiz, iki insan birbirini rastgele buluyor ve mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Hudson City'ye bir saat yol gidip her gece bir elf taşımaktan daha iyi yapacak işlerin yok mu?" diye soruyor homurdanarak ve ben gülümsüyorum, gerçek kanepeye geçiyorum ama hâlâ ondan bir metre uzaktayım.

"Hayır. Seni benimle biraz zaman geçirmeye ikna etmek için dünya kadar zamanım var."

"Tanrım, bu gerçekten kadınlar üzerinde işe yarıyor mu?"

"Bilmiyorum. Sadece senin üzerinde denedim ve açıkça görülüyor ki sonuçlar karışık." Bir gülümsemeyle savaşıyor.

Bilmiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Yorgun görünüyorsun. Belki de eve gidip uyumalısın. Yarın erken yat" diyor ve ben yine gülüyorum.

"Tanrım, bir erkeği nasıl iyi hissettireceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?" Hızlıca konuşmaya başlamadan önce yüzünü bir kızarıklık kaplıyor.

"Öyle demek istemedim. Kahretsin, kesinlikle hala iyi görünüyorsun, beni yanlış anlama. Öyle demek istemedim. İyi değil, iyi sadece, iyi gibi, anlıyor musun? Sağlıklı gibi mi? Ama yorgun. Tanrım, bu-" Eğer gerçekten heyecanlanıp gerilmeseydi, bunu görmezden gelirdim çünkü böyle gergin ve panik halindeyken çok tatlı oluyor.

"Şaka yapıyordum, Shae. Panik yapma. Alaycılığımın bir dahaki sefere biraz daha açık bir şekilde ortaya çıkacağından emin olacağım," diyorum onu yatıştırmak için.

"Sen bir pisliksin," diyor ve bana bir kanepa yastığı fırlatıyor. Gülümsediğimde gözlerini deviriyor ve o zaman görüyorum - bu engeli aştığımızda, bize bir şans vermek için aşması gereken çizgiyi geçtikten sonra geleceğin neye benzeyeceğini.

"Bu benim yoğun sezonum," diyorum açıklama olarak. "Buraya gelmek gerçekten çok güzel, bir n e v i rahatlama sağlıyor. Ekim ayını

Aralık ayı boyunca çiftliği tüm yıl açık tutacak rakamlara ulaştığımızdan emin olmak için stres yaptım. İnsanlar bütün gün bana sorular soruyor; buraya gelirken telefonum sessizdeydi. Ertesi sabaha kadar hiçbir şeye cevap vermiyorum. Bu da beni ..." Bana nasıl huzur verdiğini nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, genelde Kasım ve Aralık ayları boyunca kendimi yıpratır ve Ocak ayının tamamını iyileşerek geçiririm, genellikle Noel'e kadar köpek gibi hasta olurum. "Rahatla. Sezonun tadını çıkar."

"İşler sıkı mı?" diye soruyor, gözlerinde açık bir endişe var ve endişelenme şekli onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

"Hayır, öyle değil. Ama kendimi rahat hissetmem için her hafta ulaşmamız gereken hedefler var."

"Yılın başka zamanlarında bir şey yapıyor musun?" diye soruyor, iğnesini bir kenara bırakıp bana daha iyi bakabilmek için vücudunu çevirerek. Başımı sallıyorum.

"Burası her zaman sadece Noel ağacı çiftliği oldu. Eski sahibi Bay Samuels her şeyi basit tutardı. Ben Noel dükkanını ekledim ve fayton gezileri yapabilmek için daha fazla at getirdim. Atlar eskiden sadece evcil hayvanlardı. Hayvanlar da öyle. Eskiden sadece kişisel hayvanlardı. Biz de küçük bir hayvanat bahçesi ekledik. Bu rakamlara daha kolay ulaşmama yardımcı oluyor."

"Ama Ocak'ta her şey bitmiş olacak, öyle mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde. Başımı sallıyorum. "Bir şey eklemeyi düşündün mü?"

"Biz bir Noel ağacı çiftliğiyiz, Shae. Bunun dışında pek bir işimiz yok." Aptal bir adammışım gibi başını sallıyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Büyük resmi düşünmek zorundasınız. Sonbaharda insanlar çiftliğe girip tatil fotoğraflarını çekebilmek için can atarlar. Birkaç hafta sonu bunu bir etkinlik haline getirin - fotoğrafçıları getirin, taban bir ücret alın ve sonrasında çocuklar için bir şeyler yapın. Hayrides, elma şarabı, zıplama evleri, yiyecek kamyonları ...

. Çok iyi giderdi," dedikten sonra neşeleniyor, heyecanlandığı belli. "Ya da yazın ata binme dersleri. Nasıl olur bilmiyorum. Sigortanın pahalı olacağından ve eğitmen tutmanız gerekeceğinden eminim ama çocuklar bunu istiyor. Kahretsin, *Ruby* bunu istiyor. Onun için araştırıyordum ve hiç de ucuz değil ve insanlar bunu ödüyor. Çiftliği tüm yıl boyunca kârlı tutmanın ve tatil sezonundaki baskıyı azaltmanın iyi bir yolu olabilir."

Ona gülümsüyorum ve sonra birden yüzünde bir şeyler değişiyor. "Özür dilerim. Bu çok fazlaydı ve tamamen haddimi aştım." Başımı sallıyorum.

"Hayır, hayır, bu iyi. Tatil baskısını azaltmak için ekleyebileceğim yeni şeyler düşünmeye çalışıyorum. Bütün sezon çalışmaktan yoruludum.

mevsimi *yaşamak*. Başka neyiniz var?" Soruyorum, o da bana küçük bir gülümseme atıyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, o kısa, omuz hizasındaki saçları asla atkuyruğu ve toka şeklinde durmuyor.

"Ben değilim. Yani, uzman falan değilim-"

"Fikirlerin var, paylaş onları." Bir süre ona bakıyorum, yüzünde bir dizi duygunun geçişini izliyorum - sinirler, heyecan, utanç, sonra kararlılık ve daha da yaklaşıyor, sanki fikirlerini paylaşmak için sabırsızlanıyor, sanki bir süredir üzerinde oturuyormuş gibi.

Sonra balkabağı tarlalarından, yaz kamplarından ve inzivadan bahsederek döktürüyor. Bazıları aşağı yukarı imkansız, diğerleri daha önce düşündüğüm şeyler, ama daha da fazlası ... akıllıca. Çiftliğin mali açıdan daha istikrarlı olmasına yardımcı olacak iyi iş kararları.

"Bu konuda iyisin, iş fikirleri düşünüyorsun," diyorum ve bu kez övgü karşısında kesinlikle *gülümsüyor*.

"Bunu seviyorum. İşim için biraz yapıyorum ama iş fikirleri üzerinde beyin fırtınası yapmayı hep sevmişimdir." Connor'ın bana bir avukat için çalıştığını söylediğini hatırlıyorum, ama tam olarak ne iş yaptığını değil.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için idari işler. Çok heyecan verici bir şey değil. Yine de seviyorum, beni yanlış anlamayın."

"Ama bu senin tutkun değil," diyorum ve o da itiraz etmediği için bunun doğru olduğunu biliyorum. "Neden tutkunun peşinden gitmiyorsun?" Başını her iki omzuna doğru hareket ettirirken kafasındaki terazi sağa sola sallanıyor, dengede duruyor ve yanıtını tartıyor.

"Güvenlik, tabii ki. Ve Damien, patronum, beni kurtardı, yani bu da var. Ayrıca, nereden başlayacağımı bilemezdim. Ben geçen yıla kadar sonsuza kadar evde oturan bir anne olacağımı düşünen bekar bir anneyim. *Bundan sonra ne yapacağıma* karar vermeden önce on, on iki yılım daha var sanıyordum." Omuz silkiyor, yüzü eğilerek yıpranmış gömleğinin yıpranmış kenarıyla oynayan ellerine bakıyor.

"Yine de iyi gidiyorsun gibi görünüyor." Bir kahkaha attı. "Evet, bundan pek emin değilim ama takdir ediyorum."

"Belli ki kendine yeterince değer vermiyorsun."

"Ben bir felaketim. Harper simit ve mozzarella çubukları dışında bir şey yemiyor. Ruby babası hakkında kâbuslar görüyor. İkisi de bana her zaman tamamen dağılacakmışım gibi bakıyor ve benim özel hayatım da hiç yok." Başımı sallıyorum çünkü belli ki anlamıyor.

"Bunların hiçbirisi başarısız olduğunuz anlamına gelmiyor. Bu, iyi ya da kötü, dünyanın sizin etrafınızda döndüğü ve atılan yumruklara rağmen hala ayakta olduğunuz anlamına geliyor. Bu etkileyici bir şey. Bu kutlanacak bir şey." Aynı fikirde değilmiş gibi başını sallıyor ama genişlemiyor, öylece oturuyor, parmağının gömleğinin yakasındaki gevşek bir iple oynamasına izin veriyor.

Uzun dakikalar boyunca ona izin veriyorum, burada benimle oturmasının tadını çıkarıyorum, böyle olmasına izin vermekten mutluyum, ta ki bir soru beynime girip, ağızımdan kaçırmaktan başka çarem kalmayana kadar bilincimi kemiriyor ve kemiriyor.

"Biriyle çıkıyor musun?" Soruyorum ve belli ki bu soruyu beklemiyor çünkü kafası şok ve şaşkınlık içinde geriye doğru hareket ediyor.

"Ne?"

"Biriyle çıkıyor musun?" Tekrar ediyorum. Birdenbire bilmem gerekti. Biriyle çıkıp çıkmadığını, son zamanlarda hayatında bir partnere açık olup olmadığını ya da bunun gerçekten umutsuz bir vaka olup olmadığını bilmem gerekiyor. Hayatına girmeye çalışacağım, kızları için ona yardım edeceğim ve benim olmasını dileyeceğim ama eğer gerçekten biriyle çıkmaya hazır değilse bunu kabul etmek zorundayım. Buna *katlanmak*, onu gerçekten istediğim gibi benim yapmak yerine uzaktan izlemek.

"Uh, yani. Oğlunla bir arkadaşlık uygulamasında tanıştım," diyor ve ben inliyorum, tavana bakarken başım kanepenin arkasına çarpıyor.

"Yalan söylemeyeceğim, eğer bu yolda devam edeceksem, bana bunu hatırlatmayı bırakmana ihtiyacım olacak," diyorum ve Shae'ye tamamen ciddi olmadığımı söyleyen bir gülümseme veriyorum.

"Ne yani, oğlunun yarım yamalak saniyelerini öpmek sana garip mi geliyor?" Daha geniş gülümsüyorum çünkü kazandığını sanıyor ve hiçbir fikri yok. Bana böyle gülümsediğinde, ahlakı sikeyim, bir sonraki hamleyi yapmasını sikeyim demek ve onu kanepeye bastırıp onunla yoluma devam etmek istediğime dair hiçbir fikri yok.

"Hiç de değil." Gözleri şaşkınlıktan biraz büyüyor. "Eğer seni duvarların kalkmadan öpebilirsem, sonunda seni bana bir şans vermeye ikna ettiğimde, seni daha önce öpen herhangi bir erkek kesinlikle var olamaz." Bana bakarken ağızı açık kaldı. "Ee. Biriyle çıkıyor musun? Şu anda çıkıyor musun?" Soruyorum, soru içimde pek de hoşlanmadığım ama öyle olan bir şekilde çalkalanıyor.

"Çıkıyor muyum?" diye taklit ediyor, belli ki hâlâ önceki sözlerime takılıp kalmış. Saçlarını geriye tarıyorum, gülümsemeden önce parmaklarımın boynunun derisinde oyalanmasına izin veriyorum.

"Evet. Online randevular, randevu uygulamaları, görücü usulü randevular . . ." Beklemediğim kelimeleri ağzından kaçırdı.

"Online randevular şeytanın kendisi tarafından yaratıldı ve ben o tepede öleceğim." Patlaması karşısında gözlerim kocaman oldu ve kızardı. "Kahretsin, özür dilerim. Modern randevulaşma hakkında çok güçlü hislerim var."

"Bunu görebiliyorum."

"Bu sadece Nefret ediyorum. Birinin size *bakması* için bile bir *özgeçmiş* hazırlamanız gerekiyor ve ben uygulama randevuları ile kaydırmayı birbirine bağlayan bir tür dopamin tepkisi olması gerektiğine ikna oldum. Mesela, insanların partnerlerinin arkasından bu uygulamaları kullandıklarını duyuyorsunuz ve şöyle diyorsunuz ... evet, mantıklı. Uygulama ve çevrimiçi flört, kendinizi her zaman daha iyisini yapabileceğinize ikna edebileceğiniz bir evren yarattı; partnerinize gidip bir sorunu çözmek yerine, yeni bir başlangıç yapabilirsiniz. Yeni bir biyografi oluşturun, bu kez neyi ya da kimi daha iyi aradığınıza uyacak şekilde biraz değiştirin ve yolunuza devam edin."

İç çeker ve ellerini havaya kaldırır.

"Herkes en iyi yanlarını öne çıkarıyor ve siz kötü yanlar yokmuş gibi davranmak zorundasınız ve *kötü* yanlarını gösterenler gizliden gizliye *gerçekten çok kötüler* çünkü tıpkı herkes gibi onlar da sadece en iyi olduklarını *düşündükleri* yanlarını gösteriyorlar. Tek fark, *o kadar çok kötü yanları* var ki, bu inanılmaz derecede küratörlü durumda bile, kötüler gözden kaçıyor. Bu da, berbat bir şekilde, orta derecede kötü olanların biraz daha iyi görünmesini sağlıyor. Anlamsız görünüyor." Devam etmeden önce derin bir nefes alıyor.

"Yani, evet. Birileriyle çıkmaya çalışıyorum. Ama zor ve bundan nefret ediyorum, özellikle de düşünmem gereken kızlar olduğunu düşünürsek. Eski sevgilimle üniversitedeyken bir bodrum katındaki kardeşlik partisinde tanıştım. Benden hoşlanan ilk adamla evlendim ve her zaman ne kadar şanslı olduğumu söyledim, bu çevrimiçi buluşma saçmalığını *yapmak* zorunda kalmadım. Kendime uğursuzluk getirmiş olmalıyım. Flört etmenin bu *yeni* versiyonunu daha önce hiç yapmamıştım. Ve bu .

. . Dışarısı zor," diyor ve sonunda duruyor. "Tanrım, bu utanç vericiydi. Az önce tam anlamıyla bir flört Ted konuşması yaptım." Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben bileğini tutup onu kalmaya zorluyorum ve başımı sallıyorum.

"Gerçekten ne demek istediğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Connor'la yirmi yıldır çıkmaya çalışıyorum. Anlıyorum, Shae. Bu hiç kolay değil. Bazı günler, sadece ... yapmamak daha kolay olacakmış gibi geliyor," diyorum, kendi gerçeğimi itiraf ederek. "Hayatı tek başına yaşamak, o rüyanın gitmesine izin vermek."

Bana bakıyor, sonra utangaç bir şekilde gülümsüyor, sanki aptal olduğunu düşüneceğinden korkuyormuş gibi. "Ama aynı zamanda Kızların benim hayatıma devam etmeye çalışmadığımı, aşkı bulamadığımı görmelerini istemiyorum. Onlar için böyle bir hayat istemiyorum."

Hoşlandığım kız bana doğru gülümsediğinde midemde uçuşan kelebeklerle dolup taşan bir ortaokul öğrencisi gibiyim.

"Yani bunu mu istiyorsun? Aşkı bulmak için mi?"

"Yani... hayat bundan ibaret değil mi? Günlerinizi birlikte geçireceğiniz bir eş bulmak?"

"Sanırım öyle," diyorum, uzanıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum, ne dediğimi anladığını umuyorum.

Sanırım günlerimi seninle geçirmek isteyebilirim.

Bana ulaşman için bu kadar beklediğime sevindim. Lütfen

buna bir şans ver.

Çünkü bir hafta, bir ay, bir yıl ya da on yıl sürse de Shae'yi benim yapacağım.

Ama bir Noel mucizesinin bu bekleyişi çabucak sona erdireceğini umuyorum.

NINETEEN

NOEL'E 19 GÜN KALDI NICK.

Çarşamba günü Shae kapının kilidini açıp beni içeri aldı ve ben de işe koyulup küçük elfi mutfak tezgahının üzerine yerleştirip pamuk toplarını etrafa saçtım.

Bir elf kartopu savaşı.

Bitirdiğimde, kendimden oldukça etkilendim - kızlar buna kesinlikle bayılacaklar. Dürüst olmak gerekirse, bu benim fikrim değildi. Aslında, bu projeye birkaç gün kala elimdekiler tükendi. Neyse ki internet benim olmayı umabileceğimden çok daha yaratıcı elf sahneleriyle dolu ve bunun için *minnettarım*.

Tüm bu süre boyunca Shae kanepede oturuyor, müzik kısık sesle çalıyor ve bir yandan da mor bir çorap örmeye devam ediyor. İşimi bitirdikten sonra birkaç dakika onu izliyorum, arada bir dili gerçekten çok sevimli bir şekilde dışarı çıkıyor, sanki yaptığı şeye konsantre olmuş ve doğru yapıp yapmadığından emin değilmiş gibi. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuş ki, birkaç dakika sonra nihayet konuştuğumda, iğnelerini ve ipliğini bırakarak sığıyor.

"Günün nasıl geçti?"

"Ne?" diye sorar, yüzü karışmıştır.

"*Günün nasıl geçti* dedim?"

"Oh."

"Oh?" Gülümseyerek soruyorum.

"Ben sadece Bilmiyorum. Bunu beklemiyordum."

"Bugün fark ettim ki sana bunu henüz sormamışım ve seni her gün görüyorum. Ben de bunu düzeltiyorum."

"Huh," diyor, sonra parmakları kanepede birkaç ipliğin gevşek olduğu bir noktaya gidiyor ve hafifçe dokunuyor.

"Yani?"

"Yani?" Sersemlemiş, düşüncelerinde kaybolmuş.

"Tanrım, Shae. Günün nasıl geçti?" Başını sallamadan önce küçük bir tebessüm ediyor.

"Üzgünüm, zor bir gündü."

"Ben de bu yüzden soruyorum."

"Çünkü bir gün geçirdiğimi biliyorsun?"

"Hayır, çünkü senin günlerini bilmek istiyorum." Bana bakıyor, kafası karışmış, beni okuyor, sanki ne söylemesi gerektiğini, nasıl cevap vermesi gerektiğini anlamaya çalışıyor. "İyi ya da kötü bir gün geçirdiğinde neye benzediğini bilmiyorum. Öğrenmemin tek yolu sormak."

"İyiydi," diye yalan söylüyor. Bu eski sevgilisinden kalan bir tepki olmalı ya da belki daha da ötesi, içine yerleşmiş bir tür alışkanlık. Başımı sallıyorum, uzanıp elini tutuyorum, kendime izin verdiğim tek sebepsiz temas bu.

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum, Shae. Dağınıklığı, stresi, iyi ve kötü şeyleri."

"Bunu istemezsin, inan bana," diyor kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "İstiyorum. Hem de çok istiyorum," diyorum. "İyi, kötü, ikisinin arasını istiyorum."

Sıkıcı, önemsiz şeyler, sizi güldüren küçük şeyler. Hepsi." Gözlerindeki meydan okuma yanıyor, sanki sözlerimi duyuyor ama onlara inanmıyor ve yanıltığımı kanıtlamaya hazır.

Çünkü Shae hala onu istediğime, bunu istediğime inanmıyor.

"Bu sabah dörtte uyandım çünkü komşunun benimkine bağlı duvarda havlayan küçük bir köpeği vardı ve bir şeye havlıyordu ve sonra tekrar uyuyamadım, bu yüzden tavana baktım, yapabileceğim, yapmam gereken her şeyi düşündüm, ama felç oldum çünkü nereden başlayacağıma karar veremedim. Listem *o kadar* uzun ki. Her zaman o kadar uzundur. Sonra kalktım ve bir gece önce unuttuğum için kızlara öğle yemeği hazırladım. Harper bugünlerde asla okul yemeği yemiyor ve Ruby de öğle yemeğini kendisi getiriyor çünkü yemek sırasındaki kötü kızların yanında durmak istemiyor. Sonra kızları zamanında kaldırıp doyurmak ve kapıdan çıkarmak için onlarla kavga etmek zorunda kaldım ve okulun dışında Ruby'ye zorbalık yapan küçük veledi gördüm ve Ruby'ye benim önümde en şirret şekilde *güzel ayakkabılar* dediğinde ve annesi hiçbir şey söylemediğinde bile dilimi ısırarak zorunda kaldım."

Hiçbir şey! Bu bir sürpriz değil çünkü annesi eskiden iyi biriydi ama sonra zengin bir adamla nişanlandı ve bokunun kokmadığını düşünüyor." Devam etmeden önce duraklıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Sonra ölene kadar trafikte oturdum çünkü Damien bana evden çalışabileceğimi söylese de ofise gitmek istedim ama gerçekten *işimi yaptığımı* nereden bilecek ve ona sadece dalga geçmediğimi, bana olan güveninin boşuna olmadığını kanıtlamam gerekiyor. Ve *bütün gün* donörler tarafından azarlandım. Asla inanmazsınız ama bu gezegendeki en kaba insanlar, kar amacı gütmeyen kuruluşlara nüfuz için bağış yapanlardır. Değerli amaçları destekledikleri için nazik olacaklarını düşünürsünüz ama hayır. Çok *kabalar*."

Yanakları kızarıyor ve sanırım araya girmemi, onu durdurmamı bekliyor, ama yapmadığımda, hepsini çıkarmasını istediğimde, devam ediyor.

"Sonra Ruby'nin rehberlik danışmanı ile görüştüğüne dair bir e-posta aldım, *yine* okulundaki kötü kızlar için ağlıyordu ve bu konuda *hiçbir şey* yapmıyorlardı çünkü tahmin edersiniz ki annesinin yeni adamı okula bağış yapıyordu, bu yüzden o küçük veledin istediği her şeyi yapmasına izin veriyorlardı. Kızlarımı gerçekten o aptal okuldan almak istiyorum ama Hudson City'deki devlet okulları *berbat* ve uygun fiyatlı bir kreşleri yok ve Todd hala özel okulun parasını ödüyor. Ama bu Ruby'nin onu aldığımda *berbat* bir ruh halinde olduğu ve benim onun duygusal çöp tenekesi olduğum anlamına geliyordu, ki bu *iyi* bir şey çünkü kendini düzenlemek için buna ihtiyacı var ve bütün gün her şeyi içinde tutuyor, bu yüzden benimle güvende olduğunda kendini kaybediyor. Ama şimdi tüm bu duygusal *çöpe* sahibim ve atacak yerim yok çünkü ben ebeveynim ve olgun ve toparlayıcı olmam gerekiyor. Kızları uyuttuğumda Harper bana sarılmak ve benimle kalmak istedi ama ben o kadar bitkin, *yorgun* ve tükenmişim ki sadece *yalnız* kalmak istedim. Ve bu *berbat* değil mi? Tüm günümü onlardan uzakta, herkesin sorunlarıyla uğraşarak geçiriyorum ve *gün boyu onları iliklerime* kadar özlüyorum ama yaşadığımız dünya yüzünden günün sonunda onlarla birlikte olamayacak kadar bitkin düşüyorum. Sonra sen geldin ve biliyorum ki yarın sabah o aptal köpek havlayıp beni erkenden uyandıracak ve tüm bu korkunç süreci tekrarlayacak. Ama aynı zamanda yeni bir ev bulduğumuzda daha da *kötü* olacağını biliyorum çünkü Hudson City'de yaşamının ne kadar pahalı olduğunu *biliyor* musun? Todd'un parasına el atmadan asla bu kadar güzel bir yer bulamam ve ben o paraya el atmayı reddediyorum ve ... Çok *yoruldum*."

Monologunu gerçekten bitirdiğini anlayana kadar ona bakıyorum, göğsü inip kalkıyor ve lanet olsun, gözlerinde yaşlar parlıyor. Bunu yapmayalı, içini dökmeyeli ve içini boşaltmayalı uzun zaman olmuştu.

Birine yük olma endişesi olmadan, birine *bu kadar çok şey* vermeyeli uzun zaman olmuştu ve kendisiyle ne yapacağından emin olmadığı açıktı.

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum, bu yüzden sadece doğru hissettiren şeyi yapıyorum ve cevabın bu olmasını umuyorum.

Kanepeye doğru eğilip bir kolumu beline doluyorum ve kucağıma gelene kadar onu çekiştiriyorum ve başı göğsüme doğru hareket ettiğinde, orada yatarken, kalp atışlarıma kulak verdiğinde, doğru seçimi yaptığımı anlıyorum.

Kollarım onu sarıp sarmalıyor, sıkıca kavrayıp koruyor, sanki çok sıkı tuttuğu tüm parçaları onun için tutuyormuşum gibi, sonunda bırakıp rahatlayabilsin diye.

Ve yavaşça, o kadar yavaş ki ilk başta neredeyse fark etmiyorum, tam da bunu yapıyor. Vücudundaki kaslar gerginliklerini bırakıyor. Önce çenesi, sonra boynu, omuzları ve sırtı kollarımda gevşeyene kadar gevşiyor, nefes alıp vermesi yeniden yavaşlıyor.

Akıttığı birkaç damla gözyaşının gömleğimde bıraktığı ıslak lekeyi görmezden geliyorum çünkü bir şekilde bunu istediğini de biliyorum. Bunlar olmamış gibi davranmamı, korkuyla bir araya getirdiği cephesinde bu çatlak oluşmamış gibi davranmamı istiyor.

Kontrol üzerindeki sıkı tutuşunun sarsılmadığını.

Shae'ye göre, dikkatle topladığı dış görünüşündeki her kırılma bir zayıflık. Kimsenin kendisinde olduğunu bilmesini istemediği bir fay hattı. Başa çıkma mekanizması, hayatındaki her şeyi sıkı sıkıya tutması. Eğer bu işi yürüteceksem, rahatça ve güvenle gevşeyebileceği tek yer ben olmalıyım. Stresini güvenle verebileceği ve onunla ilgileneceğimi bildiği kişi.

Vücudu gevşediğinde, yüzünü örten saçlarını yana ve kulağının arkasına doğru çekip konuşuyorum. "En son ne zaman biri seninle ilgilendi?"

"Cinsel olarak mı?" diye soruyor ve sonra kızarıyor ve buna, ona tepki vermemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum.

"Herhangi bir şekilde mi?" diye soruyorum, gözyaşlarının bıraktığı nemli izleri silerek. Başını sallıyor, yüzü sertleşiyor, omuzlarına o sertlikten bir parça geri dönüyor.

"Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok." İç çekme isteğimle savaşıyorum.

"En son ne zaman oldu, Shae? Ve bununla *seni* kastediyorum, kızlarını değil. En son ne zaman birinin seninle ilgilenmesine *izin verdin*?" Huffs ve

Başını sallıyor, ama soruyu geçiştirmesine izin vermiyorum, onun yerine ona bakıp bir cevap bekliyorum.

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum," diyorum, cevabım hızlı ve kesin bir şekilde geliyor ve sözlerimin onu şok ettiği açık.

"Benden hoşlanıyor musun?" Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum." Yine yanıt vermiyor, bunun yerine farklı bir taktik seçiyor, açıkça hala bana inanmıyor.

"Ama ben senin oğlunla çıktım," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Sadece arkadaş olmaya karar vermeden önce onunla bir kez çıktın. *Erkek* olduğu için aranızdaki ilişkinin yürümeyeceğine hemen karar verdin. Ben bir erkeğim, Shae. Ve senin hayatında bir *erkeğe* ihtiyacın var."

Gözleri büyüyor, ateş birikiyor ve sonunda aramızda tuttuğu eli düşüyor ve orada duruyor.

Ve ilk defa, o benim.

O benim ve *benim* olmaktan başka hiçbir şey için endişelenmiyor ve bu muhteşem bir şey. Ve sonra bir kez daha, Shae'nin dudakları benimkilerin üzerinde, pürüzsüz ve yumuşak, limonlu lavanta kokusu burnuma doluyor ve elleri tıpkı geçen seferki gibi boynumun arkasına doğru hareket ediyor. Dudaklarımız birbirine değerken parmakları enseme kaşıyor, dünya sessizleşiyor ve sadece o ve ben, birlikte oluyoruz. Bir kez olsun duvarları yıkıldı ve bana açıldı ve bu o kadar açık ki.

O benim olabilirdi.

Benim olmalı.

Aslında, saklanmak için kullandığı o gökdelen yüksekliğindeki duvarların ardında benim *olmadığı* fikrine tam olarak ikna olmuş değilim. Yumuşak dudakları dudaklarıma değdikçe bu his artıyor, ısı vücudumu dolduruyor, göğsümde başlıyor ve ellerim saçlarına dolanıp onu kendime yaklaştırdıkça yayılıyor.

Ve sonra inliyor.

İnliyor ve kendini kaptırdığı büyüyü bozuyor, gerçekliğin geri gelmesine izin veriyor ve öpücüğü kesiyor.

Ama iyi tarafından bakarsak, geri çekilmiyor.

"Kahretsin," diyor, alnımı alnına bastırdığımda nefesi ağırlaşıyor. "Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana sahip olamam," diye fısıldıyor, kelimeler acı dolu.

"Neden olmasın?" diye soruyorum. Elimde olmadan parmaklarımın uzun saçlarını omzunda gezdirmesine izin veriyorum.

Yüzünde bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir ifade beliriyor. Yine de bir sonraki kelimelerini ağzından kaçırdığında içindeki bir şey kazanıyor.

"Çünkü kızların sana sahip olmasını istiyorum." Ona bakıyorum, ne dediğini çözmeye çalışıyorum ama anlamıyorum.

"Bundan bahsetmiştin. Hâlâ anlamıyorum, Shae." İç çekip tavana doğru inliyor, kucağımdan kayıyor ve koltukta aramıza daha fazla mesafe koyuyor. Sonunda konuştuğunda tavana bakmayı bırakmıyor.

"Kızlar senden
hoşlanıyor." "Ben de
kızlardan
hoşlanıyorum."

"Kızlar insanlardan hoşlanmazlar, onları bir süredir tanımıyorlarsa tabii."

"Tamam..."

"Ve herhangi bir olumlu erkek etkisine sahip değiller, gerçekten değil. Ruby bir kabus gördü ve onu yatırmanızı istedi çünkü size güveniyor. Senin yanında kendini güvende hissediyor. Bu çok nadir bir şey, özellikle de yaşadıkları onca şey düşünüldüğünde. Ben de . . . Seni onlara vermeye karar verdim."

"Anlamıyorum, Shae. Neden seninle ve kızların yanında olamıyorum?"

"Çünkü olmayacağız, Nick. Takılacağız, bir şeyler olacak ve olmayacağız. Ve o zamana kadar kızlar sana bağlanacak ve ben de onlardan bunu koparacağım. Geçen yıl olanlardan sonra, seni alırlar."

"Ben hepinizin paylaşmak zorunda olduğu bir oyuncak değilim, biliyorsunuz." Başını sallayarak iç geçiriyor.

"Biliyorum. Bu . . . Sanırım yanlış söyledim. Sadece kızların hayatlarında senin gibi birinin olmasını engellemek istemiyorum. Eğer şeyler yaparsak ..." Sanki 35 yaşında değil de 15 yaşındaymış gibi "*şeyler*" kelimesini kullanınca gülümsedim. "O zaman işler karışır."

"Bak, anlamadığımı düşündüğüm şey şu Shae, ben bir erkeğim ama oyun oynamayan bir erkeğim. Ben istediğini istediği zaman elde eden bir adamım, ama istediğim *kişileri* kıkırdamak için seçmem. İlk kış parçasını bulup üzerine atlamam. Bir kadını en son bir yıldan uzun bir süre önce öpmüştüm," diye itiraf ediyorum. Ağzı açık kaldı

ve bana öyle bir bakıyor ki onu tekrar öpmek istiyorum.

Bu bir çizgi de değil, geçen yılın Cadılar Bayramı'ndan beri bir kadını öpmedim ve çok daha uzun süredir de biriyle yatmadım. Connor sarhoş bir gençlik gecesinden doğduktan sonra, seks ve bağlılık gibi şeyleri ciddiye almadığım zamanlarda, olaylara bakış açımı değiştirdim. Öpücükler sadece kendimi birlikte görebildiğim kadınlarla paylaştığım bir şey haline geldi.

"Yani, eğer buradaysam, her gece bir saat araba kullanıyorsam, bana kapıyı açman ve seni kazanmaya çalışmama izin vermen için her gece bir oyuncak taşıma bahanesini kullanıyorsam, senden hoşlandığım içindir." Konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor.

"Buraya gelmeye başlamadan önce beni yarım dakikadır tanıyordun."

"Ve Connor Nisan ayından beri senin ne kadar harika olduğundan bahsediyor."

"Bunu yapamamamızın bir başka nedeni de bu," diyor alayla.

"Ne?"

"Önce *oğlunla* çıktım!"

"Tekrar söylüyorum, bunu istediğin kadar bahane olarak kullanabilirsin ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. O senin bana ulaşman için, senin bana giden yolu bulman için bir yoldu. Ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım." Bana şaşkın ve şok olmuş gözlerle bakıyor.

"Beni çok az tanıyorsun."

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Doğduğum günden beri içgüdülerime hep güvendim. Beni asla yanlış yöne itmedi. Şükran Günü'nde evime girdin ve içgüdülerim senin benim olduğunu biliyordu. Seni rahat olmadığın bir şeye zorlamayacağım, ama sen hazır olana kadar burada sabırla bekleyeceğim. Sen bize hazır olana kadar. O zamana kadar, ben burada olacağım.

. . . duygusal çöp kutusu. Hepsini bana ver. Söz veriyorum kaldırabilirim." Yüzündeki şok ifadesiyle bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Öyle demek istemedin," diye fısıldıyor ve sanırım bunu yüksek sesle söylediğinin farkında bile değil.

"Yıllar boyunca çok hayal kırıklığına uğradınız. Bunu anlıyorum. Söylediklerime güvenmeni beklemiyorum. Ama biraz yanında kalmama izin ver, davranışlarımın sözlerimi desteklediğini göreceksin." Sonra hareket ediyorum, ayağa kalkıyorum ve önünde eğilip dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Yarın görüşürüz, şekerparem," diyorum alçak sesle ve sonra ön kapıya doğru ilerliyorum, şapkamı ve paltomu alıp çıkıyorum.

YİRMİ

NOEL'E 18 GÜN KALDI SHAE.

Ertesi gece elfi taşıdıktan sonra benimle oturdu.

O sadece benimle oturuyor. Kanepeye geçip diğer uca oturuyor, arkasına yaslanıyor, bileğini dizine koyuyor, sanki bu normalmiş gibi. Sanki dün gece öpüştükten sonra onu reddetmemişim gibi, sanki bir elfi taşımak ve benimle vakit geçirmek için her gece bir saat yol gittiği garip bir arafta yaşamıyormuşuz ve ben inatla ona olan bu inkar edilemez çekimi görmezden gelmeye çalışmıyormuşum gibi.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor rahatça.

Ruby'nin çorabı kucağımda ama onunla ilgilenmiyorum, dirseklerine kadar sardığı pazen gömleğinin içinde bronzlaşmış kolları dikkatimi dağıtıyor.

"İyi. Seninki nasıldı?"

Rahatsızlık ve dayanılmaz rahatlığın en garip karışımı, sanki bunu yapmak için yaratılmışız gibi - kızları yatağa yatırmak ve birlikte yatma zamanı gelene kadar saatlerce kanepede oturup sohbet etmek. Sanki zamanın bizi yakalamasını, zihinlerimizin her zaman yapmamız gerekenin bu olduğunu hatırlamasını bekliyoruz.

"Güzel. Gelecek hafta genellikle en yoğun hafta olur ve sonra yavaşlar."

"Yavaşlayacağı için heyecanlı mısınız?" Gerçekten ilgilenerek soruyorum. Kendimi onun bir baş belası olduğuna, onun hakkında hiçbir şey bilmek istemediğime ya da onun günüyle ilgilenmediğime ikna ettiğim zihnimdeki tepeyi çoktan aştım.

Ne yazık ki, hala olamayacağımız gerçeğinin aşırı farkındayım.

"Hem evet hem hayır. Yılın en yoğun zamanı, gelir açısından harika bir dönem ve tatilleri seviyorum, insanlar heyecanlı ve mutlu geliyorlar.

çocukların yüzündeki ifade. . . Bu harika bir şey. Ama benim de tatilin tadını çıkaracak vaktim yok. Hala yapmam gereken alışverişler var. Connor daha küçükken ve her şeyi dengelemek zorunda kaldığımda daha çok endişeleniyordum. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur eminim," diyor çenesini bana doğru eğerek.

"Evet, anlıyorum," diyorum gülerek. "Belli ki."

Ve sonra bana ne olduğunu bilmiyorum. Belki dünkü öpücük aklımdan çıkmadığı içindir, belki de cezalandırılmaya aç olduğum içindir ya da belki de sadece bir aptal olduğum içindir.

Muhtemelen yukarıdakilerin hepsinden biraz.

"Bir şey bulmuşsun," diyorum, üzerinde küçük elf sunumundan kalma bir parça tüy bulunan kalın fanilasına uzanarak. Kızlar görmeden önce elften uzak durmaya başladım, nedense ilk kez onlarla birlikte görmek, onlar gibi heyecanlanmak istiyorum.

Kanepede ona doğru yaklaşıyorum, eğer bir bahane gördüysem, onu alıyorum ve yere bırakıyorum, ama eli bileğimi tutuyor.

"Sen bir muammasın, bunu biliyor musun?" diye soruyor, sert başparmağı bileğimin hassas alt tarafında.

"Ne?" Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi soruyorum. Gülümsemesi genişliyor ve karnım dönüyor.

"Tanrım, hadi ama şekerim. Benimle oturmak istiyorsan otur." Elim geri çekiliyor ve şaşkınlık numarası yaparak ama yine de dudağımı ısırarak onu sallıyorum.

"Ne? Ben-oof!"

Oof çünkü kolu belimde, kucağına oturana kadar beni kaldırıp çekiyor, ellerim beni sabit tutmak için boynuna gidiyor.

"Çok daha iyi," diyor televizyonda ne varsa onu izlemek için başını arkaya atmadan önce, eli sırtımı yavaş ve rahat bir okşayış gibi bir aşağı bir yukarı geziniyor. Bu pozisyona sık sık giriyor gibiyiz ve her ne kadar ona söylemeyi reddetsem de, bundan gerçekten hoşlanıyorum.

Akıl sağlığını ve kalbimi sağlam tutmak istiyorsam bunu yapmamalıyım, ama yine de yapıyorum.

Zaman su gibi akıyor, kalbim 17 yaşındaymışım ve bu benim ilk randevummuş gibi atıyor, ama beni sürekli delirten ve arkadaş olmanın ötesinde hiçbir bağlamda kesinlikle sahip olamayacağım bir adamın kucağında oturuyorum.

Biz buyuz, kendime hatırlatıyorum.

Biz arkadaşız.

Birkaç kez öpüşen ama bunu yapamayacağımız konusunda ikimiz de çok anlayışlı olan arkadaşlar. Değil mi?

Ve arkadaşlar her zaman birbirlerinin kucağına otururlar. Bu . . . Önemli bir şey değil. Hem de hiç.

İç sesim bana acıyan, gerçekçi bir bakış atıyor ve yeni bir taktik deniyorum, kendimi bunun onun flört etmesinden başka bir şey olduğuna ikna etmek için yeni bir yol, buna sahip olamadığım zaman başlayan bir tür ilişkiden başka bir şey.

Kızlara elften bahsettiği için burada ve kendini kötü hissediyor.

O zaman neden her gece, kızlar uyuduktan çok sonra, küçük Noel sihirli görevini yaptıktan sonra kanepenizde oturuyor?

Neden sana yemek getiriyor?

Neden sana ve travma bavullarına katlanıyor? Herhangi birine sahip olabilirdi.

Herkes, gerçekten.

Yine de bir elfi taşımak, koltuğunuza oturmak ve onu içeri alacak kadar yumuşamanızı beklemek için her gün bir saat araba kullanıyor.

Elimde değil.

Tüm işaretleri gören ve onları gerçekten seven versiyonum, potansiyel yıkımı görmezden gelebilen versiyonum kazanıyor.

Parmağım ensesindeki saçlara gidiyor ve yumuşak telleri parmaklarımın altında döndürüyor.

"Yani" diye başladım, kafam karışmıştı ve ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel," diyor bana bakarak. Tam olarak dudaklarıma bakıyor. Bakışları damarlarıma lavlar gönderiyor, sistemimi şu anda göze alamayacağım düşünceler ve fikirlerle dolduruyor. "Olaysız. Kamyonuma atlayıp buraya gelebilmek için dakikaları sayıyordum."

"Öyle mi?" Bu kelimelerin sesimde yarattığı hevesi, heyecanı ve neşeyi dışarıda bırakmaya çalışarak soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, saçımı kulağımın arkasına götürüyor.

Çok samimi. Her iki kişi de tamamen giyinikken küçük bir dokunuşun olması gerektiğinden daha samimi ve dudaklarının benimkilere dokunmasını, o elektriğin geçen gece olduğu gibi içimden akmasını, derinlere gömdüğüm parçalarımı uyandırmasını nefesimi tutarak bekliyorum, yüzeyin altında, zarardan korunmak için. Yavaş yavaş yeniden keşfettiği parçalarımı.

Ve . . .

Böyle bir şey olmaz.

Bunun yerine, bana bakmaya devam ediyor, başparmağı yanağımın elması üzerinde geziniyor, yüzü tamamen donuk, sanki başka bir hayat değiştiren öpücük beklemiyormuş gibi.

Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Sabırlı, tatlı ve kız gibi olmaya çalışıyorum, sinirlenmemeye çalışıyorum ama sabır hiçbir zaman benim erdemim olmadı.

"Bu gece beni öpecek misin?" Sonunda soruyorum, sesim nefes nefese. Ne de olsa onun kucağındayım. Başparmağı dizime sürtünüyor.

Bundan o kadar dayanılmaz bir şekilde etkilenmiyor ki, bu benim endişemi artırıyor. "Ne?" Başını çevirip bana baktı.

"Sen . . ." Duraklıyorum ve yutkunuyorum. "Beni öpecek misin? Kucağında oturuyorum ve ..."

"Ve ne?"

"Ve dün beni öptün. Ve ondan önce de. Yani, bilirsin işte. Sadece merak ediyordum."

"Yapmamı istiyor musun?" diye sorar.

Cevap vermeden önce duraksıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Hayır, sen biliyorsun. Bana doğruyu söyle."

Bir an geçiyor ve tüm olası cevaplarla savaşıyorum ama gerçek kazanıyor.

"Beni öpmeni istiyorum," diyorum ve dediğimi hemen yapmayınca devam ediyorum. "Beni öpmeni istiyorum, ama buna çok alışmaktan, bundan çok hoşlanmaktan umutsuzca korkuyorum."

"Seni öpmemden hoşlanmanın nesi yanlış?" diyor gülümseyerek.

"Öyle olamayız," diyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Bu gece seni öpmeyeceğim, Shae."

"Neden olmasın?" Kendi kulaklarıma bile, istediğini elde edememiş bir çocuk gibi geliyor.

Dürüst olmak gerekirse ben de öyle hissediyorum. Sert eli yanağımı avuçlamak için hareket ediyor ve bana cevabını verirken beni ona bakmaya zorluyor.

"Çünkü benim için bu gerçek. Bu benim üzerinde çalışmak istediğim bir şey ve bunu zorlamayacağım, bunu kafanda çarpıtarak olmadık bir şeymiş gibi göstermene izin vermeyeceğim. Ben bir kaçamak değilim, acınası bir sikiş değilim."

"Sikeyim mi?" Gülümsüyor.

"Oh evet. Siktir." Yanaklarımda bir allık yanıyor ve başka yerlerimde sıcaklık kaynıyor. "Ama sen bana hazır olduğunu söyleyene kadar, hazır olana kadar

Bunu yapıyoruz. Takılıyoruz, birbirimizi tanıyoruz. Bu kanepede oturup sadece konuşuyoruz."

"Ama ... sadece konuşmak mı?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum.

"Sadece konuşuyorduk," diyor gülümseyerek. "Şimdi bana gününü anlat, Shae." Ve bunda çok sıradan, tatlı ve sağlıklı bir şey var, Daha önce hiç yaşamadığım bir şey, bir erkeğin bana günüm hakkında soru sorması, beni tanımaktan başka hiçbir art niyeti olmaması, gülümsüyorum. Ve ona günümü anlattım.

YİRMİ BİR

Öğle tatilinde onu arıyorum, evden getirdiğim salata neredeyse hiç dokunulmadan önümde duruyor. O notu açtığımdan beri, kızlar heyecan içinde ciyakladığından beri, sabahtan beri sinirlerim tepemde.

"Hey," diyor, sesi alçak ve sert.

Gerçekten ama gerçekten olmaması gereken bir şekilde içimden geçip gidiyor.

Sesi ateşli olmamalı, en azından. Bir erkeğin benimle telefonda konuşması bile içimde kelekler uçuşmasına neden olmamalı. Kaç yaşıdayım, 14 mü?

"Hey," diye cevap veriyorum ve orada duruyorum çünkü sesi sadece karnıma gitmekle kalmıyor, aynı zamanda bir tür *Siyah Giyen Adamlar* zihin silme işlemi yapıyor, bu yüzden

Kendimi toparladım ve onu ne için aradığımı hatırladım.

"Nasıl gidiyor? Öğle yemeğinde misin?" diye soruyor, sanki bu normal bir şeymiş gibi, bir Cuma günü öğle yemeğinde onu arayıp selam vermekten ve sesini dinlemekten başka bir niyetim yokmuş gibi.

Kafamın içindeki ses, *bunun güzel olabileceğini* söylüyor.

Bu bana bunun hoş bir şey olamayacağını hatırlatıyor, bu da bana neden öğle tatilinde onu arama ihtiyacı hissettiğimi hatırlatıyor.

Çünkü bugünün elf kargaşası, bizi hafta sonu için Nick'in çiftliğine davet eden bir nottu. Elf Holly, elinde kovboy çizimleri olan üç kutunun üzerinde oturuyordu.

-Harper için pembe, Ruby için mor ve benim için muhteşem koyu kahverengi bir çift, üçü de mükemmel uyum sağladı.

"İyi. Evet, bu benim öğle yemeğim." Tekrar konuşmadan önce sinirlerimi duymamasını umarak sakın bir nefes alıyorum. "Yani ... botlar."

"Botlar," diyor genişlemeden, sanki bu dönüşümü hangi yöne götüreceğine karar vermeden önce benim doldurmamı bekliyormuş gibi.

"Emin misin?" Sonunda sordum. "Kızlarla benim hafta sonu için oraya gelmemiz konusunda?"

"Emin olmasaydım sormazdım, Shae." Yine karnımı döndürüyor ve ondan nefret etmek istiyorum.

"Teknik olarak, sen sormadın. Küçük peluş bir elf sordu." Gülüyor ve bir şekilde sadece bu sesin bile her türlü boktan günü tersine çevirebileceğini biliyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Shae."

"Ve ne demek istediğimi biliyorsun, Nick." Bir kahkaha daha, vücudumda bir başka sıcak şimşek.

"Biliyorum. Ve şeffaflık adına, önce sana sormam gerektiğini de biliyorum, ama istediğimi yapmanı sağlamanın yolunun her türlü tartışma şansını ortadan kaldırmak olduğunu hızla öğreniyorum." Sözleri dikenli geliyor, eski yaralar ortaya çıkıyor ve o tatlı sıcaklık ekşiyor.

"Ne yani, beni köşeye sıkıştırmanın beni istediğin yere götüreceğini mi düşündün?" Söylediklerinin gerçek anlamını bildiğim için kızgınlığımla savaşıyorum ama yine de ...

"Hayır," diyor iç çekerek. "Kahretsin, her şeyi berbat ediyorum, değil mi? Sana sorarsam Shae gibi davranacağını biliyordum. Bana yük olacağın tüm sebepleri, seni davet etmemem için tüm sebepleri anlatacaktın, gelemeyeceğin sebepleri değil. Sen ve kızların bana yük ya da sıkıntı olmadığınız kısmını henüz geçemediniz, bu yüzden oyunu oynamam gerekiyor. Ama haklısın. Seni ve kızları davet etmeden önce sana sormalıydım." Sanki şimdi söylemezse daha fazla açıklama yapma şansı olmayacağını biliyormuş gibi kelime kusuyor.

Her ne kadar kızmak istesem de, anlıyorum.

Neden bu yolu seçtiğini anlıyorum. Bu yüzden kızlara hemen hayır demedim, bu sabah ilk iş onu arayıp bağırmadım.

"Sorun o değil Nick," diyorum iç çekerek. "Tamam, belki de öyledir. Bilmiyorum. Daha çok, benim saçmalıklarımın sana daha fazla yük olmasını istemiyorum. Seni birkaç haftadır tanıyorum ve bu süreyi bizim adımıza hayatını olabildiğince karmaşık hale getirerek geçirdin." O görmese de omuz silkiyorum, çatalımı kullanarak Tupperware'imdeki yiyecekleri itiyorum. "Bir yabancı için yaptıklarından dolayı kendimi gerçekten suçlu hissediyorum."

O zaman yüksek sesle ve dolu dolu gülüyor, sanki benim bilmediğim bir espriyi nihayet anlamış gibi.

"Bir yıldan uzun süredir senden bahsedildiğini duyuyorum Shae. Bana hiç de yabancı değilsin."

"Ne?"

"Sana söylemiştim. Onunla ilk tanıştığın andan beri Connor durmadan senden ve kızlardan bahsediyor. Ne kadar tatlı olduklarını, ne kadar nazik olduğunu. Onlar için ne kadar fedakarlık yaptığından, herkesten gelen yardımı nasıl reddettiğinden. Ne kadar güçlü olduğunu. Kahretsin, ikinizin birlikte nasıl kardeş gibi davrandığınızı kendi gözlerimle görmeseydim, biraz endişelenirdim." Sözlerini bitiriyor ve ben duraksıyorum, sözlerini onun, bizim resmimize yerleştirmeye çalışıyorum.

"Neden endişeleniyorsun ki?" diye sordum.

"Seninle tanışmadan önce, Connor'la eninde sonunda büyük bir aşk fırtınası yaşayacağınızdan emindim. Sadece boşanma sürecini atlatman gerekiyordu ve sonra onu hayatına alacaktın. Ama şimdi seninle tanıştım ve seni kendim için istiyorum."

Nefes alamıyorum.

Kelimelerim kekeleyerek çıkıyor.

"Sen . . . Beni kendin için mi istiyorsun?"

"Geçen gece bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Beni öpmeyi reddettiğin zaman mı?" İstemedен tükürdüm ve anında pişman oldum. "Yani-"

"Evet, seni öpmeyi reddettiğim zaman çünkü daha ileri gitmeden önce benden kesinlikle emin olmanı istiyorum. Ama ben ondan birkaç gece öncesinden bahsediyordum, seni kanepende ağzımın içinde inlettığım zamandan."

O anı, o geceyi hatırlarken dilim dışarı çıkıyor ve dudaklarımı yalıyor. Ne kadar hoşuma gittiğini ve daha fazlasını istediğini ve o zamandan beri nasıl mücadele ettiğini, kaçınılmaz felaket olmadan istediğini nasıl elde edeceğini bulmaya çalıştığını hatırlayın.

Cevap vermek yerine konuyu değiştiriyorum. Nick ile tartışmaya zihinsel olarak hazır değilim, bu çok açık.

"Bedenimi nereden biliyorsun?" Sesim kendi kulaklarıma bile kaba ve alçak geliyor.

Benim sorumla birlikte kahkahası hat boyunca yükseliyor.

"Sana seninle ilgili her şeyi not aldığımı söylesem, bunun gerçekten tatlı olduğunu mu yoksa psikopatça olduğunu mu düşünürsün?"

"Psikotik," diyorum hiç tereddüt etmeden. "Özellikle de kızların bedenlerini doğru aldığın için."

"Akıllı kız," diyor. "Hayır, Connor'a sordum, o da senin bir arkadaşına sordu. -Abbie?"

Siktiğimin Abbie'si. Henüz beni arayıp mesaj atmadığına şaşırdım. Tüm kirli detayları öğrenmek için yalvarıyor.

Tek söylediğim "Hmm," oldu.

"Ee, geliyor musun?" diye soruyor ve daha gürültülü bir yere taşınmış olmalı, çünkü şimdi arka planda insanlar konuşuyor ve sanırım bir at sesi duyuyorum.

O işte, Shae. Yılın en yoğun zamanı ve sen onun tüm zamanını boşa harcıyorsun.

"Evet. Kızlar çok heyecanlı."

"İyi," diyor. "Ben de öyle." Açıklığa kavuşturmadan önce bir süre geçti, böylece aynı sayfadayız. Beklentileri en baştan belirledik.

"Seninle yatmıyorum," diyorum ve bir kahkaha daha atarken utançtan tüm vücuduma bir kızarıklık yayılıyor.

"Çiftlikte kendi odan var, şekerim. Hepsi senin için hazır." Şimdi, bu beni neden hayal kırıklığına uğrattı? Rahatlamış olmam gerekirdi. "Herhangi bir noktada yatağıma sarılmak istersen hayır demeyeceğimden değil."

Biraz yapmacık da olsa hayal kırıklığım geçiyor, kızgınlığım geçiyor ve bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Git," dedim. "Git çalış ve Noel neşesi ya da her ne yapıyorsan onu düzenle." Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim son bir kahkaha atıyor.

"Bu gece görüşürüz, şekerim," diyor.

"Şekeri tercih ederim," diyorum düşünmeden.

"Şeker o zaman," diyor ve sonra hat sessizleşiyor, beni sıkıcı salatamın üzerinde her şeyi düşünmeye bırakıyor.

YİRMİ İKİ

Çiftliğe yaşıyoruz ve tıpkı son gelişimimizde olduğu gibi kızlar her üç saniyede bir soluk soluğa kalıyorlar. Geçen seferden farklı olarak, sanki buraya aitlermiş gibi çeşitli soluklara isimler ve gerçekler ekliyorlar. Nick'in park etmemi söylediği araba yoluna yaşıyorum. Harper bana bir ahırda keçilerin olduğunu söylüyor, Ruby ise Şükran Günü'nden beri dilinden düşürmediği atı gördüğünü haykırıyor.

Tüm bunları söylemek gerekirse, kızlar burada oldukları için çok heyecanlılar.

Öte yandan ben, çakıllı araba yolunda lastiklerimin altında ezilen her bir taşla midemde kıvrılan ve çekilen endişeden başka bir şey hissetmiyorum. Tüm alan ağaçlarla çevrili, bazıları en az yüz yaşında, bazıları ise açıkça çok daha yeni.

Geçen sefer buraya geldiğimizde kaygım farklıydı, daha çok *bu insanları tanı mıyorum* türündeydi. Bu seferki daha çok, *bu adamı oldukça iyi tanıdığımı düşünüyorum ve duygulara kapılıyor olabilirim, ki bu berbat bir fikir ve burada zaman geçirmek işleri daha da kötüleştirecek*. Ancak bu tür bir endişe, araziye ve içinden geçtiğimiz bölgeyi geçen seferkinden çok daha iyi algılamamı sağlıyor.

Sağ taraftaki arazilerin Noel ağaçlarının yetiştirildiği yerler olduğu açık ve uzaktaki bir bina da ağacınızı satın almak için gittiğiniz gerçek çiftlik olmalı. Gizli google araştırmam sayesinde, sıcak kakaolu at arabası gezintileri, süs eşyaları ve dekorasyonların bulunduğu küçük bir dükkan ve ara sıra Noel Baba ve Bayan Claus'un ziyaret ettiği bir bina için gittiğiniz yer olduğunu biliyorum.

Aklımda Nick'le paylaşacak yeni fikirler, işini büyütmesine yardımcı olmak için bu araziye döndürmenin farklı yolları var.

Sonunda çiftliğe yanaştığımızda, Nick soğuğa rağmen dışarıda duruyor, aniden benim evimde olduğu kadar yersiz görünmeyen o aptal kovboy şapkasını takıyor, yavaşmamızı izlerken dudaklarında bir gülümseme var.

Kızlar neredeyse hep bir ağızdan "Nick!" diye bağıyor ve o da durduğu yerden duyuyormuş gibi gülümsüyor. İşte o zaman bu adama bulaşmama umudumun ne kadar boşa çıktığını anlıyorum.

En hafif tabiriyle gece sürpriz oldu.

Nick'in muhteşem evine giriyoruz ve Şükran Günü'nden farklı olarak, Noel Baba heykellerinden her yüzeydeki çelenklere ve dört -evet, *dört- tam* ve tamamen dekore edilmiş ağaçlara kadar her yer tatil neşesiyle süslenmiş.

Ama en şaşırtıcı olan odalardı. Nick telefonda ayrı odalarımız olacağından bahsetmişti, ancak biri pembe diğeri mor nevresimli iki adet tek kişilik yatağı olan ve sadece kızlar için alındığını bildiğim birkaç şeyle nazikçe dekore edilmiş bir misafir odası bulmayı beklemiyordum: her yatağın üzerinde bir binicilik kaskı, köşede tek boynuzlu at gece lambası ve odanın ortasında güzel pembe ve mor puantiyeli bir halı.

Adam evinde sadece onlar için bir oda dekore etmiş ve ben her ne kadar bunu gerçekten inkar etmek ve görmezden gelmek istesem de, bu çok tatlı bir şey.

Onların odasının yanındaki oda ise benim odam, bordo nevresimler ve komodinin üzerinde gerçekten orada yokmuş gibi davranmak istediğim ama hepsi aynı olan güzel bir buket çiçek var.

Şimdi Nick'in oturma odasındaki dünyanın en rahat kanepesinde oturmuş, şöminede ateş yakarken yıpranmış, zümrüt yeşili Finch Çiftliği tişörtünün altından sırtının esnemesini izliyorum.

Buraya geldikten sonra akşam yemeği yedik, Harper hariç herkes makarna ve köfte yedi, o da Noel ağacı şeklinde tereyağlı ve peynirli erişte ve yanında mozzarella çubukları yedi.

Aylardır onu ilk kez makarna yerken görüyordum, ama Nick ona kurutulmuş şekillerden oluşan torbayı gösterdiğinde ciyakladı ve sonra gülmeye, kıkırdamaya ve yemeğin geri kalanını hazırlamasına yardım ederken gülümsemeye devam etti.

İki porsiyon yedi ve neredeyse ağlayacaktım.

Lanet tereyağlı eriştelerin üzerine.

Sonra kızlara, Harper için pembe, Ruby için mor olmak üzere, onlar için satın aldığı belli olan kupalarda büyük bardaklarda kakao yaptı ve *Noel Baba'yı açıp* kupalarını ekstra şekerlemelerle doldurmaya devam etti.

Sonunda, yatma vakti geldiğinde, dişlerini fırçalamalarına ve saçlarını taramalarına yardım etti, sonra onlara aldığı üç yeni kitabı okudu - böylece *buradayken okuyacak bir şeyleriniz* olur, demişti, bunun tek seferlik bir şey olmayacağını ima ederek - onlara iyi geceler dileyip yatmadan önce her birini öptükten sonra kapıyı arkamdan kapatmadan önce.

"Teşekkürler," diyorum sırtı bana dönükken, bunu yaparken yüzüne bakmak zorunda olmamanın rahatlığını yaşıyorum. "Bu gece için. Kızlar onları alıp buraya geleceğimizi söylediğinde çok heyecanlandılar ama bu geceyi onlar için ne kadar özel kılacağını onların bile anladığını sanmıyorum." Omzunun üzerinden bakıyor ama tamamen dönmüyor, aramızdaki boşluk yanılmasını koruyor.

"Sorun değil şekerim," diyor. "Onlar iyi kızlar, dünyayı hak ediyorlar." Sözlerine iç geçiriyorum.

"Evet. Henüz yapmadık. Geçen yıldan beri hiçbir şey yapma fırsatımız olmadı. Ne tatil ne de başka bir şey. Geçen yaz bir kez plaja gittik çünkü patronum Damien'ın Long Beach Island'da bir dairesi var ama o kadar. Bu onlar için gerçek bir ziyafet."

Ateşe dönüyor, Tanrı bilir onunla ne yapıyor ve "Sorun değil" diyor.

"Ve Harper ... aylardır makarna yemedi. Bu ileriye doğru atılmış gerçek bir adımdı."

"Eminim bunun bir nedeni de yeni bir yerde olması ve yeni birinin ona yemek yapıyor olmasıydı," diyor.

"Ya da seninle birlikte yemek yapmasına izin verdiğin için. I . . ."

Suçluluk duygusu içinde duraklıyorum. "Bunu daha çok yapmalıyım, ama akşam yemeği geldiğinde o kadar yorgun oluyorum ki, yemek yapmama yardım etmeleri bir yana, dışarıdan yemek sipariş etmemek için bile mücadele etmek zorunda kalıyorum."

"Bunu durdurmalsın," diyor bir kütüğü dürterek. Kıvılcımlar patlıyor, odun tıslıyor ve çatlıyor. "Kendine bu kadar yükleniyorsun." Cevap vermiyorum çünkü *bundan* hoşlanmadıysa benim cevabımdan da kesinlikle hoşlanmayacaktır. "Ebeveyn olmak, her şeyi yapmak için sürekli bir baskı olmadan da yeterince zor, özellikle de bunu tek başına yapıyorsan."

"Evet, ama sadece bir kez genç oluyorlar. Mmkn olduğunca çok anı biriktirmek istiyorum."

"İnsanların bunu söylemesinden hep nefret etmişimdir. *Sadece bir kez genç oluyorlar*, sanki stresli ebeveynler bunun zaten acı bir şekilde farkında değillermiş gibi. Sanki bu hiç bitmeyen suçluluk duygusunu körüklemiyormuş gibi. Hep yaşlı insanlar, çocukları da muhtemelen onlardan nefret ediyordur." Gülüyorum çünkü haksız değil.

"Bu ve çocuk *olmalarına izin vermek*! Oysa çocuklarınız *gerçekten* çocuk gibi davransaydı, *onlara daha iyi ebeveynlik yapmanız gerektiğini* ok iyi biliyorsunuz." Nick yine omzunun üzerinden gülümsüyor ve ona bakmak bile kimyasal yapımda bir şeyleri değıştiriyor, eminim.

"Bunu asla anlayamayacağım," diyor ateşı tekrar dürterek. "Ama ne olursa olsun, harika bir iş yapıyorsun Shae. O kızlar seni seviyor ve senin yanında güvende olduklarını ve kendilerine bakıldığını biliyorlar. Ve önemli olan da bu." Sözleri beni yatıştıracı bir merhem gibi kaplıyor, dünyanın ve suçluluk duygumun yarattığı aşınmayı koruyor, iyileşmem için bana alan açıyor.

Ama o zaman şöminenin önünde hiçbir şey yapmadığını, şmineyi onunla konuşmaya, ona açılmaya devam etmem için bir engel olarak kullandığını da fark ediyorum.

Gülüyorum ve "Seninle konuşmam için şmineyle oynamana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Senin evindeyim, Nick. Artık seni görmezden gelmeyeceğim." Sanki onu suçüstü yakalamışım gibi dönüp bana mahcup mahcup gülümsüyor. "Sanırım bunu aştık, sence de öyle değil mi?"

Sonra ayağa kalkıyor, şöminenin güvenlik ızgarasını kapatıyor ve ben bunun her zaman orada olup olmadığını ya da yeni bir ekleme olup olmadığını merak ederken, kanepeye geçip yanıma oturuyor.

Sonra beni hiç tereddüt etmeden kucağına çekerek şaşırtıyor, bacaklarım onunkilerin üzerine sarkıyor, kollarım içgüdüsel olarak boynuna gidiyor.

Bu şekilde çok rahat, çok mkemmел, her zaman olması gerektiğı gibi. Her zaman biz onun evinde olmalıydık, ateş yanıyor olmalıydı, kızlarım üst kattaki odada uyuyor olmalıydı.

Sanki tüm bunlar yeni, korkutucu ve heyecan verici değil de sıradan şeylermiş gibi.

Sanki *bunu yapamayız* noktasını çoktan geçtim ve *Bu biziz*.

"Beni yakaladın," diyor.

"Bu noktada bana çocuk eldivenleriyle davranman için seni eğittim, bu yüzden çoğunlukla benim hatam."

"Mmm," diyor, sesi bedenime karşı gürlüyor. "Benimle konuşman, bana güvenmen için ne gerekiyorsa yapmaktan ne kadar mutlu olduğumu anlamaya başladığını sanmıyorum."

Nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için asıl konuya geri dönüyorum.

"Bu gece için teşekkürler. Ve bu hafta sonu için. Eminim bizi ağırlamak yerine yapabileceğin bir sürü işin vardır."

"Olabilir mi? Olabilir. Olmak ister misin? Kesinlikle hayır."

Bu beni durdurdu, bu kadar basit bir cümle benim için bir şekilde çok şey ifade ediyor.

"Hmm," diyorum, çünkü sahip olduğum tek şey bu. Gülümsüyor, eli yukarı kalkıyor ve minik atkuyruğumdan dökülen saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. Bunu yaparken gözlerimin içine bakıyor, o an birkaç saniye öncesine göre çok daha samimi ve ben her şeyin aşırı farkındayım.

Göğsü her nefeste bedenime doğru yükseliyor ve tişörtünün, derisi ince ve hassas olan bileklerimde bıraktığı hisse odaklanmaktan kendimi alamıyorum.

Nasırlı elinin yanağымda bıraktığı his.

Yazdan kalma bronzluğunun solması gözlerinin yanındaki çizgileri biraz daha belirgin hale getiriyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Bakışlarının gözlerimden dudaklarıma ve oradan tekrar gözlerime yönelmesi.

Ve konuşurken göğsünün guruldaması. "Seni öpmek istiyorum, Shae," diye fısıldıyor.

Ben de bunu istiyorum. Geçen gecedен beri düşünebildiğim tek şey bu, her düşüncemi tamamen tüketiyor.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum. Bunu *neden* söylediğimi bilmiyorum. *Neden* sadece eğilip dudaklarının dudaklarıma değmesine izin vermediğimi bilmiyorum. Ya da en azından neden ona öpüşemeyeceğimizi çünkü bunun mantıklı olmadığını söylemediğimi.

Bunun yerine ortada oturuyorum, evet demiyorum ama kesinlikle hayır da demiyorum.

Çünkü içinde bulunduğum spektrum bu - bedenim ve kalbim *evet, evet, evet derken*, aklım *hayır* diyor.

"Evet, öyle. Gerçekten harika bir fikir." Dudaklarımanın yukarı kalkmasına karşı koyamıyorum. Serbest eli saçlarımı kulağımın arkasına götürüyor, sert parmakları arkalarında bir sıcaklık izi bırakıyor.

O ateş izinin vücudumun diğer kısımlarında nasıl bir his yaratacağını, parmaklarının derimin diğer kısımlarında ne yapacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Çenem yukarı kalkıyor, söylemeden ona yalvarıyorum ve onun vücudu benimkinin hissettiği ihtiyacı yansıtıyor ve ben her an onun-

"Bana söyleyene kadar seni öpmeyeceğim," diyor, sesi alçak ve düzensiz, nefesi dudaklarımı sıyrıyor ve sözlerinin beynime kaydedilmesi için uzun bir dakika boyunca böyle kilitli kalmak gerekiyor.

"Ne?" Soruyorum ama hareket etmiyorum.

Bunun yerine gözlerim açılıyor, artık kapanmıyor ve şehvet, istek ve ihtiyaçla doluyor. Bu kadar yakın mesafeden bile dudaklarının sanki bunu *eğlenceli* buluyormuş gibi gülümsediğini görebiliyorum.

Eğlenceli!

"Sen söyleyene kadar seni öpmeyeceğimi söyledim."

Söylediği şey bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Seviştikten ve Ruby araya girdikten sonra bunu bir daha yapamayacağımızı söyledim ve o da bana bundan sonra kontrolün bende olacağını söyledi. Ve görünüşe göre, ciddiymiş. Ya ben onu öpeceğim ya da ondan beni öpmesini isteyeceğim.

"Neden buna boyun eğmiyorsun? Bize?" diye soruyor ve bir kez daha saçımı kulağımın arkasına itiyor. Abbie'nin önerisi üzerine son randevumda kuaförümün kestirdiği kaküllere genellikle lanet ederim ama şu anda onlara ve bana dokunması için sürekli bahane bulmasına neredeyse şükrediyorum.

"Çünkü korkuyorum," diye itiraf ediyorum, kelimelerim alçak sesle ve Nick'in yüzünde biraz şaşkınlık var, sanki o da ona bu gerçeği söylediğime inanamıyormuş gibi.

"Korkuyor musun?" diye soruyor. Bana o kadar açık geliyor ki, nasıl olup da hâlâ anlamadığını kavrayamıyorum. Çünkü *tabii ki* korkuyorum. Bu adam bir teselli, bir hoş geldin eli, bir sırdaş ve arkadaş olabilir ya da şimdiye kadar yaptığım en büyük hata olabilir. Eğer bunu yaparsak ve işler ters giderse, bu sadece beni incitmez.

"Çok korkuyorum," diye fısıldıyorum. Gözlerinde yanan soruyu sormadan önce bir an bekliyor.

"Neden bu kadar korkuyorsun, Shae?"

Gerçekten mi?" "Her şeyden," diye fısıldıyorum.

Bunu söylerken çok ciddiym, ondan korkuyorum ve bana hissettirdiklerinden korkuyorum. Bana karşı ne kadar güvende hissettiğinden ve kızlarımın onu bu kadar çabuk sevmesinden korkuyorum. Ne kadar çok çabaladığından korkuyorum.

ve hayatımıza ne kadar kolay uyum sağladığını görüyorum. Korkuyorum çünkü bazı konularda kendi fikirlerime güvenmiyorum ve korkuyorum çünkü bir parçam onu gerçekten ama gerçekten istiyor.

Zihnimde ping-pong yapan tüm düşünceleri görüyor olmalı, zaten beni okuyabiliyor.

Bir şey sormak için ağzını açıyor ama fırsat bulamıyor çünkü koridordan oturma odasına doğru bir hıçkırık kopuyor ve daha Ruby olduğu beynime kazınmadan ayağa kalkıp sese doğru ilerliyor.

YİRMİ ÜÇ

Bunu yaptıktan sonra hızla hareket ediyorum, ama koridora vardığımda o orada durmuş ağlıyor ve Nick çoktan onun önünde diz çökmüş, yüz yüze, büyük elleri yanaklarında ve alçak sesle konuşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kız burnunu çekerek başını sallıyor ve ben araya girmek, yanına gidip onu kucağıma almak, ağlaması kesilene kadar tutup kendim yatırmak istesem de birkaç adım geride durup izliyorum. "Kabus mu?"

"Evet," diyor küçük bir fısıltıyla.

"Özür dilerim, fıstık. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Dikkatle soruyorum çünkü ne yöne gideceğini asla bilemiyorum. Bazen bu konuda konuşmak istiyor. Diğerleri . . . Gözleri irileşiyor ve başı hararetle sallanıyor, bu fikir onu açıkça dehşete düşürüyor. "Pekala, pekala. Konuşmak zorunda değiliz. Seni yatırmamı ister misin?"

"Hayır," diyor.

Bunun *tam olarak* ne anlama geldiğini biliyorum, bu yüzden kızıma doğru ilerliyorum, eğilip onu kaldırıyorum, kolları boynuma dolanıyor. En büyüğümü bu şekilde, o küçükken yaptığım gibi tutmak ve onu bu şekilde kolayca kaldırabileceğim çok fazla zaman kalmadığını bilmek, sonunda ve muhtemelen ben farkına varmadan, onu son kez kucağıma aldığım bir an olacağını bilmek acı verici.

İçimde bir yer ağrıyor, özünde asla iyileşmeyeceğini bildiğim bir ağrı.

"Benimle yatmak ister misin?" diye sordum. Todd'dan ayrıldığımızdan beri bir yıldır böyle. Bence Harper'ın *öncesini* pek hatırlamama ihtimali yüksek, gözündeki morluğu da pek hatırlamıyor.

Benim kırılma noktam ya da ondan önceki yıllardaki sayısız patlamalarım değildi, en azından henüz değil, ama Ruby Ruby biliyor.

Ve onlar hakkında kabuslar görüyor. Son zamanlarda çok sık olmamakla birlikte, yeni bir yere gittiğinde ya da stresli olduğunda bu kabuslar tekrar ortaya çıkmaya başlıyor.

Başı omzuma gidiyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ, gidelim," diyorum, odaya doğru ilerliyor ve Nick'e *üzgün* bir bakış atıyorum.

Seni ektiğim için özür dilerim.

Bu konuşmayı bitiremediğimiz için üzgünüm.

Üzgünüm, hayatım hep *karmaşık* oldu ve olacak.

"Hayır, hayır!" Ruby bağılıyor ve ben duruyorum. "Ben de

Nick'i istiyorum!" "Rube, bu-" diye başlıyorum.

"Hayır! Nick'i istiyorum!" Sesi hem ses hem de panik olarak tizleşiyor.

"Ruby, ben-"

"Ona ihtiyacım var! O beni güvende tutacak!" Bir parçam asla onarılamayacak şekilde kırıldı.

Öyle bir kırık ki, yerine yapıştırdığımda bile kılcal bir kırığı, günlerimin geri kalanında zayıf bir noktayı gösterecek çünkü *bunu ben yaptım*. Bunu çocuğuma, kızıma ben yaptım. Kendim için berbat bir hayat arkadaşı, çocuklarım için berbat bir baba seçerek onu bu duruma ben soktum.

"Tamam, tamam, sorun değil," diye gürlüyor arkamdaki derin ses. Başımı çevirip Nick'e bakıyorum, Ruby'ninki de öyle.

Bir panik bakışı bekliyorum.

Kendimi neyin içine soktuğumu düşünen bir bakış bekliyorum.

En azından görmediğim pek çok şey bekliyorum.

Orada duruyor ve yüzünde panik, şaşkınlık ve pişmanlık yerine emin bir ifade var.

İnatçılık.

Çözün.

"Ne?" Konuşmamızı duymaması için Ruby'yi tutuyor olmama rağmen alçak sesle soruyorum.

"Tamam dedim, sorun değil. Ama benim odamdaki yatak en büyüğü."

"Nick, hayır-"

"Seninle tartışmıyorum, Shae. Sana dünyadaki her şeyi veririm ama şu anda ona bunu veriyorum." Çenesini kızıma doğru eğiyor, kızım hâlâ sinir ve endişeyle titriyor, kolları boynuma dolanmış, bacakları belime yapışmış ama gözleri Nick'e kilitlenmiş, sanki Nick odadaki sakinleştirici bir noktaymış gibi.

Ve kızıma her zaman dünyada en çok neye ihtiyacı varsa onu vereceğim. Şu anda, bu Nick gibi görünüyor.

Büyük odaya giriyoruz ve onun haklı olduğunu görüyorum. Çıplak yatak odasının ortasındaki yatak devasa büyüklükteydi - bir kral, hatta belki de bir California kral. Bu yatakta *iki* kızla da yatabilirdim ve yine de Nick'e asla dokunmazdık.

Yatak takımı koyu lacivert, yorgan yastıkların üzerine çekilmiş ve çerçeve rustik görünümlü koyu ahşap. Oda ayrıca bir erkek için şaşırtıcı derecede düzenli.

"Siz ikiniz, yorganın altına girin. Benim battaniyem var. Ben üstte yatacağım," diyor Nick ve dev yatağının ayakucundaki sandıktan battaniyeyi alıyor.

"Nick, bu-" Battaniyeleri geri çekip kızımı kollarımdan kaldırarak yatağa yerleştirirken sesi alçalıyor. Bunu sorgulamıyor bile, sadece yuvarlanıyor ve benim de tırmanmamı bekliyor. Sonra Nick geri adım atarak arkasına geçmem için bana yer açtı.

"Nick, ben-" Kısık bir fısıltıyla söylüyorum, umarım Ruby tartışmamızı duymayacak kadar sessizdir. Sözümü kesiyor, sert, ciddi ve *sarsılmış* görünüyor. Ruby'nin bir kâbusa bu tür bir tepki verdiğini daha önce de görmüştüm ama o vermemişti ve bu gözlerindeki bakışta ve sözlerinde açıkça görülüyordu.

"Onu gördüm. Onu duydum. Kâbusu her neyse onu iyice korkutmuş. Bu kadar korkmuş görünen 9 yaşındaki bir çocukla tartışmayacağım, şekerim." İçim garip bir şekilde kıpırdıyor ve dalgalanıyor, hem onun sözlerinden endişeleniyorum hem de çok heyecanlanıyorum.

"Nick" diye başlıyorum, nereye gideceğimden emin değilim ama o biliyor. Görünüşe göre her zaman biliyor.

"Ama aynı zamanda üçümüzün bu şekilde yatmasından da rahatsızım çünkü tamamen şeffaf ve dürüst olursak, beni *o* kadar iyi tanımıyorsun, bir süre hayatında olacağımdan ne kadar emin olursam olayım. Gücendiğim falan yok, sadece dürüst davranıyorum."

Onun anlayışıyla göğsümde bir sıcaklık oluşuyor.

"Anne, bin arabaya," diyor Ruby, sesi uykulu.

Dişlerimi fırçalamamış, nemlendiricimi sürmemiş ya da normalde yatmadan hemen önce yaptığım şeylerden herhangi birini yapmamış olsam da, başımı sallıyorum ve arkasına tırmanıyorum, bir kolumu karnının etrafına sokuyorum ve sarılıyorum. Saçları burnumu gıdıklıyor ve Ruby'min kokusu beni rahatlatıyor.

"Şimdi Nick," diyor ve otoriter sözlerine rağmen çoktan uykuya dalmaya başladığını söyleyebiliyorum. Nick loş ışıktaki gülümsüyor, ben sormadan küçük lambayı gece lambası olarak açık bırakıyor ve yatağın üstüne uzanıyor.

Battaniyesini vücudunun üzerine çekerek Ruby ile arasında bir buçuk metre mesafe bıraktı.

"Daha yakına," diyor yanındaki yatağı okşayarak. "Ruby, sanırım-"

"Sorun yok," diyor, biraz daha yaklaşıyor ve yan dönerek kızımın başının üzerinden bana bakıyor. Sonra uykulu kızımın duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldıyor: "O çıkınca hareket edeceğim."

Üçümüz de orada sessizlik içinde yatıyoruz, orada sorumlu olan her kimse beni neden bu durumlara sokmayı sevdiğini anlamaya çalışırken düşüncelerim çıldırıyor.

Geçmiş hayatımda ne bok yedim ben?

Zihnim kızımın nefes alışının yavaşladığını, hızla uykuya dalarken daha dengeli hale geldiğini kaydediyor ve sonunda Nick'e dönüp bakıyorum.

Bana bakıyor ve bir şekilde, yaklaştığından beri durmadığını biliyorum. Elim Ruby'nin başına gidiyor, uzun sarı saçlarını yüzüne gelmeyecek şekilde hafifçe geriye doğru tarıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu zavallı adam sadece oğluyla Şükran Günü geçirmek istemişti ama şimdi yetişkin bir kadın ve iki çocuğuyla baş başa kalmıştı. Hiçbir şey söylemiyor, onun yerine bana bakmaya devam ediyor. "Onu biraz hareket ettirebilirim. Uykusu çok ağır değil ama belki ikisine birden ihtiyacı olmaz-"

"Bu sık sık olur mu?" diye sorarak sözümü kesti.

Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, emin değilim.

"Artık o kadar değil ama oluyor. Babasıyla ilgili olaylar olduğunda ..." İç çekiyorum. Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum, beni incittiği ya da rahatsız ettiği için değil, kendimi her zaman çok *aptal* hissettiğim için.

Todd ile evlenmeden önce iki yıl boyunca çıktım ve bir yıl sonra Ruby geldi. Ancak bir yıl sonra Harper'ımız oldu ve tüm bu zaman zarfında bunun asla iyi olmadığını şimdi anlıyorum. Olması gerektiği gibi değildi, en azından kızlarımın bir gün bir ilişkiye sahip olmasını umduğum gibi değildi. Her zaman çalkantılıydı, o kadar çok stres vardı ki suçu işine atıyordu, bu da öfke patlamalarına ve çok yüksek beklentilere yol açıyordu. Kızlarla evde kalacaktım, ki bunu yapmaktan mutluluk ve minnet duyuyordum, masada her zaman sıcak bir akşam yemeği olduğundan emin olacaktım, evi mükemmel bir düzende tutacaktım ve çocuklardan ne kadar etkilendiğime veya bana ne kadar sevilmediğimi hissettirdiğine bakılmaksızın beni yatağımızda istediği zaman hazır ve istekli olacaktım. Dedim ki

Kendim için bunun nedeni onun şirket basamaklarını tırmanması ve bize bakmak için çaresiz olmasıydı, ama öyle değildi. Artık bunu biliyorum.

O sadece *kabaydı*.

Ve zalim.

Bana söylediği şeyler, kim olduğumu bile bilmeyene kadar beni parçalara ayırması, bana asla karşılayamayacağım beklentiler vermesi ve bu beklentilere ulaşmaya çalıştığım her seferinde beni yıkması, karısını seven, parçalanmış, bunalmış bir adamın eylemleri değildi. Bunlar, beni mücadele ederken izlemeyi seven ve "*bensiz ne yaparsın?*" havucunu başımın üzerinde sallandırmayı seven manipülatif bir narsistin eylemleriydi.

"Connor bana durumun pek de iyi olmadığını söyledi. Kızlara zarar verdi mi?" Nick soruyu o kadar açık, o kadar basit soruyor ki, bir an için sanki odanın karanlığında fısıldamak yerine çılgılık atmış gibi hissediyor.

Ancak insanlar bunu yapmadığı için yüksek sesle konuşuluyor.

Hayatımdaki insanlar, beni tanıyanlar ve benimle yeni tanışanlar *bunu yapmazlar*. Yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorlar, sanki yanlış bir kelimenin özenle inşa ettiğim cephemi yerle bir edeceğinden korkuyorlarmış gibi olan bitenin etrafında parmak uçlarında dolaşıyorlar. Gerçek meselenin çevresinden küçük, gereksiz sorular sorabilirler, ama asla sadece *sormazlar*.

Ve bu çok *ferahlatıcı*. Neredeyse bir rahatlama.

"Hayır," diye fısıldıyorum, gerçeği aramızda havada asılı bırakarak çünkü o yapmadı. Todd kızlara elini bile sürmedi, beni tutmaya devam etmediği sürece varlıklarından bile haberdar olmadı.

"Ama ..." Bir duraksama oldu ve sonra Connor'ın tüm bunları paylaşmadığını anladım, hem de hiç. "Ama seni incitti mi?"

Bir an için onun dile getirilmemiş sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. O günden beri düşüncelerimi yönlendirirken çok dikkatli davranıyorum, farklı konuların üzerinden dikkatlice geçiyorum, böylece mahkeme için kesinlikle gerekli olmadıkça zihnim geri dönmüyor. O dava kapandığında, her şeyi arkasında tuttuğum kapı da kapanmış oldu.

Ama nedense, kızım içime sokulmuş, çoktan uykuya dalmışken, bu adam sadece onu mümkün olduğunca güvende hissettirmek istediği için aynı yataktayken, kapıyı dikkatlice açıp içeri bakıyorum.

Evliliğimizin on yılını, ondan önceki flört yıllarını hatırlıyorum. Uzun süre görmezden geldiğim tehlike işaretlerini ve evliliğimiz boyunca fırçaladığım küçük şeyleri görüyorum.

Kendime çok stres altında olduğunu, daha iyisini bilmediğini ya da bunun benim hatam olduğunu söyleyerek bir kenara çekildim.

İlişkimizin sonunu hatırlıyorum, kendimi bulmaya başladığımda, kızlarımızın bunu görmesini ve normal olduğunu düşünmesini istemediğimi fark ettiğimde, onlar için daha iyisini istediğimde ve o daha da acımasızlaştığında. Bana sokaklarda olacağımı, kimsenin gerçek bir iş deneyimi olmayan ve yarım kalmış bir üniversite diploması olan 30'lu yaşlarda birini istemediğini söylediğinde. Asla veremediğim bebeklik kilolarımla uğraştığında. Daha çok benzememi dilediği diğer kadınları gösterdiğinde.

Ve tüm bunları zihnimde sakladığım odaya doğru ilerlerken, anılar bir zamanlar olduğu kadar yoğun bir şekilde yanmıyor ve sızlamıyor, ama yine de aynı şekilde acıtıyorlar. Onları neden bu kadar iyi sakladığımın bir hatırlatıcısı. Kendime neden şimdi bu adamla birlikte yürümeyi seçtiğimi soracak enerjim yok. Bunu yapmak için neden kendimi güvende hissediyorum, şimdi neden güçlüyüm.

"Hem evet hem hayır," diyorum.

"Eğer cevabınız evet ise, *hayır yoktur*" diyor. Sözlerinde beklenmedik bir keskinlik var, daha önce hiç duymadığım bir şey, yumuşak oyuncak ayı doğası tipik olarak her türlü sertliği yasaklıyor.

"Ne?"

"Biri seni bir kez incitmişse, bir daha asla incitmediğini söyleyemezsin." Şimdi anlıyorum, benim adıma kızgın. Kızgın ve sinirli. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, beni savunmaya geçmesi hoşuma gidiyor ama açıklığa kavuşturmam gerekiyor.

"Şey, öyle demek istemedim-" Yine sözümü kesti.

"Bunu yüksek sesle söylemene gerek yoktu. Yüzünde gördüm. Her zaman senin hatan *olabileceğini düşünüyorsun*. Bu asla senin hatan değildi, Shae. En büyük baş belası olsan da, her fırsatta bir sürtük olsan da fark etmez. Eğer bir adama güvenirsen, seni seveceğine, sana değer vereceğine güvenirsen, o seni incitmez. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Ve eğer yaparsa, ne olursa olsun, bu sizin hatanız değildir. O bir yetiştirildi, hareketlerini kontrol edemeyen bir çocuk değil."

Bir arkadaşşıma söyleyebileceğim ama kendime asla söylemeyeceğim sözleri karşısında şaşkın bir sessizlik içinde uzanıyorum. Ve tabii ki haklı olduğunu fark ediyorum.

Todd beni incitti ve incitmeyi seçti; fiziksel ya da duygusal olması, stresli ya da çok çalışıyor *olması önemli değil*. Stresli, çok çalışan ve sinirli olduğum zamanlar oldu ve hiçbir zaman öfkelenip birine aptal ya da çirkin demedim. Asla kollarını morartacak kadar sert tutmadım, asla ters bir yumruk atıp ardımda morarmış bir göz bırakmadım.

Ama o yaptı.

Ben de Nick'e gerçeği, daha iyi kavramama yardımcı olduğu gerçeği söyledim. "Evet. Beni incitti. Bir süre sadece kelimelerle oldu. Sonunda bana vurdu ve ben de oradan ayrıldım."

Bu kısım her zaman utanç verici geliyor, o kapıyı her zaman kapalı ve kilitli tutmayı sevmemin bir başka nedeni de bu. Çocuklarımin babası olan kocamın, bunun sevgi dolu bir durum olmadığını ve değişmeyeceğini anlamam için *yüzüme vurması gerektiğini* fark etmenin doğasında utanç var.

Ve en önemlisi, eğer ben çıkmazsam, sıradaki kızlar olacaktı.

Beni en çok korkutan kısım da bu. Çünkü eğer dürüst olursam, ki artık dürüstlükten başka neyim kaldı ki, kızlarıml olmasaydı ayrılır mıydım emin değilim. *Çocuklar için birlikte olunan* bir dünyada beklenen şeyin tam tersi olduğunu düşünüyorum ama benim için *çocuklar için ayrılmaktı*.

"Kızlar yüzünden ayrıldım," diye itiraf ediyorum, sesim artık o kadar kısık ki neredeyse duyulmuyor, ama gözleri beni duyabildiğini söylüyor. "Bir gün bunun benimle sınırlı kalmayacağını biliyordum. En azından bunun olduğunu görecektlerdi. Bunu onlar için hiçbir şekilde istemedim. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmelerini ve kesinlikle onlara elini sürmesini istemedim."

Sırada normal bir konuşma bekliyorum. Bu hikayeyi üç kez anlattım ve hep aynı yanıtı aldım. *Beklenen yanıt*.

Sen doğru olanı yaptın. Bundan nefret ediyorum çünkü doğru şeyi yapsaydım Todd'a asla aşık olmazdım. Bazen anlıyorum, *çok cesurdun*, bundan daha da nefret ediyorum çünkü kendimi hiç *cesur* hissetmedim. *Kızlarınızın daha iyisini hak ediyor* olması beni en derinden yaralayan şey çünkü bana göre başlangıçta daha iyisini seçmiş olsaydım, daha iyisine *sahip olurlardı*.

Ama onun yerine, "Ne zamandır evlisiniz?" diye soruyor.

Bu bağlamda garip geliyor, ağır konuya kıyasla basit, basit bir soru, ama *neşelendirici* ya da *iyi iş şakas*ı olmadığı için minnettarım.

"Neredeyse on yıl. Ben 23 yaşımdayken evlendik, bir yıl sonra Ruby doğdu. Onuncu yıl dönümümüzden altı ay önce bana vurdu ve sonunda ayrılma cesaretini buldum" diyorum. Ve sonra, bunu ona vermek istediğim için, çünkü anlamasına yardımcı olabileceğini düşünüyorum, genişletiyorum. "Bir yıldan biraz fazla oldu. Geçen Şükran Günü'nde gözüm morarmıştı ve

koruyucu gözetim altında, uzaklaştırma emri ve kızların velayetini almak için bekliyor."

Karanlıkta gözlerini genişletiyor.

"Davranışlarınıza bakınca, bunun çok daha uzun zaman önce olduğunu düşündüm."

Espri yapmadan gülüyorum. "Çok iyi uyum sağladığım için mi?" Alaycı bir ifadeyle soruyorum, ama kalın kaşları şaşkınlıkla bir araya geliyor.

"Şey, evet."

"Hayal görüyorsun ya da düşündüğümden daha iyi bir oyuncuyum," diyorum gülümseyerek.

"Şunu kesmelisin," diyor, sesi alçak ve konuşkan. "Neyi bırakmalıyım?"

"Dalga geçmek. Harika bir iş yapmıyormuşsun gibi davranıyorsun. Kızların harika, Shae. Sadece bir yıl içinde onlar için harika bir hayat kurdun-"

"Yardım aldık," diyorum.

"Evet, haklısınız. Sizi seven ve destekleyen, güvenebileceğiniz bir topluluk oluşturmak için çok çalıştınız. Bu da kolay olmadı. Sana yardım eden, cevap verdiği insanlardan herhangi biri eski hayatından mı?"

Bir kahkaha attım.

"Kesinlikle hayır. Dışarı çıktıktan sonra tüm eski arkadaşlarım beni terk etti. Oyun randevuları bitti, kahve içmek için arayan olmadı. 'Arkadaşlarımın' çoğu Todd'un iş arkadaşlarının eşleri ya da arkadaşlarıydı. Yani ..."

"Demek onu seçtiler," diyor. Omuz silkiyorum. "Sen daha iyisin."

"Biliyorum," diyorum, çünkü biliyorum ve sesimdeki eminlik onu gülümsetiyor.

Sonra uzanıyor, çenemin altına sıkıştırdığım elime doğru ilerliyor ve onu yakalıyor, Ruby'nin üzerinde tutuyor ve sert başparmağının tenimde gezinmesine izin veriyor.

Sakinleştirici, beni kolayca uyutabilecek bir metronom, yatıştırıcı bir hareket, ortaya çıkan düşünceler etrafımda dönerken, yavaşça zihnimin girintilerine geri dönerken, artık o kapının arkasında kilitli değilken, bir şekilde tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Bunun daha mı iyi olduğunu, onları dışarıda ve daha ulaşılabilir halde tutmanın daha mı sağlıklı olduğunu yoksa Nick tekrar konuştuğunda onları kilitli kapının arkasına geri mi itmeme gerektiğini düşünüyorum.

"Hepiniz bana sahip olabilirsiniz, biliyorsunuz," diye fısıldıyor karanlıkta. Bu beni şaşırttı çünkü başparmağının hareketi durmuştu, uykuya daldığını düşünene kadar nefes alıp vermesi hafiflemişti, Ruby hala aramızdaydı.

"Ne?"

"Hepiniz bana sahip olabilirsiniz. Ben sınırlı bir miktar değilim."

İlk başta anlamadım, sonra anladım.

Kızların seni almasına izin veriyorum.

Şimdi de hepimizin onu alabileceğini söylüyor.

Ama yapamazız, değil mi? Bu işler böyle yürümez, *dünya* böyle dönmez. Çalışıyor. Başımı sallıyorum ve açıklamaya çalışıyorum.

"Mesele miktar değil Nick. Daha fazla bir şey olursak ve bu sona ererse onları ezmekle ilgili."

Odayı bir kez daha sessizlik dolduruyor ve ben Ruby'nin yumuşak nefeslerine odaklanıp onların kendi nefeslerimi düzenlemesine izin veriyorum. Ona sahip olamayacağımı, buna sahip olamayacağımı, kızların ona benden daha çok ihtiyacı olduğunu hatırlatan bir hüzün, bir umutsuzluk örtüsü üzerime çöktü.

Dakikalar geçiyor ve sonunda, kemiklerime sızan yorgunluğa yenik düşmeye başlıyorum, ama tam uykuya dalmadan önce, kızımın içine kıvrılmışken, onun sesini duyuyorum.

"O zaman bitmediğinden emin olmamız gerekecek, değil mi?"

YİRMİ DÖRT

Buranın ne kadar soğuk olacağını hafife almışım. Her nasılsa, batıya sadece bir saat uzaklıkta olmasına rağmen, dışarıdaki sıcaklık evdekinden tam sekiz derece daha düşük. Kaçınılmaz olarak ve neyse ki onlar için fazla eşya aldığım *düşünülrse* kızlar iyi, ama ben?

Kulaklarımın ucunu zar zor hissediyorum.

En azından bir şapka getirmeliydim, ama Nicolas Finch'in üzerimdeki etkisiyle savaşıyor olsam da, burada kalırken umutsuzca *şapka saçı* istemedim.

Tamam, ben biraz aptalım ve bir çocuğu etkilemek istediğim için şapka getirmedi.

Nick'in kızlara aldığı kaskların altına tam oturan, yanımda getirdiğim ince şapkaları ayarlıyorum, kulaklarının kapalı olduğundan emin oluyorum, o sırada yanıma geliyor, elinde dizginler, yanında muhteşem kahverengi ve beyaz bir at yürüyor. Arkasında tamamen siyah ikinci bir at, Nick onun dizginlerini tutmuyor ama gözleri Nick'e öyle bir kilitlenmiş ki, hayvanlar hakkında benim kadar bilgisiz biri bile onun Nick'in atı olduğunu anlayabilir.

Kızlar için iki küçük at zaten hazırda ve son bir saatimizi soğukta geçirdik, Nick onlara hayvanlar hakkında her şeyi, onlara nasıl bakacaklarını ve davranacaklarını ve binerken ne yapmaları gerektiğinin temellerini öğretti. Ayrıca bana onların bu çiftlikteki en nazik, en tatlı, en uysal hayvanlardan ikisi olduğunu söyledi. Bunu sadece benim çok açık olan sinirlerimi yatıştırmak için söylemiş olabilir, ama eğer öyleyse, görev tamamlandı.

"Pekala kızlar, iyi misiniz? Isındınız mı?"

"Evet, anne," diyor Ruby sinirli bir sesle, yavaş yavaş daha fazla eğiliyor, bu da ergenlik çağına girdiğimizin açık bir göstergesi.

"Ben senin annenim, Ruby. *Sana annelik* yapmak benim işim." Gözlerini deviriyor ve tartışmak, ona küstahlığı bırakmasını yoksa böyle devam ederse gözlerinin böyle takılıp kalacağını söylemek istiyorum ama sonra bir el belimde. Üç kat giyinmiş olmama rağmen, sanki çıplak eli doğrudan tenimin üzerindeymiş gibi sıcak hissettiriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Sikeyim.

"Şapkan nerede?" diye soruyor, saç örgümü çekiştirirken sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Şapka eşittir şapka kılı.

"Dışarısı buz gibi olduğunda şapkalar sıcak bir kadına eşittir." Ona ters ters baktım. "Atın şapka takmasına gerek yok." Şimdi de *bana* ters ters bakıyor.

"Bu lanet olası bir at, Shae." Omuz silkiyorum. "Gerçekten şapkan yok mu?" "Önemli bir şey değil. I-"

Kendi şapkasını çıkarıp başıma yerleştirdiğinde sözlerim kesiliyor. Şapka biraz fazla büyük, önden aşağı doğru eğiliyor, sonra şapkayı arkaya doğru eğilecek şekilde değiştiriyor ama hem kalın deri hem de kafasından gelen ısı nedeniyle *sıcak tutuyor*.

"Bunu tak," diyor, küçük örgümden düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterek.

"Yapamam. O senin."

"Ve onu sana verdim," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ne kullanacaksın? Burası buz gibi," diyorum, ellerim kalçalarımda.

"İyi olacağım, Shae." Şimdi gülümsüyor, sanki sinirlenmemin sevimli olduğunu düşünüyormuş gibi, sanki bunun bir oyun olduğunu ve kendisinin kazandığını düşünüyormuş gibi.

"Ciddiyim Nick. Onu geri al." Ellerim geniş kenara gidiyor, ama onun elleri bileklerime gidiyor, serin parmakları yeni açığa çıkan sıcak tenimde ve ürperiyorum.

"Onu çıkarırsan gerçekten hayal kırıklığına uğrarım, Shae." Birdenbire şaka yapıp gülümsemek yerine ciddi bir tavır takındı, sanki şapkasını çıkarmaya çalışırsam *gerçekten* hayal kırıklığına uğrayacakmış gibi.

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bir kovboy şapkasını bir kadının üzerine koyarsa, bölgesini işaretlemiş olur. Benim için çalışan herkesin, gözleri o kot pantolonun içindeki kışından ayrılmayan herkesin senin ne kadar sınır dışı olduğunu bilmesini istiyorum."

Bir akvaryum balığı gibi ağzımı açıyorum, parmaklarım gevşiyor, o kadar gevşiyor ki ellerimden birini çekiştirdiğinde kolayca kurtuluyor.

dudaklarını bileğimin iç kısmına bastırdı.

"Tak şunu," diye fısıldıyor ve ben cevap veremiyorum çünkü yapamıyorum. Elimi bıraktığında ve kendime geldiğimde bile cevap veremiyorum çünkü ben ona bakıp neler olduğunu anlamaya çalışırken o hareket ediyor, kızların atlarına binmelerine yardım etmek için yanlarına gidiyor.

YİRMİ BEŞ

Kızlar "kendi odalarında" kolayca uykuya dalıyorlar ve Ruby'nin başka bir kabus görmeyeceğini umuyorum, çünkü kesinlikle çok *yorgun*. Her iki kız da ata binmeyi beklemediğim bir kolaylıkla öğrendi, özellikle de Ruby.

O kadar iyi alıştı ve en az iki yıldır görmediğim bir şekilde o kadar doğal ve huzurlu görünüyordu ki, hemen kafamda bütçemle oynamaya başladım, binicilik derslerinin ve kampların ne kadar tuttuğunu ve maaşımla bunu yapıp yapamayacağımı merak ettim. Dersin sonuna geldiğimde, Todd'dan bu ders için para almanın kesinlikle buna değeceğine kendimi ikna ediyordum. Ona travma yaşatmıştı, böylece iyileşme masraflarını karşılayabilirdi.

Sanırım bunu bilmeliydim-Ruby her zaman ne istediğini biliyordu. Eminim bir parçası bu işte harika olacağını, içindeki bir şeyi iyileştireceğini hep biliyordu ve bu yüzden atları bu kadar küçük yaştan beri seviyordu.

İçeri döndüğümüzde dördümüz de iliklerimize kadar üşümüş ve tüm gün boyunca bedenlerimizi hareket ettirmekten bitap düşmüştük; Harper bile akşam yemeğinin tamamını pizzayla yedi, bu da bir başka şoktu.

Atların ve çiftliklerin sanıldığı kadar tedavi edici olduğu ortaya çıktı.

Bir yanım Nick'in ve onun varlığının kızlarımın davranışlarını değiştirme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünse bile.

"Bugün iyi geçti," diye fısıldıyorum, yaktığı ateşe bakıyorum, ben rahat koltukta oturup sıcacık bir kitap okurken kızların üzerinde şekerleme kızartmasına yardım ettiği ateşe.

"Öyle oldu." Oturduğum yere uzanıyor, tam bir kanepe minderi uzakta, beni yanına çekmeden önce kolunu belime doluyor. "Bunun üzerinde çalışmalıyız," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru.

"Ne üzerine?"

"Yanımda oturacak kadar rahat hissetmemen üzerine."

"Ben sadece... seni yalnız bırakmak istiyorum," diyorum, dudağımı ısırarak ona bakıyorum, belimdeki başparmağı tıngırıyor, pijama gömleğimin içinden bile sıcaklık yayıyor. Kızlar s'mores'tan önce hepimizin pijama giymesi konusunda ısrar etmişlerdi ve ben kim oluyordum da hayır diyebiliyordum? Ayrıca bu, Nick'i düşük bel flanel pijama pantolonu ve kaslara ve sinire muhteşem bir şekilde yapışan ince, yıpranmış bir tişörtle izlemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Seninle aramda olmasını istediğim son şey boşluk, şekerim. İstedğin kadarını alabilirsin."

"Hmmm," diyorum ama hareket etmiyorum. Onun yerine, yüzümü ona dönüp bir elimi göğsüne koyarak kendimi bile şaşırtıyorum.

"İşte orada," diyor ve sözleri *gerçekten* hoşuma giden bir şekilde elime çarpıyor. İşte o anda yüzüme çarpıyor.

Nick'i *severim*.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Ondan öyle hoşlanıyorum ki, kızların onunla sarmaş dolaş olması, hayatımızın demirbaşı haline gelmesi riskini göze alabiliyorum. Çünkü bizi bugün, bir ay ya da beş yıl sonra terk etse de hepimiz bunu hissedeceğiz.

Belki de kızlarıma öğretmem gereken ders budur. Hayatın her zaman güvenli oynamak için çok kısa olduğunu. Sizi korkutsa bile, aşk buna değer. Aşık olma ve sevilme vaadi risk almaya değer.

"Sanırım ..." Kelimeleri fısıldıyorum, zihnim farkındalıkla çalkalanıyor ve bir an için ben hazır olana kadar beni tekrar öpmeyeceğini söylediğinde kastettiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Belki de her şeyi tüketen bir *biz* kabullenişini hissetmemi, belirsizliğe cesaret etmeye istekli olmamı bekliyordu. "Sanırım beni öpmeni istiyorum." Geniş, çocuksu bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor ve yardım edemiyorum ama benimkine yansımaya izin veriyorum.

Bulaşıcıdır.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Beklentiyle soluk soluğa söylüyorum, tüm bedenim ona biraz daha yaklaşıyor.

"Sen emin olana kadar seni öpmeyeceğim şekerim. Seni öpmem için hazır olduğunda, bu bir *"sanırım"* durumundan daha fazlası olacak."

Gözlerimi
deviriyorum.

İnledim.

Kaçıp onu arkamda bırakmayı düşünüyorum. Ama
bunların hiçbirini yapmadım.

Onun yerine, eğilip onu öptüm.

Bir anlığına vücudu hareketsiz kaldı, sanki ne yapacağından emin değilmiş gibiydi ve onu *şaşırttığımı* fark ettim. Nicolas Finch'i şaşırttım ve bununla ilgili bir şey gerçekten iyi hissettiriyor. Bana bir güven patlaması yaşatacak kadar iyi, ellerim boynuna gidiyor ve öpücüğü derinleştirmek için biraz çekiştiriyor, dilim dudaklarının çizgisini sıyırmak için dışarı kayıyor.

Şaşkınlık anı çok uzun sürmüyor, ağzını açıp dilimi emerek göğsümden bir inilti çıkarırken şoku çabucak geçiyor. Görünüşe göre bu adamın dudakları dudaklarıma değdiği anda, tüm cinsel gerilim ve ihtiyaç sarmal haline geliyor, neredeyse anında yoğunlaşıyor ve rahatlamadan geçen her günle birlikte artıyor.

Ve şimdi bu adamdan *hoşlandığım* gerçeğini kabullenmeme izin verdiğime göre, artık bunu inkar etmenin bir anlamı yok: Nick'i *istiyorum*. Onu fiziksel olarak istiyorum ve bundan ne kadar korkuyor olsam da, onu başka şekillerde de istediğimi anlamaya başlıyorum.

Yine de fazla düşünmeye vakit yok, çünkü ellerim omuzlarını ve boynunu kavrarken, nefesim kesilirken, kalbim daha hızlı atarken ve karnımda sıcaklık birikirken, Nick vücudumu hareket ettiriyor, böylece ona sarılıyorum, elleri belimden kışıma doğru hareket ediyor ve orayı sıkıca kavırıyor. Dudaklarım onunkilere değerken kalçalarım içgüdüsel olarak aşağı doğru kayıyor ve nefesim kesiliyor.

Nick'in işi *zor*.

Az da değil, her santimini hissedebiliyorum, sert ve uzun ve klitorisime doğru bastırıyor. Aramızda, mutlak mutluluk arasında sadece birkaç ince katman var.

Ve şu anda, zihnimde mantık ve arzu arasında bir tuğla duvar var, bu yüzden hareket ediyorum, öpüşürken klitorisimi ona sürüyorum ve ağzına inliyorum. Bu hareketle parmakları üzerimde sıkılaşıyor ve göğsünden derin bir inilti geliyor, ses içimde dolaşarak karnımdaki baskıya ekleniyor. Elleri kalçalarımı kavırıyor, hareketi yeniden yaratmak için onları tekrar kaydırıyor ve içimde bir arzu şimşegi gönderiyor.

"Oh," diye fısıldıyorum dudaklarına ve elleri beni sertliği boyunca ileri geri yönlendirmeye devam ediyor, zevk karnımda yıllardır hissetmediğim bir şekilde çiçek açıyor ve birikiyor. Dürüst olmak gerekirse, belki de hiç.

"İşte bu, şekerim," diye fısıldıyor, dudakları kulağımın hemen altında boynumda, sözleri sert ve nefes nefese ve beni daha da yükseltiyor. "İhtiyacın olanı al." Şehvet ve ihtiyaç tarafından tüketildiğim ve Nick'in içinde tamamen kaybolduğum başka bir dünyadayım. "Bunun kontrolü sende. Kullan beni."

Bu sözler daha fazlasını yapıyor, parmaklarımı omuzlarına gömüp inerken şişmiş klitorisimin zonklamasına neden oluyor, kalçalarım kıyafetlerimizin üzerinden horozunun şaftı boyunca daha hızlı hareket ediyor ve en çok ihtiyacım olan yere vurması için onları eğiyorum.

"Oh, kahretsin, siktir." İnliyorum, hareket etmeye, çılgınca kıvranmaya devam ederken başım omzuna düşüyor. Ateş yayılıyor, belimi ısıtıyor ve karnıma, damarlarıma doğru genişliyor, her şeyi ve her şeyi ele geçiriyor ve *oh tanrım . . .*

"İşte bu, bebeğim. İşte bu kadar. Tanrım, böyle ne kadar güzel göründüğünü görmelisin, kontrolü ele alıyorsun. İhtiyacın olanı alıyorsun."

Gömleğinin omzuna doğru tekrar inliyorum ve eli saçlarıma doğru ilerliyor, sertçe çekiştirerek başımı geriye yatırıyor. Kavrayışı kafa derimde küçük acı ve zevk iğnelerine neden oluyor ve beni topraklıyor.

Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, kapüşonlu ve karanlık ve gördüğü şeyden çok heyecanlanmış, *büyülenmiş ve büyülenmiş*, o zaman olur. Terazi devriliyor, ateş beni tüketiyor ve Nicolas Finch'in kucağına boşalıyorum, bunu yaparken adını inliyorum, kalçalarım onun sert sikine sürtünüyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve bu kulaklarım için değil, benim yararına değil, daha çok yüksek sesle söylemek istemediği bir dua gibi. İçimde bir orgazm dalgası daha yaratıyor, kalçalarım onun üzerinde sarsılıyor ve bir iniltiyle yere yığılıp yüzümü boynuna gömüyorum.

Saçlarımdaki o el bir kez daha çekiştiriyor, bu sefer daha nazikçe, ta ki Nick'e bakana kadar ve dudakları çılgınca bir baskıyla benimkilere doğru hareket ediyor, sanki bu bağlantıyı son bir öpücükle tamamlaması gerekiyor, sızmadığından emin olmak için bir balmumu mührü, az önce yaptığımız şeyi unutamayacağımdan emin olmak için.

Sanki bunu yapmazsa ondan kaçmaya devam edeceğimden, ona hayır demeye geri döneceğimden, bunun yürümeyeceğinden, *birlikte* olamayacağımızdan korkuyor. Korkunun beni tüketmesine ve ele geçirmesine izin vermemden korkuyor ve bu korku her şey düşünüldüğünde geçerli. Yükseklik gittiğinde, bir kez olduğumda küçük bir şans yok

Onun varlığının güvenli, rahatlatıcı baloncuğunda değilken, endişelerimin geri gelmesine izin vermeye başlayacağım, ama şimdilik

Bu o. Nick. Ve bu benim. Ve sanırım sonunda *bize* vermeye hazırım gerçek bir şans.

Ve saçma orgazm yüzünden sadece üçte biri. Tamam. Belki yarısı.

Nefes alışım rahatlarırken Nick'in dudakları benimkilerden ayrılıyor ve dudaklarımın kenarlarını, yanağımı öpüyor, boynuma doğru iniyor, o bunu yaparken vücudum kayıyor ve o zaman onu altımda hissediyorum, hala sert ve benimle aynı mutluluk verici rahatlamayı yaşamıyor.

Çenemin altını öpmeye başladığında, dudaklarını tenime tatlı tatlı bastırıldığında içimi suçluluk ve endişe dolduruyor ama tek düşünebildiğim *hazır olmadığım*. Lisede, tamamen giyinik bir şekilde olsa bile, yeni çıktığımı düşünürsek, bu beni bir sürtük yapabilir. O burada sert ve muhtaç ve ben henüz bu iyiliğe karşılık vermek istemiyorum.

Ama ben hazır değilim.

Artık suçluluk hissettiğim için ya da bir erkeğin beni sevmesini istediğim için bir şeyler yapan bir kadın değilim. Artık bu sevgi ve şefkati güvence altına almak için gücümünden vazgeçen bir kadın değilim. Ve sanırım - gerçekten *umuyorum ki* - Nick bu sevgiyi sadece istediğini elde edeceği zaman veren bir adam değil.

"Hey," diye fısıldıyorum öpücüklerin arasında, dudakları boğazımda gezinirken.

"Mmm," diyor boynuma karşı ve kirli sakalı tenime sürtünürken kıkırdıyorum.

"Hey, bekle," diye tekrarlıyorum ve o da başını kaldırıp endişeyle gözlerimin içine bakıyor. Elleri nasırlı ve sıcak, saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru itiyor. O anda sinirlerim geriliyor, söyleyeceklerimin yanlış anlaşılmasından, hayal kırıklığına uğramasından, paylaştığımız bu güzel anı mahvetmesinden korkuyorum.

"Ben" diye başlıyorum ama bitiremiyorum.

"Ne söylemek istersen söyle Shae, burası güvenli bir alan. Benimleyken güvendesin. Her zaman."

Bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyorum. Bunun için yeterince uzun zaman geçmedi ama bir şekilde Nick'in yanında kendimi güvende hissediyorum, sanki ona her konuda güvenebilirim - her konuda - ve o da bunu anlayışla karşılayacaktır. Benimle ilgilenecektir.

"Gerçekten çok üzgünüm. Çok, *çok* üzgünüm, ama ben ... Ben hazır değilim. Henüz hazır değilim. Bundan daha fazlası için." Bana bakıyor ve sevimli olduğumu ve tam bir oyunbozan olmadığımı düşünüyormuş gibi gülümsüyor.

"Sorun değil."-

"İstemediğimden değil. Seninle bir şeyler yapmak. İstiyorum," diyorum, kendimin de tam olarak anlamadığım bir şeyi açıklamak için çabalıyorum. "Sadece.

.. Hazır değilim." "Shae, her şey yolunda."

"Yani, bunu bir centilmen, tatlı ve benim için çok ama çok iyi olduğun için söylediğini biliyorum ama-"

"Pekâlâ, artık buna bir son veriyoruz" diyor ve ayağa kalkıyor, ellerini kalçalarına koyuyor, ben de onunla birlikte hareket ediyorum. Ciyaklıyorum, ellerim boynuna dolanıyor ve bacaklarım belini sarıyor ve o da emin adımlarla odasına doğru ilerlemeye başlıyor.

"Ne?" Beni her yere taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu bilsem de boynuna sarılışıma sıkılaştırarak soruyorum.

"Bunu şimdi durduruyoruz." İçeri girmeden önce odasının kapısını iterek açıyor ve arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

"Neyi durdurmayı?" Cevap vermiyor, onun yerine beni yatağına fırlatıyor. Üzerine tırmanmadan önce bir kez zıplıyorum, ağırlığını vücudumun her iki yanındaki ellerinin üzerinde tutarak üzerime abanıyor.

"Birincisi, bu *çok iyi* saçmalığını daha başlamadan durduruyoruz. Bunu duymak istemiyorum." Ağzımı açtım. "Eğer bir şey varsa, Shae, sen benim için fazla iyisin. Kahretsin, şu haline bir bak. Muhteşem, nazik ve çok güçlüsün. Eğer bir şey varsa, seni hak etmiyorum, bana yavaş yavaş verdiğin güveni hak etmiyorum."

"Böyle şeyler söylemek zorunda değilsin Nick. Egom o kadar da kırılgan değil."

"Egonu okşamak için bir şey söylemiyorum, Shae." Hareket ediyor, eliyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor, ardından şınav çekip dudaklarını alnıma bastırıyor. "Sana sadece gerçeği söylüyorum ve sen çarpık zihninin buna engel olmasına izin veriyorsun. Bu yüzden şimdi bitiyor."

"Nick-"

"Sen benim için çok iyi değilsin, Shae. Birinin diğerinin daha iyi olduğunu düşündüğü ya da birinin diğerinin daha az iyi olduğunu düşündüğü bu tür ilişkiler? Zehirli. Başarısızlığa mahkumdur. Ve senin henüz o noktada olmadığını biliyorum ama ben öyleyim ve bunun başarısız olmasını istemiyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Vücudum hala orgazmımın yüksekliğiyle hafifçe uğulduyor, endişeler karanlık köşelerde saklanıyor, görünmüyor ama hissedilmiyor değil.

Çok iyi niyetli ve çok büyük umutları var ve kendisi de bekar bir ebeveyn olarak bunları hafife almadığını biliyorum, ancak beni ve kızları almaya karar verirse neyi kabul ettiğini bilmediğini düşünmeden edemiyorum.

"Bir sürü sorunum var, Nick."

"O zaman çok konuşacağız. Yavaş gideceğiz. Senin kurallarına göre oynayacağız." İçimden bir sıcaklık akıyor, ama tabii ki hiçbir şeyin olmasına izin veremem. "Ne zaman *hazır* olacağımı bilmiyorum." Bunu pek çok anlamda söylüyorum -hazır

Ona her şeyimi vermeye, bir ilişkiye güvenmeye hazırım. Birinin tamamen içeri girmesine izin vermeye hazır veya kanepesinde kuru kamburdan daha fazlasını yapmaya hazır.

Yine de dürüst olmak gerekirse, *buna* hazır olmam için fazla bir şey gerekmeyeceğini düşünüyorum.

Bedenim zaten daha fazlasını istiyor, sadece zihnimin de buna katılmasını bekliyor.

Ama hala orada değilim.

"Sorun değil," diyor.

"Asla olmayabilir." Bu bir bakıma bir meydan okuma ve tereddüt, belirsizlik ... her şeyi bekliyorum.

"Sorun değil," diyor kolayca. Açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum çünkü o *gülümsemeyle* üzerimde böyle gezinmesi bana *asla* hazır olamayacağım bir dünya olmadığını düşündürüyor.

Aslında, hazır olmadığımı ağzımdan kaçırmadan önce birkaç dakika bekleseydim, muhtemelen kendimi buna izin vermeye, sadece devam etmeye ve gecenin bizi nereye götüreceğini görmeye ikna edebilirdim. Bunu yapmadığıma memnunum, ama ...

"Tamam, muhtemelen sonsuza kadar sürmeyecek. Ama bir süre olabilir." Bana bakıyor, başını sallıyor ve gülümsüyor.

"Ben sabırlı bir adamım, şekerparem. Hazır olman ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Bir gün, bir hafta, bir ay, bir yıl? Olur. Seninle geçirdiğim sürece sorun yok."

Ona bakıyorum.

Ona bakıyorum ve bakıyorum, gerçekten bakıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

Eğer ciddiye.

Ciddidir.

"Burada *neler oluyor*, Nick?" diye sordum. "Kısa bir süredir hayatımdasın ve beni tüketiyorsun." Sanki onu korkutmaktan korkuyormuşum gibi bu itirafı *fısıldıyorum* çünkü korkuyorum.

Bizi bir kez daha yuvarlıyor.

"Bazen her şey doğrudur. Bazen her şey olması gerektiği gibidir. Connor'ı onunla çıkman gerektiği için ya da arkadaş olarak ona ihtiyacın olduğu için bulmadın Shae. Onun hayatına girerek benim hayatıma girmenin yolunu buldun. Ve aylardır seni duyuyorum, vekaleten sana aşık oluyorum. Yani, biraz daha uzun sürecek, ama sana söyledim, Shae. Ben sabırlı bir adamım. Ve senin için on yıl beklerim." Orada öylece yatıyorum, şaşkın, sevinçli, sıcak ve biraz da korkmuş bir halde, ama sonra dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor ve her şey silinip gidiyor, geriye sadece sıcaklık ve sevinç kalıyor.

Gülümsüyorum ve ben tekrar konuşmadan önce uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde öylece yatıyor.

"Ama ben, uh . . . Hala seninle öpüşmek istiyorum. Eğer buna hazırsan." Başını geriye atmadan önce bir süre geçti, boynu uzun ve zayıftı, güldü ve ellerini kullanarak beni tekrar üzerimde döndürdü ve bana ne kadar istekli olduğunu gösterdi.

YİRMİ ALTI

Günü çiftlikte geçirdik, çoğunlukla Nick'in büyük kanepesinde kucaklaştık, kar hafifçe yağarken Holly'nin getirdiği yeni çift rahat terliklerle film izledik, kızlar hala elfin onları çiftliğe kadar takip etmesine hayret ederken Nick etrafta koşturup yangınları söndürdü.

Bir yanım bu adamın en yoğun zamanında bana ve küçük aileme bu kadar çok zaman ayırdığı için dayanılmaz derecede suçlu hissediyor ama aynı zamanda ... hissetmiyorum.

Bir tür Stockholm sendromu olabilir, tatil sezonu olabilir, birlikte geçirdiğimiz aşırı zaman olabilir ya da onun sürekli güvence vermesi olabilir, ama şu ya da bu nedenle, bu ... ilişki, arkadaşlık, ne dersiniz deyin, sanki hep varmış gibi geliyor. Sanki bu yeni bir şey değilmiş gibi, kızlar ve ben onunla bir hafta sonu geçirmeye geliyoruz. Doğal geliyor.

"Gitmek istemiyorum," diyor Harper, elleri kalçalarında, yüzü öfkeye yakın.

"Ben de öyle," diyor Ruby. "Minnie beni özleyecek!"

İki günden kısa bir süre içinde endişe verici bir şekilde bağlandığı küçük atın onu kesinlikle özlemeyeceğinden ve gittiğini bile fark etmeyeceğinden bahsetmiyorum, bunun yerine hayalinde yaşamasına izin veriyorum.

Kızların sağlıklı bir yanılsama duygusuna sahip olması iyidir.

"Ona her gün selam söylediğinden emin olacağım," diyor Nick, eşyalarımızın olduğu büyük çantayı mutfak masasından alıp arabaya götürmek için omzuna atıyor. Ona bakıyorum ve hayır, ben hallederim demek için ağzımı açıyorum ama anında bana ters ters bakıyor. "Eğer bana bunu taşıyacağını söylersen, onu kaybedeceğim, şekerim." Gözlerimi deviriyorum.

Ama bu konuda onunla

kavga etmiyorum.

İlerleme, sanırım.

"Pekâlâ kızlar," diyorum, paltolarını giymiş olan kızlarıma bakarak. "Hadi gidelim. Yarın okulunuz var ve Ruby, eminim hâlâ ev ödeviniz vardır."

Bir tartışma bekliyorum.

"Yarın okula gitmek istemiyorum" veya "hayır, ödevim yok" ya da normal şikayet ve tartışmalarından herhangi biri.

Ama bunun yerine Harper'ın gözleri büyür ve sulanmaya başlar.

"Gitmek istemiyorum," diyor, sesi alçak ve yıllardır duymadığım bir şekilde sızlanıyor.

"Harper-"

"Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum." Tanrım. Bu kız.

Asla bir şey istemez, bu şekilde değil ve bunu yapmak için bu anı seçmesi canımı acıtıyor.

"Biliyorum tatlım," diyorum çünkü biliyorum. Finch Çiftliği'nde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir tür sihir var ama havada var. Bir sakinlik ve rahatlık hissi.

Belki de sadece Nick'tir. Sanırım artık bunu kabul edebileceğim bir noktadayım, sadece kendime bile.

Nick kendini evinde gibi hissediyor.

Tanıdık geldiği için değil, sadece ... uyduğu için.

Onun yanındayken her şeyi yapabileceğimi, her şey olabileceğimi ve hepsini güvenle yapabileceğimi hissettiğim şekilde. Ne olursa olsun beni koruyacağını bildiğim ve denemek için güvende olduğum şekilde.

Benden istediği de bu değil mi zaten? Bize bir şans vermemi? Korkularımı ve endişelerimi bir kenara itip ona bir şans vermemi?

Bu sabah, dün gece Nick'in yatağında uyuyakaldığım için boynumda öpücüklerle uyandım. Bir yanım ona hayır demeye, henüz değil demeye, egosunu incitmeye ya da bana kızıp sinirlenmesine kendimi hazırlamıştı ama böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, uyanık olduğumu fark ettiğinde dudaklarını boynumda gezdirdi, kısa sakalları tenimi tırmaladı ve sonra dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Günaydın," diye fısıldadı, nefesi dudaklarımı okşuyordu. Sabah nefesi ya da sabah saçları ya da şiş gözler ve yastık çizgileri için endişeleneceğimi düşünmüştüm ama buna dayanamadım. Aynı uykulu gözlere sahipti, yüzünde yaşla birlikte gelen aynı sabah ilk şişliği vardı, ne olursa olsun

Kaç tane tedavi gördüğü, yastığı yüzünden yanağında oluşan aynı kırışıklıklar... önemli değildi.

"Günaydın," dedim, sesim aynı şekilde cılızdı ama yüzümdeki gülümsemenin tek kelimeye sızdığını ben bile duyabiliyordum. Tekrar hareket etti, üzerimde durana kadar, bir kolu yüzümün iki yanında, kolları onu yukarıda tutuyordu.

"Nasıl uyudun?"

"Ne?" Aklım karmakarışık, uyku ve bu muhteşem adamın üzerimde gezinmesinden kaynaklanan kaosun bir karışımıydı.

"Nasıl uyudun? Benim yatağında mı? Çünkü bir yıldır uyumadığım kadar iyi uyudum," diye fısıldadı ve sözcükler içimde gezinirken ısı ve sıcaklık izleri bıraktı.

"Güzel," diye fısıldıyorum. "Harika."

"Güzel," diye fısıldadı. Sonra orada, üstümde öylece kaldı, vücudu benimkine dokunmuyordu bile. Ona bakmaya devam ettikçe, uyanmaya devam ettikçe, ne yaptığımızı ve dudaklarının neden benimkilerde olmadığını merak etmeye başladım.

Sonunda bana "Seni öpebilir miyim?" diye sordu ve sanırım o anda eridim.

Çünkü bütün gece öpüşmüştük, onun yatağında uyumuştum ve yine de sabah ilk iş üzerime geliyor, beni öpmek istiyordu.

Tabii ki gülümsedim ve ona evet dedim.

Beni öptükten sonra bana baktı, dudaklarını alnıma bastırdı ve "Sen kızları uyandır. Ben kahvaltıya başlayacağım."

"Yapmak zorunda değilsin-" Başlamıştım ama başını salladı ve beni susturmak için hızlıca bir öpücük daha verdi.

"Biz artık bir takımız, Shae. Git kızları getir. Ben kahvaltı hazırlayacağım." Sonra üzerimden yuvarlandı ve tam olarak bunu yaptı.

Bu da bizi şu anda, gün ortasında, tıpkı benim gibi bu çiftlikte kendilerini fazlasıyla evlerinde hisseden ve buradan ayrılmak istemeyen kızlarımla tartışmaya götürüyor.

"Kalabilir miyiz anne?" Harper gözlerini kocaman açıp yalvarırcasına soruyor. Ona başımı hafifçe sallıyorum.

"Özür dilerim tatlım. Hayır, eve gitmeliyiz. Yarın okulunuz var." Bana bakıyor, gözleri sulanıyor ve alt dudağı titriyor.

"Ama siz bu hafta sonu tekrar gelebilirsiniz," diyor Nick. Üçümüzün de kafası çeşitli ifadelerle ona bakmak için hareket ediyor. Ruby o kadar dolu ki

umut, kalbimi acıtıyor, Harper ise şüpheci. Eminim ben de Ruby gibi kızgınlık ve umudun bir karışımıyım.

"Gerçekten mi?" Harper soruyor.

"Eğer annen için sorun yoksa ve başka bir işin yoksa, ertesi gün okulun olmadığı herhangi bir zaman gelebilirsin."

Açıklığa kavuşturduğu için onu öpebilirdim, her zaman deyip bıraksaydı, Harper'ın bugün kalmakla ilgili bir teğet geçeceğini bildiğim için.

Ama sonra bakışları tekrar değişiyor, meraklı bir bakıştan sadece 7 yaşındaki bir çocuğun bir planı olduğunda sahip olabileceği türden hesapçı bir bakışa dönüşüyor ve ben tartışmadan, onu susturamadan ya da arabaya tıkamadan konuşuyor.

"Bu akşam bizimle yemek yemelisin," diyor. "Bizim evde." İç çekiyorum. "Harper, Nick-"

"Bunu yapabilirim," diyor. Ona deliymiş gibi bakıyorum.

"Nick, buna hiç gerek yok, gerçekten. Zaten gereğinden fazlasını yaptın."

"Ve bu ikisini yüzüstü mü bırakayım?" diyor, ikisinin arasına girip birer kolunu ikisine dolayarak onları göğsüne çekiyor. "Asla."

"YAY!" Harper, yetişkin bir adamı kendisiyle yemek yemesi için bir saatliğine evimize gelmeye ikna etmek yerine sanki bir şampiyonluk kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırarak bağırıyor.

"Pizza!" Ruby, dün gece pizza yediğimizi göz ardı ederek

"Pizza!" diyor. "Ve Harper için sarımsaklı düğümler ve mozzarella çubukları," diye ekliyor Nick.

Tartışmak istesem de, bunun çok gereksiz olduğunu ona hatırlatmak istesem de, üçünün de gülümseyen yüzlerini gördüğümde kalbim büyüyor ve ısınıyor.

Bu yüzden hepsi beni delirtiyormuş (doğru) ve baş belasıymışlar (yanlış) gibi gözlerimi deviriyorum ama artık tartışmıyorum.

Ve gerçekten, evime döndükten sonra, ben kızların bavullarını açıp çamaşır yıkamaya başlarken o yemek almaya koştuğunda, sonra ben kızların duş almasına ve yatmaya hazırlanmasına yardım ederken bulaşıkları yıkadığında şikayet etmeye ne hakkım var? Ben ertesi gün için öğle yemeklerini hazırlarken, onların isteği üzerine onları yatırdığında şikayet edemem.

Ve sonra, tabii ki, onu evimden kovmadan önce neredeyse bir saat boyunca gençler gibi kanepede öpüştüğümüzde şikayet edemem, ama ertesi gün akşam yemeği için zamanında geri döneceğine söz vermeden önce değil.

Mantık bana bu konuda rahat olmamamı, çok fazla eğilmememi söylese de, yardım edemiyorum ama şöyle olsaydı ne kadar güzel olurdu diye düşünüyorum

Bunu her gün yiyordum.

YİRMİ YEDİ

"Anne, ne zaman bir ağaç alabiliriz?" Harper ertesi gece, Nick evimize girdikten ancak üç dakika sonra soruyor. Akşam yemeğini yine o ısmarlamıştı ve kendimi suçlu hissetsem de bu işin peşini bırakmayı öğreniyorum.

Ruby kız kardeşine bakarak, "Belki çiftlikten bir tane alabiliriz," diyor ve o anda bunun planlanmış olduğunu anlıyorum. Gecenin bir yarısı uyuyor olmaları gerekirken konuşulan bir tür kardeş planı. Onun yerine Nick'ten nasıl ağaç alacaklarını planlıyorlardı.

"Siz çocuklar-" İç çekerek başlıyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor ve ben de öfkemi ona yöneltiyorum. "Buna hiç gerek yok."

"Neden, arabanda benim bilmediğim bir ağaç mı saklıyorsun?" diye sorar.

"Hayır, ama markete gidip bir şeyler alacaktım-"

"Eğer yapay bir ağaç alacağını söylersen, kendimi kaybederim Shae." Bir süre ona bakıyorum, sonra kıkırdamalarını engellemeye çalışan kızlara bakıyorum.

"Daha temiz. İğneleri yok" diye açıklıyorum çünkü kesinlikle sahte bir ağaç almayı planlıyordum.

"Eğlenceye eğlence katar. Eminim kızlar da yardım edecektir," diyor Nick.

"Bu, onu her gün gezdireceğini söyleyerek beni almaya ikna etmeye çalıştığın bir köpek değil, Nicolas."

"Oh, bir köpek alabilir miyiz?!" Harper heyecanla soruyor ve ben tavana bakıp ona kadar sayarak sabırlı olmaya çalışıyorum.

Oraya ulaşamıyorum.

"Çiftlik için bir köpek almak istiyordum, biliyorsunuz," diyor.

"Nicolas, lütfen benimle mutfığa gelir misin?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Kesinlikle, şekerim. Kızlar, akşam yemeği için ellerinizi yıkayın, tamam mı?" Başlarını sallayıp banyoya doğru koşmadan önce birbirlerine gülümseyerek bakıyorlar; bu, en azından orta düzeyde bir yalvarma ve pazarlık olmadan asla başaramadığım bir başarı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Aynı yerde durup bir zamanlar oldukları yere bakarak soruyorum. Bana doğru geliyor, elimi tutuyor ve beni küçük mutfığıma götürüyor.

"Ne yapmak?"

"Seni bir çırpıda dinlemelerini mi sağlıyorsun? Ne olursa olsun beni dinlemiyorlar." Tanrım, ben o kadar boktan bir anne miyim, söylediğim hiçbir şeyi yaptırıyor muyum?

"Dur, çünkü sen *iyi* bir annesin, Shae. Çünkü onlara her zaman ne yapmaları gerektiğini söylüyorsun ve senin de belirttiğin gibi, zaman zaman güç için seninle savaşmaları gerekecek. Ben yeniyim ve eğlenceliyim. Onlara birkaç ay ver. Parıltısı geçecektir."

Onlara birkaç ay ver.

Kelimeler Nick'in ağaçlarından birinin özsuğu gibi yavaş ve yapışkan bir şekilde karnımda birikiyor ve istesem bile onları görmezden gelemiyorum. Bu cümle, kendisinden önceki pek çok cümle gibi, bana yeni yıla kadar burada olacağını, kızlara akşam yemeği için hazırlanmalarını söyleyeceğini düşündüğünü söylüyor.

"Bu arada, onlar hâlâ meşgulken bana bir öpücük ver," diyor ve sonra beni döndürüyor, böylece önüm ona dönük, bir kolu belime sarılmış ve kığım tezgâha çarpana kadar geri adım atıyor.

"Nick," diye fısıldıyorum ama çenem yukarı kalkıyor, bedenim onunla tartışıyor olsam bile beni öpmesini istediğime dair her işareti veriyor.

Ama yapmıyor.

"Önce sen yapana kadar seni öpmeyeceğim bebeğim. Kontrol sende."

Bana bunu göstermeyi seviyor, öğreniyorum. Hem vermek hem de almak için, bir şekilde herhangi bir durumda dizginleri nasıl ele almam gerektiğini tam olarak biliyor.

Nick ilişkimizin, aramızdaki bu şeyin nasıl gittiğinin kontrolünü bana vermeyi seviyor ve tükenmeye başladığım konularda -yemekler, kararlar ve genel olarak hayat- kontrolü elimden alıyor.

Ben de gülümsüyorum.

Gölümsüyorum ve parmak uçlarıma doğru ilerliyorum, ayakkabısızken ve önünde dururken hala biraz eğilmesi gerekiyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Onu öperken kısık bir *mmmm* sesi çıkarıyor ve bir eli boynumun arkasına gidiyor, bana verdiği kontrolü geri alarak öpücüğü devralıyor.

Bu konuda çok iyiyim.

YİRMİ SEKİZ

"Bu da ne böyle?" Kapıyı açtığımda sordum. Nick karşılama paspasımın üzerinde duruyor, bir elinde koca bir Noel ağacı, diğerinde kırmızı plastik bir stand tutuyor.

"Bu bir ağaç," diyor sanki deli olan benmişim gibi.

"Evet, görüyorum. Ne yapıyorsun onunla?" Dev gibi bir şey, benim küçük evim için fazla büyük, ama şimdi onunla eşikten geçiyor ve en iyi yerin neresi olacağını düşünüyormuş gibi etrafa bakıyor.

"Senin yerine koyacağım." Ona hayır demeliyim. Hayır demeliyim. Ona *bunun asla uymayacağı* gibi sağduyulu bir cevap vermeliyim ve sonra *onun da böyle söylediğini* söyleme dürtüsüyle şiddetle savaşmalıyım, ama bunun yerine başka bir soru soruyorum.

"Neden?"

"Çünkü senin yok." Bunu da inanılmaz derecede gerçekçi bir şekilde söylüyor, sanki tek seçenek buymuş ve evimde elinde *kocaman* bir *Noel ağacıyla* dururken yaptıklarını anlamamın bu kadar uzun sürmesinden sıkılmış gibi.

"Nick, bu çılgınlık. Bunu yapmak zorunda değilsin. Yapacaktım-" Sonunda bana ve maskaralıklarına sinirlenmiş görünüyor ve konuşmamı kesiyor.

"Benim lanet bir Noel ağacı çiftliğim var, Shae. Yemin ederim zor bir şey değil. Almak için evimden çıkmam bile gerekmedi." Ona ters ters baktım.

"Peki ya stand?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum ve o da gülümsüyor.

"Onları dükkânda satıyoruz. Kamyonumda da birkaç ağaç eteği var. Hangisini istediğinden emin olamadım. Birini seçebilirsin diye düşündüm.

ama yeterince elim yoktu."

Onun sözleriyle, benim ve kızlar için harcadığı parayla ve yolundan ne kadar saptığıyla ilgili suçluluk duygusu karnımda kıvrılıyor.

"Sana geri ödeyeceğim. Sen-" Yerime doğru ilerlemeye başlamıştı, hâlâ kapının girişinde durmama rağmen ağacı bırakacak bir yer bulmak için başımın üzerinden bakıyor gibiydi, ama birden durdu ve öfkeli bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"Bu saçmalığa bir daha başlarsan, güvenli ve yavaş oynamamız umurumda değil, bu lanet ağacı yere atarım, tatlı eşofmanını aşağı çekerim ve düşürene kadar kışına şaplak atarım."

Ona bakarken ağızım açık ve gözlerim kocaman, patlamasından dolayı şok olmuş durumdayım, ama yanaklarımdaki yanmaya da karşı koyamıyorum, utanç ya da endişe değil, tamamen farklı bir şey olan bir kızarıklık.

Uyarılma.

Tanrım, neyim var benim?

Ama şimdi bile tek düşünebildiğim Nick'in yıpranmış aşk koltuğunda oturduğu, eşofmanımın ayak bileklerime dolandığı, elinin kışma indiği, yanan tenimdeki sert nasırlar ve-

"Lanet olsun," diyor ve beni transımdan koparıyor. "Beklediğim tepki bu değildi ama bununla başa çıkabilirim."

Yüzümün kızarması devam ediyor ama şaşkınlığım geçiyor ve gözlerimde hançerlerle ona bakıyorum.

"Git şu aptal ağacı kur, Finch."

Ve sonra kahkaha atıyor, bu ses nasıl alışabileceğimi düşünmeyi reddettiğim bir şekilde kafamın içini dolduruyor. "Ne yani, kızlar bunun elften geldiğini mi düşünecek? Noel büyüsü olsun ya da olmasın, bu elfin dağ gibi bir ağacı hiç yardım almadan evimize getirmesinin ne kadar gerçekçi olduğundan emin değilim." Bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, onlara benden geldiğini söyleyeceğim." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Bütün amacın onlar için bir tür büyülü sezon yaratmak olduğunu sanıyordum."

"Boş ver, bunu benim getirdiğimi bilmelerini istiyorum. Tüm bu çalışmalar için biraz itibar kazanmalıyım." Bir kahkaha attım. "Artı, bir anlaşmamız var," diye devam ediyor.

"Ben ve sen mi? Benimle yaptığınızı sandığınız tüm anlaşmalar kendi küçük kafanızda şekillenmiştir, Bay Finch." Gülümsüyor ve başını sallıyor, açıkça

benim tarafımdan *eğlendirildi*. Kıpırdamadım, önümdeki ağacın şokuyla kapıya yapıştım.

"Hayır, sen acı çekiyorsun, ben ve kızlar. Şimdi, koridorunuzda lanet bir Noel ağacıyla dikilmemem için hareket edebilir misiniz?"

"Kızlarımla mı?" İsteğini görmezden gelerek soruyorum.

"Hayır, sokağın aşağısındaki kızlar. Evet, senin kızların. Şimdi, lütfen çekilin."

Tüm sıcaklığını dışarı atıyorsun."

Bu, içinde bulunduğum yarı sisi dağıtıyor ve o evime doğru ilerlerken ben kenara çekiliyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Kızlarımla ne tür bir anlaşma yaptınız?"

"Kötü bir şey yok, sakın ol," diyor ve ağacı dikkatlice yere koyup duvara yaslıyor. "Tam şurayı düşünüyorum," diyor, oturma odasındaki pencereyi göstererek. Orada bir aşk koltuğu var ama yeri değiştirilebilir. Bunu erteliyordum çünkü çok ağırdı ve henüz ağacı almamıştım.

"Aşk koltuğunu taşımana yardım edebilirim," diyorum, tartışacağımı, bunun işe yaramayacağını, canlı bir ağaç ve onun getirdiği dağınıklığı istemediğimi söyleyeceğimi unutarak. Bana deliymişim gibi bakıyor, sonra koltuğa doğru yürüyor, eğilip kolları tutuyor ve kaldırıyor.

Adam lanet olası gerçek değil, bu kesin - o aşk koltuğu çok ağır ve içeri getirmek için iki teslimatçı aldı. Ve sonra ben hiçbir şey söylemeden koltuğu tam da benim önerdiğim yere taşımalarını hayretle izliyorum.

Hava gereksiz yere sıcak ve konuyu *hemen* değiştirmem gerekiyor.

"Yani kızlarla bir anlaşma yaptınız.?"

"Evet." Kırmızı ağaç sehpasını aldı ve az önce temizlediği noktaya doğru ilerledi, sorunun büyük bir kısmını görmezden geldi.

"Neydi o?"

"Geçen hafta sonu, daha dün getirmeden önce çiftlikten bir ağaç almam için bana yalvardılar. Temizlemek için daha fazla pisliğe ihtiyacın olmadığını ve gerçek ağaçların ortalığı kirlettiğini söyledim ama iğneleri her gün temizleyeceklerini söylediler." O etraftayken değişmez bir durum olan şok içinde duruyorum ve zaten sıvı olmayan her parçam eriyor. "Elbette çoğunu atlayacaklarını biliyorum, bu yüzden sana söylediğim gibi, geceleri buraya geldiğimde atladıkları her şeyi süpüreceğim. Ama benim evimde ev için yalvaran dönümlerce ağaç varken, bir kadının evinde lanet olası bir plastik ağaç olmasına izin vereceğim bir evren yok."

Tanrım, bu adam.

Bu adam.

"Bekle. *Harper*'ı temizlik yapmaya sen mi ikna ettin?" Soruyorum, sıcaklık şoka dönüşüyor çünkü Ruby, *belki*. Harper mı? Tabii ki hayır.

"Yani, ikna edecek pek bir şey yoktu. Bu onun fikriydi." *Noel ağaçları hakkında ne zaman bu kadar derinlemesine konuştular?*

"Bunu nasıl bildin? İğnelerle uğraşmak istemeyeceğimi mi?" Soruyorum ve o da sehpanın vidalarını gevşettiği yerden kalkıp bana doğru yürüyor.

Beni kendine doğru çekiyor, kalın bir kolunu belime doluyor ve göğüslerimiz birbirine değene kadar çekiştiriyor. Bana dokunduğu her yerde vücudum karıncalanıyor.

"Günün birinde bunu suçlu hissettiğim için yapmadığımı anlayacaksın. Bunu yapıyorum çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum, şekerparem. *Senden* hoşlanıyorum, not alıyorum ve hayatını kolaylaştırmak için buradayım." Eğilip sıcak dudaklarını alnıma bastırıyor. "O zamana kadar her gece burada olacağım, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım ve bana gösterdiğin her küçük parçayı kategorize edeceğim."

YİRMİ DOKUZ

Ağaç benim küçük oturma odamda devasa duruyor ama harika görünmediğini söyleyemem. Dolu, dallar ortadaki gövdeyi görmeye yer bırakmıyor ve Nick etrafına beyaz ışıklar bile dizdi. Bana sadece ağaç eteklerinden birini göstermekle yetindi, kenarlarında küçük atların koştuğu kırmızı olanın kesinlikle mükemmel olacağını biliyordu ve kızlarla sahip olduğumuz süsleri daha sonra ekleyecek olsam da, üzerine *Finch Çiftliği* yazan yuvarlak bir süs astı, tam ortasına.

Noel sihrinin bu küçük parçası üzerinde birlikte çalıştığımız, ağacın düz olduğundan emin olması için ona rehberlik ettiğim, renkli ışıklar yerine beyaz ışıkları seçtiğim (çünkü *tabii ki* onları da getirdi) ve o düşen iğneleri temizlerken ağaç standına su eklediğim ilginç bir saat kadar oldu.

Şimdi elfi dikkatlice süsün yanına yerleştiriyor ve ben de kanepeden onu izliyorum.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Soruyu günlerdir soruyorum.

"Hmm?" diye soruyor, hâlâ elfe bakarak. Varlığımın baş belası olmaktan çıktı, yavaş yavaş beni ve kızlarımı Nick'e bağlayan küçük, narin bir bağa dönüştü.

"Noel şeyleri. Sihir, ağaç, elf. Bayılırsın."

"Evet. Yapıyorum. Ailem bu konuda çok istekli değildi ve ben de bunu çocuklarım için yapmak istediğimi hep biliyordum. Bu kadar erken olacağını fark etmemiştim." Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Sonra ağaç çiftliğinde çalışmaya başladım ve Bilmiyorum. Her kış, her gün anılar biriktiren aileleri görüyorum. Sonra her yıl geri geldiklerini görmeye başladım - çocukları büyüyor, hamile kalıyor, evleniyor ya da her neyse - ve bu

O büyüünün bir parçasıymışım gibi hissettim. O günden sonra büyüdü. Ben daha fazla dahil olmaya başladıktan sonra dükkanı, at arabası gezintilerini ve Noel Baba buluşmalarını ekledik çünkü hem mantıklı geliyordu hem de daha fazla katkı sağlıyordu."

"Sen aslında Noel Baba'sın," diyorum ve yanımdaki kanepeye otururken kıkırdamama engel olamıyorum.

"O kadar ileri gider miydim bilmiyorum," diye cevap veriyor, sonra elleri kalçalarımın gidiyor ve ben ona sarılana kadar beni hareket ettiriyor. Bu kendi başına cinsel bir eylem değil, daha çok beni mümkün olduğunca yakın istiyor gibi ve yine yavaş yavaş onun bu özelliğini kabul etmeye başlıyorum.

Yapışkan biri.

Bunu seveceğimi hiç düşünmemiştim, yapışkan bir adam, beni her zaman bir kol mesafesinde isteyen biri, ama şimdi bunu bir onay olarak görmeye başlıyorum, *beni istediğini* hatırlatan tutarlı, düşük bir uğultu.

Bu biraz rahatlatıcı oldu.

"Ah, isterim," diyorum ve ağacı kurarken içtiğim bir kadeh şaraptan olsa gerek, kendimi sıcak, kıkırdayan ve alıştığımdan biraz daha özgüvenli hissediyorum.

Belki de sadece Nick'tir.

"Hmmm." Eli tekrar kulağımanın arkasındaki saçları taramak için hareket ediyor.

"Büyük bir Noel Baba enerjisi yayıyorsun. Sende ... var." Aklıma gelen düşünceyle göğsümde bir kıkırdama daha kabarıyor ve yüksek sesle söylememek için mücadele etsem de ağzımdan dökülmesine engel olamıyorum. "Sende *büyük bir Nick enerjisi var.*" Ve sonra kahkahalara boğuluyorum. Nick gülümsüyor.

"Büyük Nick enerjisi mi?"

"Evet. Bilirsin, Aziz Nick gibi mi? Noel Baba gibi mi? Ama senin adın Nick, yani ..." Gülümsemesi daha da genişliyor ve eli kalçamdan tişörtümün altına doğru ilerleyip sert, nasırlı başparmağıyla bol eşofmanımın hemen üstündeki teni okşarken karnım daha da ısınıyor.

Bu basit dokunuş içimde bir arzu şimşegi çıkmasına neden oluyor ve nefesim kesiliyor.

"Biliyor musun, bence bu söz biraz farklı," diyor ve sesi şimdi sert ve alçak, sanki şimşek ona da çarpmış gibi.

"Mmmm," diye kabul ediyorum. Elim boynuna gidiyor, tırnaklarım orayı hafifçe kazıyor, alay ediyor. "Bana dokunabilir misin?" diye fısıldadığımda bana ne olduğunu bilmiyorum.

İnliyor, ihtiyaç hızla artıyor, alnı benimkine yapışıyor. "Emin misin?"

Cevap vermek yerine, elini karnıma götürüyorum ve parmakları klitorisimin üzerindeki kısa kesilmiş buklelere dokunana kadar aşağıya, eşofmanımın altına ve külotumun içine doğru kaydırıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum ve sonra dudakları dudaklarımın üzerinde, diğer tüm konuşma, istek ya da tartışma şanslarını ortadan kaldırıyor.

Ama onlara ihtiyacım yok.

Çünkü tek, sert bir parmak klitorisimin üzerinde geziniyor ve kalçalarım onun eline çarpıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, öpüşmeyi kesip elinin pantolonumun içinde olduğu yere bakıyor ve klitorisimi tekrar tekrar okşuyor.

"Evet," diye kabul ediyor.

"İçeri," diye yalvarıyorum, içimde bir ihtiyaç oluşuyor ve büyüyor, sadece onun doyurabileceğini bildiğim bir ihtiyaç.

"Şeker," diyor ve bu kelime bir uyarı gibi geliyor.

Elim tekrar hareket ediyor, birkaç nazik dokunuş ve öpücükten ne kadar ıslak olduğumu hissedene kadar onunkini daha da aşağı itiyor. "Tanrım, Shae," diyor ama kalın bir parmak içime kayıyor.

Tek bir parmak ve doydum.

"Oh, Tanrım." Kalçalarımı sallıyorum, o da geri itmeden önce çekmeye başlıyor ve parmaklarıyla beni nazikçe beceriyor. "Daha fazla," diye inliyorum ve o da öyle yapıyor, başparmağı klitorisimi çevrelemek için hareket ederken parmağını içime sokuyor.

Yavaş gitmeyi sikeyim.

"Nick," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Nick, ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var. Benim odama. Hadi benim odama gidelim. Lütfen."

Gülümsemesi sinsî, parmağı yavaşça içime giriyor ve sonra tekrar çıkıyor, artık başa çıkamadığım lezzetli bir alayda yaptığı gibi külotum tenimi çekiştiriyor. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Onu istiyorum. Beni becermesini ve bana her türlü mantığı unutturmasını, geçmişimi ve geleceğimi unutup sadece Nick ve ben olan bu *şimdiki* zaman diliminde yaşamayı istiyorum.

"Hayır," diyor. "Bu kadar yeter."

"Hayır, değil," diye inliyorum, kıvranıyorum. "Daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum." Gömleğimi yukarı itiyor ve karnımı öpüyor, dudakları sıcak ve saat beş gölgesi tenimi tırmalıyor.

"Bu gece için fazlasıyla yeterli. Ama belki bunları da çıkarırız" diyor, sonra eli hareket ediyor, bel bandımı çekiştiriyor

Gözleri yüzümde, sanki bekliyormuş gibi. Elbette ne yaptığı bir anda anlaşılıyor. Ona izin vermemi bekliyor, her zamanki centilmenliğiyle.

Başımı sallıyorum, ellerinden biri çoktan pantolonumun içine girmişken bana *bu sözleri* yüksek sesle *söyletmemesi* için dua ediyorum.

İçimde.

Başımı salladığımda gülümseyerek beni rahat bırakıyor ve eliyle eşofmanımı ve iç çamaşırımı aşağı çekiyor. Elim uzanıyor, kanepenin kenarına serilmiş battaniyeyi tutuyor, *ne olur* ne olmaz *diye* hemen üzerime atmam gerekiyor.

"Siktir, Shae," diyor, sesi alçak, gözleri bir parmağının içimde yavaşça hareket ettiği yere kilitlenmiş, şimdi eşofmanlarımı ve iç çamaşırlarımı yere atarken ona tamamen açık. Hava ısınmış tenimde serin olsa da, titrediğimde bunun onunla bir ilgisi yok.

Parmağı dışarı kayıyor, diğer eli bacaklarımı biraz daha açmak için hareket ediyor, ta ki bir bacağım kanepede, diğeri yerde ve ben *açılmış* olana kadar. Onun için açıldım, sadece onun gözlerine maruz kaldım.

Çıplak olmak benim için hiçbir zaman rahat olmadı. Geçmişte seks yaptığımda, bu yatakta ışıklar kapalıyken olurdu. Kocamın önünde üstümü değiştirirken bile hiç rahat hissetmedim, hiç doğal gelmedi.

Ama burada, Nick'in yanında, amım çıplak ve ıslak, kanepede ve tüm ışıklar açıkken, öyle hissetmiyorum. Seksi hissediyorum. Arsız. Arzulu.

Kendimi *onun* gibi hissediyorum ve bir bakıma onun için bir *hediye* gibiyim.

Islak parmağı amımın girişinden şişmiş klitorise kadar yukarı aşağı kayıyor, kalçalarım daha fazlasını almaya çalışarak hafifçe kayana kadar devreyi tekrarlamadan önce etrafında dönüyor.

"Tanrım, bunu yemek istiyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine, en mahrem yerime bakıyor olmasına rağmen odada onunla olduğumu unutmuş gibi. Ama sonra bu dünyaya geri dönüyor, ben vücudumun aşağısından ona bakarken o da başını kaldırıp yerde bacaklarımın arasında diz çöküyor. "Bunu yiyebilir miyim, Shae?"

Sağduyu hayır diyor.

Aramızdaki o duvarı korumamı isteyen küçük ses hayır demem için çığlık atıyor. Bacaklarımı kapatıp battaniyeyi üzerime çekmemi ve ondan gitmesini istememi istiyor.

O yapardı. Bundan eminim. Gözünü kırpmadan yapardı.

Ona yapma demediğim sürece yarın geri geleceğini ve ben onu içeri alana kadar duvarlarımı nazikçe kazımaya devam edeceğini de biliyorum.

"Burada kontrol sende, Shae. Kontrol her zaman sende. Bana evet de, hayır de ve ne kadar olduğunu söyle. Bu iş böyle yürür, bebeğim. Yani, amını yememi istiyorsan söyle. Eşofmanlarını giymene yardım etmemi ve ben gidene kadar kanepede oturmanı istiyorsan söyle. Ne istiyorsan söyle." Ağzımı açıyorum ve o gülümsüyor. "Tabii seni odana götürüp becermemi söylemiyorsan. Bu gece bunu yapmayacağız."

Somurtuyorum.

Gülümsüyor.

Sonra vücudumda yukarı doğru hareket ediyor, çıplak iç uyluklarımdaki sert kot pantolonu libidoma vahşi şeyler yapıyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Seni ilk kez becerdiğimde, Shae, adımı haykıracaksın. Ve ben seni duymak istiyorum. İlk seferimizde yastığa doğru çığlık atmayacaksın, tamam mı? Bu ikinci ya da üçüncü sefer olabilir."

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor, bu an o kadar *çok* açıdan seksi ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Üçüncü kez," diye fısıldıyorum, çünkü tek düşünebildiğim bu. Bana uzun, derin bir öpücük vermeden önce gülümsüyor, dili beni tadıyor ve vücuduma geri dönmeden önce benimkiyle karışıyor.

"Evet. Üçüncüsünde, kimseyi uyandırmamak için yastığına bağırarak seni yatağında sikime boşaltırım. Ama ilki? Sadece ikimiz olacağız." Parmakları bir kez daha amıma doğru ilerlerken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu.

Kıkırdıyor. "Ama şimdilik ..." Gözleri tekrar parmağının içimde kaybolduğu yere kayıyor ve inliyor. "Seni dilimle boşaltabilir miyim?"

Ve gerçekten, bir kız buna ne diyebilir ki? Ben de küçük, utangaç bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Geniş sırtışı çok daha az utangaç.

"Evet amına koyayım," diyor ve ben kendi gülümsememin genişlemesine engel olamıyorum.

Bu sadece bir an sürüyor çünkü sonra gözlerim kapanıyor, başım geriye eğiliyor ve ağzı klitorisimin üzerine kapanırken sırtım eğiliyor, dili beni kucaklarken oyun oynamıyor. "Oh, Tanrım, siktir." İnliyorum, kalçalarım daha fazlasını almak için yukarı hareket ediyor. Serbest kalan eli açık olan

Uyluk ve o yavaşça aşağı bastırır, o benim klitoris emer gibi bana kalmak söylüyorum.

"Siktir, Nick!" Bağırıyorum, parmakları içimde hareket ediyor, bir saniye daha eklendi, G noktama vurmak için tam doğru kıvrılıyor. Daha önce sadece benim bulabildiğim bir yer, tüm vücudumu titreten bir nokta. Zaten sınıra çok yakını ve o bana karşı inerken, tüm vücudum geriliyor.

İnliyor çünkü bundan *hoşlanıyor*. İnliyor çünkü, çarpık bir şekilde, bana bu her şeyi tüketen şeyi hissettirmekten, beni çok iyi hissettirmekten zevk alıyor. Vücuduma baktığımda, gömleğim sütyenimin hemen altına kadar itilmiş, yüzü bacaklarımın arasında, gözleri açık ve benimkilere mizah, şehvet ve hayranlıkla bakıyor, inlemekten kendimi alamıyorum.

"Aman Tanrım. Siktir." Dalga büyüyor, tepeye çıkmaya hazır ve birkaç dakika sonra boşalmaya hazırım, dili klitorisimde ustalıkla çalışıyor, parmakları beni tam ihtiyacım olan şekilde beceriyor.

Bu adamın, bu tatlı, nazik, şefkatli kovboyun bacaklarımın arasında böyle bir güç olabileceği kimin aklına gelirdi?

Sanırım biliyordum.

Bana gözlerini diktiği anda anlamıştım ve sanırım bu yüzden bu kadar korkuyordum. Ona baktım ve aramızda bir tür görünmez ip, bir tür bağ olduğunu, bunun her zaman çığır açıcı, ruhu paramparça edici olacağını derinliklerime kadar biliyordum.

Bu çizgiyi geçerse asla geri dönemeyeceğimi. Sonsuza kadar değişmiş olurum.

"Siktir," diye inliyorum. "Bir dahaki sefere-" Parmaklarını kaydırıp daha derine, şimdi üç parmağıyla vururken nefes nefese kalıyorum. "Kahretsin, bir dahaki sefere amımı yersen, bunu o *aptal şapkayla* yaparsın," diyorum ve sonra tüm edep güçlerini görmezden geliyorum, kontrolü ele alıp kafasını içime doğru itiyorum. Klitorisimi emerken kıkırdıyor ve hepsi bu kadar.

Parçalanıyorum, dalgalar tekrar tekrar çarpıyor, bedenim titriyor ve altın rengi sıcaklık içime akıyor, karnımdan parmak uçlarıma kadar yayılıyor, beni tüketiyor, sadece Nick'in yapabildiği gibi karanlığı kovuyor.

Bu evrene geri dönmem sonsuzluk gibi geliyor, bedenim hala titriyor.

Gözlerim kapalı ve nefesimi tutmaya çalışıyordum ki Nick hareket etti, elleri ayak bileklerime değdi ve eşofmanımı çekiştirdi.

Battaniyeyi üzerime atmadan önce iç çamaşırlarımı nazikçe kalçalarımın geri sokuyor. Sonra beni kendi tarafına çekerek başımın normalmiş gibi göğsüne yaslanmasına izin veriyor.

Sanki kanepemde beni yiyip bitirmesi ve sonra da kanepeye sarılması normalmiş gibi.

Kot pantolonunun içindeki ereksiyonunu hem görebiliyor hem de hissedebiliyorum. O tatmin olmamış, benim aksime.

"Peki ya sen?" Kelimeler tekrar çalışmaya başladığında soruyorum.

"Merak etme," diyor, sonra eliyle saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Nick, yapabilirim."

"Bu senin içindi, Shae. Ama aynı zamanda benim içindi. Hayatıma girdiğin günden beri seni yemek, o amcığın tadına bakmak için can atıyordum. Bunu bana ver."

Onun sözleriyle içimde bir şehvet şimşegi daha çakıyor. "Nick, ama biz-"

"Ver şunu bana, Shae. Dünya kadar vaktimiz var. Ağırdan alıyoruz. Aceleyle getirerek bunu mahvetmeyi reddediyorum çünkü sikimin etrafında nasıl hissettiğini bilmem gerekiyor."

İlk nereye odaklanacağımı bilmiyorum. Ağırdan aldığımız gerçeğine mi? Beni sikinin etrafında hissetmek istemesine mi? Noel geldiğinde her şeyin sona ereceğinden sessizce endişelenirken, dünyadaki tüm zamana sahip olmamız?

"Fazla düşünmeyi bırak, Shae," diyor. "Aklında ne var?" Milyonlarca şey söyleyebilirdim ama sadece bir tanesiyle yetiniyorum, seks dolu beynime en yakın olanıyla.

"Bunu hiç yapmadım."

"Ağırdan mı aldın?"

Gülüyorum.

"Hayır. Son kısmı. Benim hakkımda... bilirsin..." Az önce bu adamın yüzüne biniyordum, parmaklarına ve ağzına boşalırken kafasını amıma sokuyordum ama beş dakika geçmeden seks hakkında bir yetişkin gibi konuşamıyorum bile.

"Oh. Sikime boşalma kısmı mı? Onu da er ya da geç hallederiz, merak etme şekerim."

Daha fazla

sıcaklık.

Daha fazla

arzu.

"Hayır. Şey ... evet, ama ..." Boş vermeli ve bunu asla itiraf etmemeliyim ve bunu tuhaflaştırmayı bırakmalıyım ve- "Seks sırasında hiç boşalmadım." Ona baktığımda başı geriye gidiyor, sanki şok olmuş gibi.

"Ne?"

"Ben hiç" diye başlıyorum ve dakikalar önce bu adama tamamen maruz kalmış olmama rağmen gerçek bir şey söyleyemeyecek kadar utangaç gözlerimi ona dikiyorum.

"Ama" diye başlıyor ama sonra duruyor, düşünüyor ve gülümsüyor. Adam *gülümsüyor amına koyayım*. "İlk olmaktan onur duyarım. Ve sonuncusu." Gözlerim kocaman ve bir cevap, söyleyecek bir şey düşünüyorum ama zihnim bomboş, şoktan mı yoksa son orgazmımın coşkusundan mı, bilmiyorum. Onun yerine başımı sallayıp gülümsüyorum.

Bir süre kanepede öylece uzanıyoruz, o konuşmadan önce huzurlu, sakın bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Yarın Çarşamba."

"Evet," diyorum, uyku damarlarıma dolmaya başlıyor, parmaklarını saçlarımda gezdirmesi hiç yardımcı olmuyor.

"Gidebilirsin."

"Mmmm," diye mırıldanıyorum.

"Çiftlik çarşamba günleri kapalıdır."

Beynimin uzak bir kısmı Nick ve çiftliğini araştırmamdan bunu biliyor, ama bir türlü yerine oturmuyor.

"Tamam mı?"

"Seni dışarı çıkarayım."

"Beni dışarı mı
çıkarcaksın?"

"Bir
randevuda."

"Randevu
mu?"

"Evet. Bilirsiniz, iki kişi bir tür aktivite yapıyor, yemek yiyor, birlikte eğleniyor. İdeal olarak etrafta küçük kızlar olmadan." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan o beni durduruyor. "Kızları sevmediğimden değil, tüm zamanımı onlarla geçirmek istemediğimden değil, ama biz olduğumuzda hoşuma gidiyor. Sen omzunun üzerinden bakıp bakmadıklarını kontrol etmeden seni istediğim zaman öpebildiğim zaman." İtiraz edemem.

Onlar etraftayken bunu kesinlikle yapıyorum.

Ve onunla bir randevunun harika olacağını inkar edemem.

Belki orgazm yüzünden ya da uykulu olduğum için ya da nihayet son savunmalarımı da kırmaya başladığı için, ama her iki durumda da beni dehşete düşürmesi gereken bir şey söylüyorum.

Olmadığında ise bu *daha* da endişe verici olmalıdır.

"Bu gece kal," diye fısıldadım. Gözleri içimden akan şoku yansıtıyor. "Böylece sabah geri gelmek zorunda kalmazsın. Neden bu kadar erken geldiğine dair bir bahane uydurman gerekecek ama ... bir şeyler düşünebiliriz," diye devam ediyorum. Bir şey söylemeyince panik başlıyor ve belki de çok ileri, çok hızlı adım attığımı, belki de bunu istemediğini düşünüyorum. Belki de sadece eğlenmek istiyordur. Belki-

"Fazla düşünmeyi bırak," diyor saçlarımı geriye iterek. "Sadece bunu hak etmek için ne yaptığımı düşünmeye çalışıyorum."

"Bunu hak etmek mi?" Ben soruyorum.

"Seni kazanmak. Güvenini. Bana olan güvenini. Senden tek istediğim bu Shae ve sen bunu bana yavaş yavaş mı veriyorsun? Geçmiş hayatımda gerçekten harika bir şey yapmış olmalıyım."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ama vermek zorunda da değilim. Çünkü o sırada Nick ayağa kalkıyor, elini uzatıyor ve beni yukarı çekiyor. "Geceyi burada geçirmek isterim."

OTUZ

NOEL'E KADAR 12 UYKU SHAE

Nick saat 5:30'da, kızlardan önce, ben daha uyanmamışken uyandı, yatağımdan yuvarlandı, kot pantolonunu çekiştirerek giydi, alnıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

Otuz dakika sonra, kızlar uyanmadan önce kafeini kan dolaşıma sokabilmek umuduyla mutfakta sessizce kahve yapmaya çalışırken, sessizce kapıyı çalıyor.

Biri şişkin, diğeri çok daha küçük iki kahverengi kağıt torba ve diğeri elinde tanıdık logoları olan iki kahve tutuyor.

"Simit," diyor.

Bir Çarşamba sabahı saat 5:30'da evimden çıkmış ve Harper'ın en sevdiği simitçiye gitmişti.

"Harp'a fazladan birkaç gökkuşağı aldım. Eğer sorun olmazsa bir tanesini okula götürebilir ve siz de haftanın geri kalanında kahvaltınızı yapmış olursunuz."

O adam bir efsane.

Geceleri kızlarıma Noel büyüğü yaratmak için geliyor çünkü ben bunu kendim yapamayacak kadar yorgun ve dağılmış durumdayım, sonra iyiliğime karşılık vermeme beklemeden beni yiyor ve *sonra* güneşten önce uyanıp çocuğuma kahvaltıda isteyerek yiyeceği tek yiyeceği getiriyor.

Tek kelime etmiyorum. Ona bir öpücükle teşekkür ediyorum, sonra da işlerimizi halletme rutinimize devam ediyoruz: O simit kızartırken kızları kaldırıyor, sonra ben giyinirken o da kızların dişlerinin fırçalandığından emin oluyor.

Sonra da öğle yemeklerinin sırt çantalarında olduğundan, dizüstü bilgisayarların şarj edildiğinden ve ev ödevlerinin imzalandığından emin olmak için yardım ediyor. Ben mutfak penceresinin sıcaklığından onları okula uğurlarken o soğukta duruyor,

Sonra içeri gelip beni öpüyor ve sonra da randevuya götürüyor.

Bir randevu çiftliğe gidiyor, Nick'in fuayesinde o kadar uzun süre öpüşüyorlar ki, bunun randevu olup *olmadığını* merak ~~etmeye başlıyorum~~ (en azından hayal kırıklığına uğrayacağımdan değil), sonra geri çekiliyor, elimi tutuyor ve beni kanepesine götürüyor, orada bana onu beklememi söylüyor. O mutfakta on dakika kadar oyalanırken ben telefonumda geziniyorum ve sonunda elinde yumuşak kenarlı bir soğutucuyla çıkıp beni ahıra götürüyor.

Sonra beni bir gezintiye çıkardı.

Nick'in vücudu beni hapsediyor, dizginleri tutarken kolları benimkiler boyunca uzanıyor, dudakları ara sıra boynumun derisine serin öpücükler kondurmak için eğiliyor.

Bu da, bunu tüm zamanların en iyi üç randevusu arasında mutlu bir şekilde değerlendirmem için fazlasıyla yeterli olurdu, ancak sonra oturmamız için büyük bir battaniye serdiği ve ateş yaktığı bir alana ulaştık ve biz ... oturduk.

Ve konuşuruz.

Ve soğuğa rağmen dışarıda olmaktan keyif alıyoruz. Bana söylediğine göre, soğutucunun içinde kocaman bir termos kakao, bir termos kahve ve yolun aşağısındaki marketten aldığı hala sıcak olan ızgara peynirli sandviçler ve domates çorbası var. Görünüşe göre aşçı değil ama bu yüzden alışveriş yapılacak en iyi yerleri biliyor.

Bu randevuyu ilk üçten hayatımın en iyi randevusuna yükseltti. Çok basit.

Çocuk yok.

Beklenti yok.

Kimse yok.

Ne bir tantana ne de büyük bir teşekkür etmemi bekleyen yan bakışlar.

Sadece hayatın baskısı olmadan birlikte olma arzusu.

Şimdi ahırlara geri döndük, Nick atını kaldırırken ben Ruby'nin en sevdiği Minnie'nin yanında duruyorum. Parmaklarım Minnie'nin ağzını sıyrıyor ve o da hayal kırıklığına uğramış gibi homurdanıyor. Kızları almaya geç kalmamak için Hudson City'ye dönme vaktimiz geldi.

"Sendeki Ruby kokusunu alıyor," diyor Nick. "Burada onunla olmadığın için kızgın."

"Üzgünüm kızım," diye mırıldandım. "Bugün okulu var. Onu yakında geri getireceğiz, tamam mı?" Ve sanki at ne dediğimi biliyormuş gibi boynuma sokuluyor, ıslak dudakları tenimi okşuyor ve beni güldürüyor.

"Bu hafta sonu," diyor Nick, elini belime götürüyor, diğer eliyle de atın boynunu okşuyor. "Kızını bu hafta sonu buraya geri getireceğiz, Min." At da onu anlıyor gibi görünüyor ve atların fısıldama olayını hiç anlamamış olsam da, Minnie ve Nick'in bu yeteneğe sahip olup olmadıklarını merak ediyorum.

Duyduklarıma göre Ruby ile aralarında kesinlikle böyle bir bağ varmış.

"Bu hafta sonu, ha?" Gülümseyerek ona bakmak için dönerek soruyorum.

"Bu hafta sonu bu çiftliğe tekrar gelmeyeceğini düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir." Elimi atın üzerinden çekiyorum ve ahırın tahtasına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Bu doğru mu?"

"Evet. Ruby'ye bu hafta sonu bir tur daha ders yapacağımızı söyledim bile." Ona başımı salladım.

"Neden sen ve kızlarım bana karşı komplo kuruyormuşsunuz gibi hissediyorum?" Soruyorum ama kötü niyet ya da kızgınlık yok. Sadece aptalca bir soru. Bana yaklaşıyor, şapkasını geriye atıyor ve beni bir yere sıkıştırıyor.

"Oh, çünkü biz kesinlikle öyleyiz," diyor gülümseyerek. "Benim olduğumu biliyorum. Kızlar da senin benim olduğumu biliyor. İkna edilecek bir tek sen kaldın," diyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Nick," diye fısıldıyorum, paniğim artıyor. Eğilip dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor, Pazar sabahları ve sıcak gecelerde ateşin yanında hissettiren yavaş, kolay bir okşayış. Nick'i öpmek hiçbir zaman bir zorunluluk, bir ilişkinin yürümesi için bir gereklilik ya da cinsel bir şeyin başlangıcı gibi hissettirmiyor, Todd'la öpüşmelerimde hep hissettiğim gibi.

Bunun yerine, sadece ev gibi

hissettiriyorlar. Rahatlık.

Sıcaklık.

Tekrar adım atıyor, Minnie'ye doğru ilerliyor ve gözlerini benden değil attan ayırmıyor, sanki bir şekilde bu at gibi benim de kolayca ürktüğümü biliyor.

"Merak etmeyin. Acele etmiyoruz, alışmana izin veriyoruz. Benim için. Bize. Dünya kadar zamanım var şekerim."

Cevap vermedim.

Yapamam.

Bunu yaparsam aptalca bir şey söyleyeceğimden korkuyorum - ya söylemeye hazır olmadığım bir şey ya da *onu* korkutup kaçırarak bir şey, bu yüzden onun yerine atın yanına gidip burnunu okşuyorum.

"Ruby onun hakkında konuşmadan duramıyor. Onu fırçalamaktan. Kahvaltıdan ve yatmadan önce buraya gelip onu nasıl beslediğinizden. Onunla ilgilenmeniz hoşuna gidiyor." Konuşmadan önce kızımın çok sevdiği atın iri, kara gözlerine bakarak duraksıyorum. "Sadece bir hafta sonu oldu ama sanırım yardımcı oluyor. İlgilenebileceği, konuşabileceği başka bir şey olması. Atların tedavi edici olduğunu söylüyorlar ve ben de bunun saçmalık olduğunu düşünüyordum ama Ruby ... bana geri dönüyor. Ruby'm geri geliyor." Görmezden gelmeye çalıştığım şeyi itiraf ederek iç çektim. "Onun için bir kamp bulmalıyım, ata binmeyi öğrenebileceği bir yer, belki bir yaz kampı."

Bunu itiraf ettikten sonra Nick uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı, ama ben kafamda o kadar kaybolmuştum ki, çocuk nafakasını bütçelemeye ve gerekçelendirmeye çalışıyordum ve onu Hudson City'den bütün yaz atların olduğu bir yere nasıl götüreceğimi düşünüyordum, fark etmedim bile.

Sonunda konuşana kadar.

"Onu Ruby'ye vermek istiyorum," diyor, sesi alçak.

Ne dediğini, bana ne anlattığını anlayana kadar uzun bir an geçiyor.

"Bunu yapamazsın," diyorum, kaşlarım çatılmış ve yüzüm karışmış bir halde, eminim. Çünkü . . .

"Yani, yapabilirim. Atım, onu istediğim kişiye vermekte özgürüm." Gözlerimi deviriyorum.

"Nick-"

"Senin hayatıma girdiğin gün doğdu."

"Ne?" Elini uzatıp Minnie'nin burnunu ovuyor.

"Mickey doğuma girdi ve Connor beni arayıp çocuklu seksi bir anneyle çıkacağını söyledi. Onun için endişelendim, aptalca bir şey yapmasını, bir kadınla oynaşmasını istemedim. Mickey'e yardım etmek için botlarımı giymeye hazırlanırken onun deli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Birkaç saat sonra o buradaydı ve sen de bilsek de bilmesek de hayatımdaydın."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Sanki hep Rube'un olması gerekiyormuş gibi hissediyorum." Çok tatlı. Öyle. Ama yine de . . .

"Nicolas, 9 yaşındaki bir kıza *at* veremezsin."

"İstersem kızıma bir at verebilirim, Shae." Dünya dönmeyi bırakır.

Kızıma bir at verebilirim.

Kızım benim.

Ruby'e kızım diyor.

"Nick ..." Sözlerim yarım kalıyor çünkü ne söyleyeceğimi ya da nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Panik ayaklarımda başlıyor ve yavaşça damarlarıma doğru ilerliyor; endişe, sinir ve *keşkelerin* karanlık bir karışımı kan dolaşıma karışıyor. Nick başını sallıyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor ve ellerimi kendi ellerinin arasında tutuyor, hem onları ısıtmaya çalışıyor hem de soğuk paniğin beni ele geçirmesine engel olmaya çalışıyor gibi.

Endişe karanlık bir zehirse, Nick'in dokunuşu altın bir panzehirdir, onunla savaşır, bana iyi olacağımı garanti eder. İyi olacağımızı.

Onun dokunuşuyla her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum ve bu en korkutucu gerçek olabilir.

"Bu hızlı ilerliyor. Kabullenemeyeceğin kadar hızlı, korkmayacağın kadar hızlı ve sorun değil. Dediğim gibi, son dokuz ayı seni öğrenerek, seni duyarak ve Connor aracılığıyla seni ve kızlarını tanıyarak geçirdim. Yani burada avantaj bende."

"Bu-" diye başlıyorum ama o devam ediyor.

"Ve ben bir kadın ve kızlarıyla tanışıp kendimi onların hayatlarına sokan bir adam değilim. Değilim. Connor doğduğundan beri bekârim Shae, çünkü senin ve o kızların benim olmak için özgür olmanızı bekliyordum."

"Nick-" Onun sözleriyle nefesim ciğerlerime girmiyor, dünya başım dönüyormuş gibi dönüyor.

"Bu seni korkutuyor ve sorun değil. Sana söyledim, şekerim. Ben sabırlı bir adamım. Önümüzdeki on yılı her gece sadece sizi görmek, yemek yemek ve kızları yatırmak, hayatınıza yavaş yavaş girip güveninizi kazanmak için bir saat araba kullanarak geçirmem gerekiyorsa, ben varım. Çünkü üçünüz söz konusu olduğunda, ben varım *Shae*. Hiç mantıklı değil ama öyleyim."

Sonunda durdu, bir eli yanağıma dokunmak için benimkinden ayrıldı, eli serin tenime karşı sıcaktı.

Cevap vermemi, açıklamasına bir karşılık vermemi bekleyeceğini sanıyorum ama beklemiyor. "Şimdi gidelim," diyor. "Gidip kızlarımızı almalıyız."

Elimi tutup beni kamyonuna doğru götürmeye başladığında, onu düzeltmeye, onların *bizim* kızlarımız olmadığını söylemeye bile zahmet etmedim.

ve bunun çok erken olduğunu.

Çünkü onun etrafında olduğum her an, bunun gerçek olduğunu daha fazla hissetmeye başlıyorum.

OTUZ BİR

Shae'yi Hudson City'ye ve kızların okuluna geri götürüyorum, doğruca kapıya yürüyoruz, zil çalar çalmaz Harper dışarı çıkıyor, sonra Ruby'nin yerine yürüyoruz.

"Kız kardeşinle konuşan şu kızlar kim?" Harper'a soruyorum. Shae öğretmene doğru yürürken biraz ileride duruyor ve buradan Ruby'nin etrafının bir grup kızla çevrili olduğunu görebiliyorum, onlar Ruby'nin vücudunu gelecek şekilde onunla konuşuyorlar, gözleri doğrudan ayakkabılarına dikilmiş.

"Catherine ve arkadaşları," diyor Harper 7 yaşındaki hiçbir çocuğun rahat edemeyeceği bir küçümsemeyle. Ama yine de söz konusu olan şımarık Harper, bu yüzden *o kadar* da şaşırmadım.

"Ruby'ye zor anlar yaşatan kız bu mu?" Yaklaştıkça sesimi alçaltarak soruyorum, Shae'nin bir süre önce Ruby'nin okuldaki kızlarla sorun yaşadığından bahsettiğini hatırlıyorum.

"Evet." Shae yaklaşırken Ruby'ye el sallıyor, o da hemen dik durup annesine doğru ilerliyor, sanki onu kurtaran bir lütfmuş gibi. Shae gülümsemeden önce dönüp Harper ve beni işaret ediyor ve ikisi de bize doğru yürümeye başlıyor, ama benim gözlerim üçü de gülüp birbirlerine fısıldayan ve şimdi Ruby'nin sırtına bakan kötü kızlarda kalıyor.

"Hey, Nick," diyor Ruby küçük bir el sallayarak.

"Selam, kızım. Günün nasıl geçti?" Bir kolumu ona dolayarak yakınına çekiyorum, bunun ona bir tür bariyer ve teselli sağlayabileceğini umuyorum. Yanıt olarak omuz silkiyor.

Shae başını Ruby'nin öğretmenine doğru eğerek, "Hemen döneceğim," diyor. "Öğretmenine yarınki sınıf partisini sormam gerekiyor." Başımı salladıktan sonra kızlarla birlikte geri çekiliyorum ve bazı kötü kızların

Öğretmenle konuşmak için sıradaki kişi gibi görünen Shae'yi izlemeye geri dönmeden önce ebeveynler.

"Seni daha önce buralarda görmemiştim," diyor biri ve bakışlarımı Shae'nin basit bir kot pantolonun içinde muhteşem görünen kıcına dikiyorum. Soluma döndüğümde bir kadın orada duruyor, Ruby'nin kabadayısı da onun yanında.

"Ruby ve Harper için buradayım," diyorum kızlara bakmadan önce, bu kadınla konuşmak istemediğimi açıkça belirtmeye çalışarak.

O ipucunu anlamıyor.

"Ah, bu çok şaşırtıcı," diyor ellerini göğsüne koymadan önce, sanki iki genç kızla soğukta duran yetişkin bir adam yerine gelmiş geçmiş en şirin şeyi görmüş gibi. "Gerçekten iyi bir etki kullanabilirler."

Başımı kaldırıp gözlerimi ona diktim. Güzel olduğunu kabul ediyorum ama pahalı bir şekilde, pek de hoşlanmadığım bir şekilde. Shae'nin sahip olduğu doğal, zahmetsiz şekilde değil. Ayrıca parmağındaki devasa taşı da gözden kaçırmak zor, özellikle de elini *omzuma dokunmak* için hareket ettirdiğinde.

Kolumu döndürüyorum, bunu yaparken ondan uzaklaşıyorum, ama o ipucunu almak yerine öne doğru adım atıyor.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece... bilirsin işte. Evde babaları yok ve"- sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi sesini alçaltıyor-"anneleri her zaman çok meşgul. Duyduğuma göre sürekli çalışıyormuş." Sahte bir şaşkınlıkla başımı sallıyorum, sanki Shae'ye verdiği kazığı anlamamışım gibi. Haftalar önce bana yaptığı konuşma zihnimde tekrarlanıyor, bana ne yaparsa yapsın, birilerinin her zaman yeterince yapmadığını, kızları için yeterince iyi olmadığını düşüneceğini söylüyor.

Bir dereceye kadar anladım ama bir dereceye kadar anlamadım.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, Shae'nin kızları için yeterli olmadığını düşünen bu anneyi daha iyi anlamaya başladım ve bu da bulmacanın bir başka parçası.

"Ben Molly, bu arada. PTO'nun başkanıyım." Bana geniş, çok sahte bir gülümseme veriyor ve elini sıkmam için uzatıyor, ama ben sadece şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Biliyor musun, babalarını hayatlarından tamamen çıkardığını duydum. Bir gün hiçbir uyarıda bulunmadan onu terk etmeye karar verdi ve ardından nafaka ve çocuk desteği almak için sistemi çalıştırdı. O kadar para varken neden

zavallı kızları hep başkaları kaldırıyor. Çok yazık. Babalarına gerçekten ihtiyaçları var, biliyor musunuz?"

Bu kadına söylemek istediğim çok şey var.

Bu bağlamda, Shae'ye her zaman bok atan, onu yargılayan ve zaten ağır olan tabağına daha fazla stres ekleyen PTO annesi olduğunu artık biliyorum, ama aynı zamanda bu kaltakla herkesin görebileceği ve duyabileceği bir yerde tartışmamdan mutlu olacağı bir evren olmadığını da biliyorum.

"Annelerinin gözetiminde gayet iyiler," diyorum. Kadın şaşkın görünüyor, muhtemelen beni övmesini neden yemediğimi anlamamış. Ve *lanet eli* hâlâ üzerimde.

"Şey, sadece söylüyorum. Bir erkeğin dokunuşu her zaman iyidir."

Önce Shae hakkında saçma sapan konuşuyordu, şimdi de... Sanırım bana asılıyor?

Bu *pek çok açıdan* yanlış, nasıl devam edeceğimi bile bilmiyorum, ama sonra ayakkabılarına bakan Ruby'ye ve bir tür bakış yarışmasını kazanmış gibi gülümseyen zorbasına bakıyorum.

Benden bu kadar. İyi davranmaktan bıktım. Shae ilişkide iyi olan taraf olabilir.

"Sana kötü davranan kız bu mu?" Ruby'ye çenemi kadının kızına doğru eğerek soruyorum. Kızın gözleri irileşiyor ama Ruby cevap vermiyor, onun yerine botlarına bakıyor. Ne kadar zamanım olduğunu ölçmek için Shae'nin nerede olduğuna bakıyorum ama o hâlâ bekliyor, kaşları çatılmış, telefonuna bakıyor.

"Ne? Ben-" diye başlıyor anne ama ben tekrar soruyorum.

"Ruby, sana zorbalık yaptığını söylediğin kız bu mu?" Sonunda başıyla onaylıyor.

"Catherine asla-"

"Evet, öyle!" Harper'ın alınganlığı ortaya çıkıyor, elleri kalçalarında. "Ben de duydum! Babamız yanımızda olmadığı için bizimle hep dalga geçiyor ve Ruby'nin kıyafetlerine süslü olmadıkları için gülüyor." Çocukların ne kadar acımasız olabileceğini düşününce midem bulanıyor.

"Sanırım bu-" diye başlıyor anne.

"Öyle," diyor Ruby, sesi kısık. "Benimle ve diğer kızlarla dalga geçiyor ve herkesin bizimle konuşmamasını sağlamaya çalışıyor." Ruby'ye baktığımda, hissettiğim şokun aynısının onun yüzüne de yansıdığını görüyorum, sanki bunu söylediğine inanamıyormuş gibi.

"Ruby-" diye başlıyorum, sesim kısık.

Ama görünüşe göre kızımın içinde bir şeyler koptu ve o da bitti.

"Bana kötü davranıyorsun ama annem her zaman incinmiş insanların insanları incittiğini söyler. Baban yanında olmadığı için üzgün olduğun için bana kötü davranıyorsun. Bu yüzden arkadaş *olabilirdik* ama onun yerine sen sadece *kabasin*. Şimdi, *atları* olan bir Nick'im var ve bir gün orada yatıya kalacağım ve sen *kesinlikle* davet edilmeyeceksin çünkü *kabasin*." Kızın yüzü kıpkırmızı, göğsü kabarıyor ve hem kız hem de annesi şok içinde orada dikiliyorlar. Kafamı kaldırdığımda Shae'nin öğretmenle konuşmasını bitirdiğini görüyorum ve bu konuşmayı bitirmenin zamanı geldiğine karar veriyorum.

Bu sadece kızlarla benim aramda olabilir. Shae'nin özür dileme ve işleri "düzeltme" ihtiyacı hissedeceğini *biliyorum*. Harper'ın yere düşürdüğü sırt çantasını alıp omzuma atıyorum ve anneye doğru dönüyorum.

"Çocuğunuza biraz terbiye öğretmek isteyebilirsiniz," diyorum. "Affedersiniz?" diye sorar. "Ben-"

"Kızınız, öz babasının açıklamama gerek olmayan nedenlerden dolayı hayatında olmamasından dolayı kızıma bok atıyor, ancak muhtemelen ideal koşullar olmadığını anlayacak kadar büyüksünüz. Ona biraz empati öğretmeyi denemelisin, *ilgilenmeyen* erkeklere asılmak yerine bu dünyada nezaketle nasıl hareket edeceğini göstermelisin."

Kadın iri gözlerle bana bakıyor, yanakları utançtan kızarmaya başlıyor. "Ben, uh," diye başladı.

"Sence de öyle değil mi?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor ve ben de bir kaşımı kaldırıp başımı ona doğru eğerek bir yanıt bekliyorum.

Ruby ceketimi çekiştiriyor ve adımını mırıldanıyor ama ben ona bakmıyorum. Bunun yerine, kolumu ona doluyorum, onu kendime çekiyorum, küçük bedeninin biraz rahatladığını hissediyorum, tıpkı annesinin onu kendime çektiğinde yaptığı gibi, ona bakmam için benim olduğunu iddia ettiğimde ve her gün omuzlarında taşıdığı yükü üstlenmeme izin verdiğinde yaptığı gibi.

"Evet, sanırım," diyor kadın, önce bana sonra kızlara bakarak. Gülümsüyorum, sonra Harper ve Ruby'yi sıkıyorum.

"Siz çocuklar . . . Hazır mısınız?" Shae yanımıza gelerek soruyor. "Hey, Molly. Catherine."

"Biz iyiyiz. Molly ile kızlar hakkında konuşuyorduk."

"Okul aile birliği başkanıyla kızlar hakkında mı konuşuyorsun?" Shae'nin kafası gittikçe karışıyor ama ben gittikçe daha iyi anlıyorum.

Bu Shae'nin ondan hoşlanmadığını söylediği okul aile birliği annesi. Görünüşe göre bu zehri Ruby'ye yayması için kendi kızına vermiş.

"Elbette. Sanırım hepimiz çocuklarımıza nasıl nazik olunacağını öğretmeye çalışırken oldukça iyi bir anlayıőa sahibiz." Kadın konuşmuyor ama konuşmak zorunda da değil. "İyi günler Molly."

OTUZ İKİ

5 AY ÖNCE NICK

"Bekle, yani çocuklarını sen mi aldın?" Oğlumun bana anlattıklarına daha iyi konsantre olabilmek için ahırları temizlerken duraksayarak soruyorum.

Bunu yapmak için ellerim var ama bazen sadece *işe yarar* hissetmeye ihtiyacım oluyor. Bazı günler kendimi bir ofiste sayıları hesaplıyor ya da insanlara ulaşıyor gibi hissediyorum, oysa yapmak istediğim tek şey kirli işlerdi. Hayvanlara bakmak, ağaç dikmek ve her şeyle ilgilenmek istiyordum. Bu çiftliğe sahip olmak şimdiye kadar yaptığım en iyi seçimdi, ancak bazen hata yapıp yapmadığımı sorgulamamak zor.

Connor, "Evet, önemli bir şey değil," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Yani çocuklarını okuldan sen aldın - bu listede olduğun anlamına mı geliyor?"

Sorum karşısında kafası karışmış gibiydi. "Şey, evet." Başımı sallıyorum ve iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

"Ve sen hâlâ bana ikinizin sadece arkadaş olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Connor iç çeker.

"Evet, baba. Öyle bir şey değil. Baş ağrıları oluyor. Migren. Bir gün baygın kalacak. Dün bir tane geçirdi ve bugün hâlâ devam ediyor. Ben de kızlarını alıp parka ve yemeğe götürüyim dedim, böylece uğraşmak zorunda kalmaz."

"Connor, evlat, seni seviyorum ve sana güveniyorum, ama bu normal değil. Kendini iyi hissetmediği için bir kadının çocuklarını okuldan alan 20 yaşında bir şey ve onlar onun değil-"

"Öyle bir şey değil. Güven bana." "Sadece söylüyorum-"

"Ve ben sadece söylüyorum," diyor, sesi daha sert. "Öyle bir şey değil. Beni insanlara ihtiyaç duyduklarında yardım etmem için yetiştirdiniz. Beni bir düzine insan büyüttü; sen, Bay Samuels, çiftlik sahipleri ve çiftlikte çalışan herkes. Beni okuldan alan herkes ve anneleri vardı ve sen hiçbirini becermiyordun, değil mi? Yoksa öyle miydin ve tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

Duraklıyorum çünkü o haklı. Onu büyütürken çok yardım aldım ve görüldüğü kadarıyla bu kadının böyle bir yardımı yok.

"Pekâlâ. Haklısın. Sadece dikkatli ol, tamam mı? Çok derine inme."

OTUZ ÜÇ

NOEL'E 11 GÜN KALDI SHAE.

Ertesi sabah uyandığımda, tamamen boku yediğimi biliyordum.

Gözbebeklerim sanki biri onları greyfurt kaşığıyla çıkarmaya çalışıyormuş gibi zonklıyor, bu his beynime acı şimşekleri gönderiyor ve anında uyandığımı pişman oluyorum.

"Anne, Ruby mısır gevreğini alıyor!"

Ve çocuk sahibi olmak. Ondan da pişman olabilirim.

Bu biraz abartı oldu ama o kadar da değil. Migrenli bir günde çocuk sahibi olmak benim en büyük kabusum.

Ara sıra oluyor, artık tetikleyicilerimi anladığım için eskisi kadar sık değil ama yine de oluyor. Genellikle bunu belirli bir şeye bağlayabiliyorum - aşırı stres, son derece kuru bir gün, doğru zamanda kafein almamak, kırmızı şarap - ama dürüst olmak gerekirse, şu anda bunu daraltmaya çalışmak için çok fazla acı çekiyorum.

Kızlarla ilgilenmek için yataktan kalkmadan önce Abbie'ye bir mesaj gönderdim.

Migren. Bugün kızları alıp yatıya kalma şansın var mı?

Neredeyse anında cevap veriyor.

Tabii ki! Şimdi gelip onları hazırlamamı ister misin?

Abbie'yi hayatıma sokmak için ne yaptığımı bilmiyorum. Hayatım dibe vurmuşken onu ve Damien'ı bana kazandırmak için geçmiş yaşamımda kime karşı nazik davrandığımı kesinlikle bilmiyorum ama bir şekilde onlara sahibim.

Ben hallederim. Çok teşekkür ederim. Onları aldığımda bana mesaj at ki bir sorun olmadığını bileyim.

Tabii ki. Size getirebileceğim bir şey varsa haber verin.

Kızları okula hazırlamak için yataktan kalkmadan önce rahat bir nefes alıyorum, acı hiç dinmiyor ama güvende olduklarından emin olmak için uğraşmak zorunda olmamanın verdiği endişe içimde bir şeyleri hafifletiyor.

Ruby liderliği üstlenirken ben sabahın büyük bir kısmını kanepede battaniyeye sarınarak geçiriyorum. Bunu yapmak zorunda olmaması gerektiğini bildiğim için yine suçluluk duyuyorum - ona yardımcı olacak başka bir ebeveyn ya da en azından her zaman tam kapasiteli bir ebeveyn olmalıydı. Her şeye rağmen bana yardım ediyor, bir gece önce hazırladığım öğle yemeklerini paketliyor, kız kardeşinin sırt çantasını kontrol ediyor ve hatta ulaşamadığı bir düğüm olduğunda Harper'ın saçını taramaya yardım ediyor. Ve onları otobüse kadar uğurladıktan sonra evime geri dönüyorum. Yatağıma kadar gitme zahmetine bile katlanamadan kanepeye tökezliyorum, vücudumu kanepenin arkasına çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uyumam lazım.

Ama önce Nick'e gelmemesini söylemem gerekiyor, bu yüzden telefonumu alıp gözlerimi kısarak mesajlarıma bakıyorum.

Hey, bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Kızlar geceyi Abbie ve Damien'larda geçirecekler. Onlara elfin beni rahatsız etmemesi için geride kalacağını söyledim, yani elf cephesinde her şey yolunda.

Neredeyse anında cevap veriyor.

Ne istiyorsun?

Kafam karışmış bir şekilde telefonuma bakıyorum, kalp atışlarımı gözbebeklerimde hissedebildiğim ve artık okuyamadığım için mi yoksa gezegendeki en kafa karıştırıcı adam olduğu için mi emin değilim.

Ne?

Gerekli şeylerle geliyorum. Ne istiyorsun? Çorba? Dondurma? Kraker?

Buna gerek yok.

Yine de yapıyorum.

Ben hastayım Nick ve bu senin yoğun sezonun.

Hastalığın *türünü* açıklama zahmetine girmiyorum, bunun yerine benim sahip olduğum şeyi onun da alabileceğini ima ediyorum.

İyi olacağım.

Sen gelmiyorsun. Yarın görüşürüz, Nick.

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu rahatsız etmeyin moduna alıyorum, Abbie'nin kızları alma konusunda bir sorun çıkma ihtimaline karşı geçişe ayarlı olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra hemen kanepede uyuyakalıyorum.

Bir şeyin düşme sesiyle uyanıyorum, ardından sessiz, mırıltılı *bir sikiş* sesi. Hızla doğruluyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, kaynağı bulmak için etrafıma bakıyorum.

Mutfakta Nick'in elini havada salladığını gördüğümde nabzım biraz sakinleşiyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, sesim uykudan kısık çıkıyor. Artık öldürülmek üzere olduğumdan endişelenmediğim için başım bana çalışmaya hazır olmadığını hatırlatıyor ve kanepeye yığılmadan önce bir kez daha zonklamaya başlıyor. Yine de biraz daha az *olduğunu* fark ettiğim için mutluyum.

İlerleme var.

Bu da sabaha kadar geçmesi gerektiği anlamına geliyor. Ama aynı zamanda . . . Nick burada.

Nick'in burada ne işi var?

Ve kızlar burada *değil*. Saate baktığımda kalbim bir an için hızla çarpıyor, sonra Abbie'nin onları alması gerektiğini hatırlayınca sakinleşiyor. Telefonumu elime alıp güncellemeleri kontrol ediyorum ve bir saat önce gönderilen bir mesajda kızların Abbie'nin arabasının arka koltuğunda gülümseyerek okuldan alındıklarını gösteren bir fotoğraf görüyorum.

Yukarıdaki Tanrı bana yeterince kalp kırıklığı ve zorluk verdiğine karar verip Abbie'yi bana vermeye karar verdiği için inanılmaz derecede minnettarım.

ve Damien. Onlar olmadan geçen yılı atlatabileceğimi sanmıyorum. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki Abbie inanılmaz derecede cömert davranıyor,

Muhtemelen her zaman yaptığı gibi onları şımartıyordur.

"Özür dilerim, tavayı elime düşürdüm," diyor Nick, bulunduğu yere doğru yürürken.

"Neden buradasın?"

"Sen hastasın," diyor ve elinin tersini alnıma koyuyor. Hafif bir serinlik hissediyorum, azalan ağrıya karşı bir rahatlama. "Ama sıcak değilsin, bu iyi bir şey."

"Ne?"

"Hasta olduğumu söylemiştin. Ama en azından ateşin yok. Ya da varsa bile uyudun. Ateşin normal seviyede."

"Normal ateşimi nereden biliyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Yani, sen insansın. Yani 98.6 normal bir değer olabilir."

"Harper harika koşuyor," diyorum, gözlerimi kapatıyorum çünkü onları açık tutmak çok fazla çaba gerektiriyor. Çocuk sahibi olduğumdan beri bütün kış geçirdiğim hafif soğuk algınlığı yüzünden tıkanan burnumu da silmem gerekiyor ama sanırım Nick'in önünde burnumu silmektense sonsuza kadar tıkalı kalacağım.

"Bildiğim iyi oldu." Eli saçlarımı geriye doğru tarıyor ve elimde olmadan dokunuşa doğru eğiliyorum. Çok iyi hissettiriyor, nazik ve nasırlı elleri hafifçe kaşındırıyor.

"*Hasta* değilim," diyorum. "Sadece migrenim var." "Mmmm, bunun için neye ihtiyacın var?" diye soruyor.

"Hiçbir şey, gerçekten. Genellikle uyuyarak atlatabiliyorum. Geri getirmemek için bir iki gün ekranlardan uzak duracağım, ama bunun dışında, sadece bekle-gör türünden bir şey. "

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Sesi alçak ve yatıştırıcı.

"Çoğunlukla daha iyiyim. Baş ağrısı hâlâ devam ediyor ama iyi olacağım. Bu kadar yolu gelmene gerek yoktu. Sana iyi olduğumu söyledim."

"Yapayalnızsın," diyor soğukkanlılıkla.

"Ve?" Gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum ve bir kez daha kanepeye yaslanıyorum. Eli saçlarımı itmeye devam ediyor, alnımın üzerinde ve yüzümün yan tarafında bir metronom gibi tekrar tekrar hareket ediyor.

"Ve seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var."

"Benimle ilgilenecek birine ihtiyacım yok," diyorum, inatçılık sözlerimi ben istemesem de dolduruyor.

"Herkesin bazen kendisiyle ilgilenecek birine ihtiyacı olur şekerim. Bunu istemeyen güçlü kadınlar bile."

"Ve bunu bana verecek olan sen misin?"

"Gerçekten, gerçekten olmaya çalışıyorum, Shae. Sadece bana izin vermeni bekliyorum." Midem çalkalanıyor. Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Ama cevap vermek zorunda değilim. Onun yerine öne eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. "Her şey yolunda bebeğim. Gözlerini kapat, sana yemek yapıyorum."

OTUZ DÖRT

NOEL'E 11 GÜN KALDI NICK.

Sadece ağacın ışıkları yanıyor ve Shae'nin başı kucağımda, parmaklarım saçlarında geziniyor, migrenini uyuyarak atlatmaya çalışıyor. Arkadaşı Abbie ile konuştum, kızları kolayca aldığından emin oldum ve Shae'yi rahatsız etmemesi için numaralarını değiştirdim. Bana bunun Shae'nin migreni için tipik bir durum olduğunu söyledi. Genellikle bir gün sürer ve eğer uyuyabilirse, muhtemelen bir günden fazla acı çekmesi gerekmez.

Öğleden sonrayı evimin yanındaki marketten aldığım çorbayı ısıtarak ve onu en azından biraz içmeye zorlayarak, yeterince içtiğinden emin olarak ve daha fazlasını bilmem gerekebilir diye öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek amacıyla migreni araştırarak geçirdim.

Ve şimdi kucağımda yatıyor, ben saçlarıyla oynarken mırıldanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var. Rengi çok daha iyi, yüzü buraya geldiğimde olduğundan daha az acı içinde, bu da rahatlatıcı.

"İp atıp bir şeyler yakaladığın o şeyin nasıl yapıldığını biliyor musun?" diye mırıldanıyor ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne?"

"Kement atmak gibi. Kovboy filmlerinde yaptıkları gibi."

"Sık sık kovboy filmi izler misin?" Gülerek soruyorum ve kızarıyor.

"Hayır, sadece merak ediyorum." Gülümsüyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırıp yanaklarının kızarmasını izliyorum. Tanrım, o kadar güzel ki bunun farkında bile değil.

"Evet, kement kullanabilirim."

"Hiç bir şeyleri bağlamak zorunda kaldığın oluyor mu?" diye soruyor, gözlerini kapatarak. Elim onun sözleriyle bir anlığına da olsa duraksıyor.

"Ne?"

"Bir şeyleri bağıyor musunuz? Atlar gibi ya da... Bilmiyorum. Kovboyların bağladığı her neyse."

Bağlamakla gerçekten ilgileneceğim bir şey düşünebilirim, sanırım.

"Birkaç düğüm biliyorum," diyorum onun yerine.

"Hmm. Acaba bu hoşuma gider miydi?" diyor, sesi alçalıp sönüyor.

Gözleri artık tamamen kapanmıştır ve muhtemelen uykuya yarı yoldadır.

Ama dayanamıyorum.

"Ne gibi, şekerim?" Konuşmadan önce hayal alemine dalıp gittiğini düşündüğüm bir an oluyor.

"Bağlanmak. İlginç olurdu, biliyor musun? Kontrol sahibi olmamak?" Yer değiştiriyorum çünkü şu an kesinlikle sertleşmek için doğru zaman değil.

Aslında *en kötü* zamanlardan biri olabilir.

"Sadece hoşuma gider mi diye merak ediyorum." Nefes alış verişini düzleştiriyor, gözleri dudaklarının ardında dalgalanıyor ve uyumadan önce biraz kayıyor.

"Evet, ben de merak ediyorum," diye fısıldıyorum onun sessiz şehir evine.

OTUZ BEŞ

Güneş yatak odama girerken yüzümü ısıtıyor. Yatağa yığılmadan önce perdeleri kapatmayı unutmuş olmalıyım. Ama aynı zamanda . . .

Güneş sekizden önce yatağıma vurmaz. Bunu tecrübelerimden biliyorum.

Bu da alarmımın çalmadığı anlamına geliyor. Bu da uyuduğum anlamına geliyor.

Bu da demek oluyor ki. . .

Gözlerim hızla açılıyor ve odama bakıyorum, zamanı ya da bir açıklama bulmaya çalışıyorum ya da-

"Günaydın," diyor yanımdaki sert ses. Nick.

Nick yatağımda. "Geç kaldım," diye fısıldadım.

Sanki az önce konuşmamışım gibi "Başın nasıl?" diye soruyor.

"*Geç kaldım*," diyorum, doğrulmaya çalışıyorum ama eli göğsüme gidiyor ve beni nazikçe aşağıda tutuyor.

"Çalışmıyorsun. Bugün çalışmıyorsun. Abbie'yi aradım bile. Konuştuğumuz gibi kızlar okula bırakılıyor. Her şey yolunda. İyileşiyorsun."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bugün seninle ilgilenmeye devam etmeme izin vermekten başka bir şey yapmıyorsun," diyor. Son 24 saati düşünüp her şeyi hatırlarken uzun bir an geçiyor.

Bugün mutlulukla geçen migren, Abbie'nin kızları alması, Nick'in gelmesi

...

"Benimle ilgilendin," diye fısıldadım. "Bana izin verdiği kadar."

"Gece burada kaldın," diye devam ediyorum.

"Seni terk etmeyeceğimden emindim." Boğazımda bir şey yanıyor.

"Beni öpebilir misin?" diye sordum. Nedense tek doğru cevap, mantıklı olan tek şey bu gibi görünüyor. Gülümsüyor ama beni öpmüyor.

"Başın nasıl, şekerim?"

"Her zamankinden daha iyi. Şimdi her şeyi fazla düşünmeye başlamadan önce öp beni." İtiraf ediyorum çünkü tam da bu noktadayım, onun burada benimle ilgileniyor olmasından dolayı paniklemenin eşiğindeyim.

"Bunu yapabilirim," diyor fısıltıyla, yatakta yanıma uzanıyor, sanki kalkıp hareket edersem tekrar hasta hissedeceğimden korkuyor, ama mümkün olduğunca yakın olmak benim için daha da iyi. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ellerim anında boynuna gidiyor, öpücüğü derinleştirmek için onu daha da yakınımı çekiyor, daha fazlasına, *her şeye* ihtiyaç duyuyorum.

"Nick," diye fısıldıyorum dudaklarına, o da inliyor, öpüşme değişiyor, Nick aynı yoğunluk ve muhtaçlıkla yer değiştiriyor. Yuvarlanırken ellerim sırtına gidiyor, üzerimde asılı duruyor, ağırlığını kollarıyla yatağın üzerinde tutuyor ve ellerimi yumuşak, sıcak tenine doğru sürüyorum.

Dudakları dudaklarıma değiyor, her zaman köz olan bir ateşi tutuşturuyor, kalçalarım ondan bir şey -herhangi bir şey- almaya çalışmak için hareket ediyor.

Çünkü ben hazırım.

Nick için hazırım ve ona *şimdi* ihtiyacım var.

Ellerim hareket ediyor, gömleğini omuzlarına yapışana kadar yukarı çekiyor ve sonunda öpüşmeyi kesiyor.

"Shae-"

"Gömleğini çıkar,

Finch." "Shae, ben-

"

Tartışmak yerine ellerimi gömleğinden çekiyorum ve üzerimde gezinmesine rağmen benimkini çıkarmaya çalışıyorum, beni onun altında tamamen üstsüz bırakıyorum. Gözleri dolgun göğüslerime kayıyor, pembe meme uçları şimdiden sadece onun doyurabileceği arzu ve şehvetle kabarmış ve inliyor.

"Şimdi sen," diye fısıldıyorum, ellerimi gömleğine götürüp başının üzerinden çekmeye çalışıyorum.

"Shae, ben-"

"Hazırım, Nick. Hazırım ve şu anda tenini benimde hissetmekten başka bir şey istemiyorum." İnliyor, sesi derin ve acılı, ama arkasına uzanıyor, tişörtünün arkasını tutuyor ve yerde bir yığın olana kadar çekiştiriyor ve sonra onu alıyorum.

Sıcak teni benimkinin üzerinde, o kadar doğal, o kadar gerçek, o kadar mükemmel bir şey ki, bu hisle inliyorum.

"Siktir, şekerim," diye mırıldanıyor boynumdaki tene doğru.

"Cennet." Yine de yeterli değil.

Ellerim kalçalarına gidiyor, giydiği bol pantolonu aşağı çekmeye çalışıyorum, uyku pantolonunu nereden bulduğundan tam olarak emin değilim, ama kalın, sert sikini karnımda kottan daha iyi hissedebildiğimi düşünürsek, sonsuza dek minnettarım.

"Yavaş," diye fısıldıyor kulağımın altını emerken.

"Haftalardır yavaş yapıyoruz. Ben hazırım, Nick."

"Shae-"

Ama sistemi yeniyorum, elimi kumaş katmanları ve onun sıcak teni arasında kaydırıyorum, ta ki ... sonunda siki elimde, adamın kendisi tereddüt etse bile ihtiyaç ve heyecanla titreşiyor. Elimini hareket ettiriyorum, kavrayıp çekiyorum ve garip açığa rağmen göğsünden bir inilti kopuyor.

"Tanrı aşkına, Shae. Hiç sana söyleneni yapacak mısın?"

"Sen mi söylüyorsun?" Gülümseyerek soruyorum. "Çünkü bana nasıl davranmam gerektiğini söylemek istersen, bunu düşünmekten çok mutlu olurum." Bana bakıyor ve yorgunluktan inliyor ama yine de dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Tam bir baş belasısın, biliyor musun?" diyor, ama onu tekrar okşuyorum ve göz kapaklarının hafifçe kapanışını kaçırmıyorum. "Pekala, benim kurallarım." Sonra bileğim onun büyük elinin içinde ve başımın üzerinde tutana kadar hareket ettiriyor. Gülümsüyor, diğer elini de tutuyor, böylece ikisi de bir eliyle üstümde sabitleniyor. Boşta kalan eliyle pijama pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağıya doğru itiyor, ben de kumaş yere düşene kadar ayaklarımı tekmeleyerek yardım ediyorum.

Beni bırakıyor, geri adım atıyor ve önümde duruyor. Hareket etmiyorum, ellerimi başımın üzerinde tutuyorum, yatağa uzanıp onu izliyorum. Göğsü her nefeste inip kalkıyor, pantolonu zayıf kalçalarının üzerinde aşağıya sarkıyor, kolları geniş göğsünde çapraz duruyor.

"Tanrım, şu haline bak, Shae. Hayal edebileceğimden bile daha güzelsin," diyor, çıplak bedenime bakarken ben de içimden gelen dürtüyle savaşıyorum.

saklanmak, ellerimle kendimi örtmek için.

"Oyun alanını eşitleyecek misin?" diye sordum. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Sadece birimiz çıplak, Nick." Bunu *komik* bulmuş gibi geniş ve çocuksu gülümsüyor. "Hadi, pantolonunu çıkar ve bana geri dön," diye fısıldıyorum ve bu onu gülümsetiyor, ama dediğimi yapıyor, kalın siki pantolonundan kurtulurken sallanıyor ve *lanet* olsun, adam *her yerde* mükemmel.

Pantolonunu kenara attığında, tekrar yatağa, bacaklarımın arasına tırmanıyor ve onu öpmek için boynuna uzanıyorum, ama onun farklı bir fikri var, dudakları ağzım yerine boynuma gidiyor.

Göğüslerime doğru öpücükler bırakarak iniyor ve bir meme ucunu ağzına almak için duruyor. Sırtım, ona daha iyi erişim sağlamak için daha fazlasını elde etmeye çalışıyor. Hassas etime karşı kıkırdıyor, içimden kıvılcımlar çıkarıyor, hepsi zonklayan klitorisimde son buluyor. Elim hareket ediyor, ağrıyan baskının bir kısmını hafifletmeye çalışmak için kendime dokunmak için kendi zihniyle vücudumdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor.

"Ah, ah," diyor bileğimi nazıkçe tutup yanıma koyarak. "Sabır, Shae. Sabır. Bu kadar bekledik; bırak da eğleneyim."

Pekala.

O böyle söyleyince.

Meme uçlarımı bırakıyor, göbeğimi öpmeye devam ediyor ve aşağı, aşağı, aşağı. Aşağı doğru ilerlerken sakalları hassas tenimi sıyrıyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yeri atlayıp dizime doğru ilerliyor. Dudakları iç uyluğumda geziniyor, elleri beni ona doğru açmak için hareket ediyor.

Sonra durdu.

"Nick," diye sızlanıyorum, yüzü amımın sadece birkaç santim uzağında, kasıtlı olarak ısınmış, muhtaç etime soğuk hava akımı üflerken.

"Sabır," diyor, sesi o kadar alçak ki neredeyse duymuyorum. Kalın bir parmağı kalçam boyunca ilerliyor, sonra merkezime doğru ilerliyor, girişime bakıyor, ıslaklığı toplamak için biraz dalıyor ve yukarı kayarak klitorisimin etrafında dönüyor. Kalçalarım kendi başına hareket ediyor ve o sırtarak bana bakıyor.

"Sen şeytansın," diye mırıldanıyorum, kalçalarım *bir şey* elde etmek için hafifçe hareket ediyor. "Şeytan."

"Kötü bir adam bunu yapar mıydı?" diye soruyor, sonra bir parmağını içime sokuyor, dilinin şişmiş klitorisimin üzerinde kaymasına izin verirken parmağını mükemmel bir şekilde kıvrıyor. Parmağını dışarı kaydırıp tekrar içeri bastırırken inliyorum, dilinin ucu klitorisimin etrafında dönüyor.

"Oh, lanet olsun!" Sonra dili beni terk ediyor, vücuduma bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Nick!" Sadece gülüyor, içimdeki parmak yavaşça itmeye ve çekmeye devam ediyor, G noktama her sürtünmede karnımdaki ısıyı artırıyor.

"Evet! Kötü bir adam bunu kesinlikle yapardı!" Gülüyor, ama bunu yaparken başını eğiyor, dudaklarını klitorisimin üzerinde dolaştırıyor ve aynı anda parmağını içeri kaydırıp daha sert bastırırken sertçe emiyor. Kıkırdaması içimde şimdiye kadar kullandığım tüm oyuncaklardan daha iyi titreşiyor ve vücudum şimdiden zevkle titremeye başlıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, o devam ederken aşağıya bakıyorum, klitorisimi emerken siyah saçları üzerimde hareket ediyor, sanki benden daha çok zevk alıyormuş gibi inliyor, beni parmaklarken eli daha hızlı hareket ediyor, beni daha yükseğe itiyor. Hayatımın en büyük orgazmına yaklaşıyorum.

Ama ben bunu istemiyorum. Bu şekilde boşalmak istemiyorum. Elim başına gidiyor, kavırıyor ve çekiyor ve bana bakıyor, yüzünde endişe var.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," diye fısıldıyorum, istediğim şeyi istemekten duyduğum hafif utanç, ihtiyacın, arzunun ve zevkin ardına gizlenmiş. "Bu şekilde boşalmak istemiyorum Nick." Geri çekilmeden önce derin bir sesle inliyor, çenesinde ıslaklığımın hafif bir parıltısı var, parmağı hala içimde. Yeni meleğini izlemek için kullanıyor, parmağını tekrar içimde gezdiriyor, sanki kendine engel olamıyormuş, bundan en az benim kadar zevk alıyormuş gibi beni bir, iki, üç kez beceriyor. Ama sonra bana bakıyor.

"Koruma mı?"

"Son testimden beri kimseyle birlikte olmadım ve RİA'm var," diye fısıldıyorum, içime çıplak bir şekilde kayacağı düşüncesiyle amım parmaklarının etrafında kenetleniyor, aramızda hiçbir şey yok.

"Tanrım. Ben de temizim," diyor vücudumda sürünerek. "Lütfen bana bunun seni prezervatifsiz becerebileceğim anlamına geldiğini söyle. Lütfen bana içine boşalabileceğimi söyle."

Bu adamın ağzı beni öldürebilir.

"Becer beni Nick," diye fısıldıyorum onaylarcasına ve sonra üstüme çıkıyor, kalın sikini içime sokarken bir eli aramızda. Gözlerim kapanıyor, sırtım kavislenirken başım yatağa düşüyor, beni geriyor, neredeyse çok fazla olduğu noktaya kadar beni dolduruyor, mükemmel bir uyum olduğunda duruyor, vücudum onun içimde olmasının doğruluğuyla şarkı söylüyor.

"Tanrım, Nick. Bu . . . Oh, siktir." İnliyorum, başım bir o yana bir bu yana savruluyor. Kayıyor, sonra tekrar içime itiyor, bu sefer daha derine iniyor ama daha sert değil, *Nick* olarak tanıdığım sertlik ve sertlik hareketten yoksun.

Hepsi şeker-tatlı tarafı, benimle ilgilenmeyi seven, beni kendi arzu ve isteklerinin üstünde tutan tarafı.

"Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," diye fısıldıyor kulağıma. "Tanrım, kahretsin, Shae. Sen her şeysin. Her şeyimsin. Sen benim her şeyimsin." Saçmalıyor, o anın sıcaklığıyla tatlı sözler söylüyor ama içime girip çıkarken her hece ruhuma işliyor.

Bu şekilde devam ediyoruz, yumuşak, yavaş ve tatlı, beni ilk kez becerirken gözleri benimkilerde, zevk tembelce artıyor, sanki dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi, benim için çok fazla olmadan önce.

"Klitorisim, Nick. Daha fazlasına ihtiyacım var." Boynuna doğru nefes alıyorum ve eli klitorisime hafifçe dokunmak, beni daha yükseğe çıkarmak için aramıza uzanıyor, bana her zaman tam olarak istediğimi veriyor. Ama . . .

"Nick, ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, şekerim. Sana sahibim. Seninle ilgileneceğim," diyor, kelimeleri ağır nefesler arasında soluk soluğa.

Ama sanırım . . . Sanırım ilk defa *bilmiyor*. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyor çünkü bana her zamanki gibi, nazık bir tutku, nezaket ve hayranlıkla davranıyor.

Ve ben onun diğer tarafını istiyorum. Sert tarafını, nasırlı elleri ve pis sözleri olan tarafını. Beni ilk kez boşalttığında saçımı çeken, kontrolün bende olmasına *izin veren* ama kontrolü *bana vermeyen* tarafını. Bunun için çaresizim, beni kıramayacakmış gibi davranması için. "Lütfen, Tanrım, siktir!" İnliyorum, kelimeleri oluşturamıyorum, aleti içime yavaşça, yumuşak bir şekilde kayarken ona neye ihtiyacım olduğunu söyleyemiyorum.

Nazikçe.

Bundan nefret ediyorum.

"İhtiyacım var ..." İtişlerinde hafif bir tereddüt var, farklı bir şeye ihtiyacım olabileceğini anlamaya başladığında kaşları hafifçe bir araya geliyor. Daha fazla bir şeye.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Shae. Bundan sen sorumlusun." İnliyorum çünkü bir yıldan uzun bir süredir ilk kez sorumlu olmak istemiyorum.

Kontrol edilmek istiyorum.

Elim başının arkasına gidiyor, saçlarını tutuyor ve onu bana bakmaya zorluyor. Gözlerimdeki çılgınlığı, paniği, ihtiyacı görüyor olmalı.

Ve bu durumda olduğum için itiraf ediyorum.

"Olmak istemiyorum." İnliyorum, gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor. "Olmak *istemiyorum*. Sen devral Nick. İstediğim şey bu. Sik beni. Kullan beni. Seninim."

OTUZ ALTI

Shae'nin sözleriyle dünya dönmeyi bırakıyor. Zihnimde sekiyorlar, keskin olmayan tırnakları kafa derime batıyor, hafif acı beni söylediklerini algılayabileceğim kadar uzun süre topraklıyor.

Shae'nin kontrol ihtiyacının her yere bulaşacağını düşünmüştüm, özellikle de en samimi ve savunmasız olduğu anlara. Ben bu işi güvenli oynuyordum, yavaş ve kolay gidiyordum ama o burada tam tersini talep ediyor.

"Shae," diye fısıldıyorum, ona bakarak. "Biz-"

"Bana kırılganmışım gibi davranmanı istemiyorum Nick. Kontrolü ele almanı. Bunu istemiyorum," diye fısıldıyor ve sonra vücudunun üst kısmını kaldırarak boynuma bir öpücük konduruyor, bunu yaparken amcığı sikimi sıkıyor.

Çıtlatıyorum.

Bu tek, basit hareketteki bir şey içimdeki her şeyi koparıyor ve hızla içinden çıkıyorum.

"Nick, ne-"

"Yuvarlan. Dizlerinin üzerine çök, kıcını bana doğru çevir," diyorum yatağın ucunda durarak.

"Ne? Ben-"

Yalnızca benim için sergilenen vücuduna bakarken sikim sallanıyor. İnliyorum, ellerimi dizlerinden yukarı kaydırıyorum, üst uyluklarını sıkıca kavriyorum ve onu benim için genişçe açmadan önce yatağın sonuna kadar çekiyorum, ayaklarını kenara koyuyorum.

"İyi, bu iş görür," diyorum çoğunlukla kendi kendime, sonra amıyla yüz yüze gelene kadar diz çöküyorum. "Tanrım, Shae. Bak benim için ne kadar ıslaksın." Ona bakıyorum, beni izlemek için dirseklerine dayanmış ve gülümsüyorum. "Kontrolü ele almamı ister misin?" Bir parmağımı ıslaklığının içinde kaydırarak soruyorum.

Damlıyor.

Çok ıslak ve bunun bilgisi beni zaten üzerinde dans ettiğim sınıra yaklaştırıyor, haftalardır üzerinde dans ettiğim sınıra, sadece duşta kendimi mastürbasyon yaptığım cansız seanslarla tatmin oldum, boşaldığında çıkardığı tatlı inlemeleri düşündüm.

Eğer bunu oynayacaksak, eğer tatlı ve yavaş el kitabını atıyorsak, o zaman onu sınıra getirmeliyim. Shae'yi bunca zaman sonra, bunca yavaş, güzel işkenceden sonra onu kazandığım gibi becermemin ve bundan zevk almasına yetecek kadar uzun sürmesinin imkânı yok.

"*Kontrolü ele almamı ister misin, Shae?*" dedim. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, bir tutam acının olabileceği kadar geniş bir şekilde itiyorum, bu spektrumdaki sınırlarını anlamaya çalışıyorum.

Ellerinin dizlerine doğru hareket ettiğini, bacaklarını daha da çeğiştirerek kendini bana gösterdiğini izliyorum.

"Evet, lütfen," diyor şimdiye kadar duyduğum en tatlı sesle ve göğsümden bir inilti kopuyor. Yardım edemiyorum ama dilimi üzerinde gezdiriyorum, girişinde düzleştiriyorum ve geri çekilmeden önce klitorisini daire içine alıyorum.

O kıvrılırken, kalçaları onu uçurumun kenarına götürecek herhangi bir şeyi denemek için hareket ederken, ayakta, onun üzerinde yükseliyorum.

"Nick!"

"Ben söyleyene kadar kıpırdama Shae," dedikten sonra iki parmağımı alıp bir kez daha sırlıklam olmuş amına sokuyorum ve onun kenetlendiğini hissediyorum. Birazdan sikimin kalkacağı düşüncesiyle onunla birlikte ben de inliyorum. Yüzü bana zaten o sınıra yakın olduğunu söylüyor. "Uslu ol ve ben kıpırdamadan dururken Benden ne yapmamı istedin? Seni kullanmamı mı?" İnlerken gülümsüyorum, acı ve zevk bir sonraki kelimesinde birbirine karışıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor. Elim ondan ayrılıyor, sikimi kavramaya gidiyor, okşarken kendimi kayganlaştırmak için ıslaklığını kullanıyorum. Hala açık olan bacaklarının arasına yaklaşıp sikimin başını aralarına sürttüğümde gözleri her hareketi aklıkla izliyor. "Nick!"

Yine de devam etmeden önce açıklığa ihtiyacım var, bu yüzden horozumun başı ona çentiklenmişken, öne çıkıyorum, boynuna bir el koyuyorum ve konuşmadan önce dudaklarına bir öpücük bastırıyorum. "Sert mi? İstedığın bu mu Shae?" Bir an ağzı hafifçe açık bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bunu yapacağım, ama farklı bir şey istediğin anda bana söylersin ve tatlıya geri döneriz. Her iki şekilde de mutluyum."

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"İstemiyorsun ama istemediğini düşündüğünde bile tüm güç sende Shae. Bunu bilmen gerek." Dik durmadan önce son bir kez dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, ellerimi geniş tutmak için iç uyluklarına koyuyorum ve sonuna kadar kayıyorum. Ben dibe vururken ikimiz de inliyoruz. Gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Çok hızlı olacak. Parmaklarını klitorisine götür, boşalana kadar çalış," diyorum ve sonra kayarak çıkıp sertçe geri giriyorum.

"Siktir!" diye bağıyor. Parmaklarını klitorisine koyarken amcığı üzerimde sıkılaşıyor, ben dışarı kayarken ve tekrar içeri girerken öfkeyle çalışıyor, onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyor. Bu, birlikte ilk seferimizin olacağını düşündüğüm tatlı, duygusal bağlantı değil. Bunun yüzeyin altında yatan bir şans olduğunu düşündüm, ama eğer gerçekleşirse oraya ulaşmanın zaman ve güven alacağından emindim.

Ama şimdi ona sahip olduğuma göre? Buna sahipken mi? Zaten benim olduğundan emin değildim, şimdi gitmesine asla izin vermeyeceğimden eminim.

O benim için yaratılmıştı.

"Nasıl bir duygu, şekerim? Erkeğin seni sertçe beceriyor, ele geçiriyor." İnliyor, ben tekrar içeri iterken kalçaları beni daha derine çekmek için eğiliyor ve inlemesi yeni açıyla bir çığlığa dönüşüyor, etrafımda kenetleniyor, beni daha yükseğe çıkarıyor.

"Çok yaklaştım," diye sızlanıyor, eli klitorisinde çalışırken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, gözlerim izlemekten kendini alamıyor.

Hiç düşünmeden bileğine uzanıp yana çekiyorum ve az önce elinin olduğu yere tükürüyorum, bunu yaparken gözlerinin inanılmaz derecede kararmasını izliyorum.

"Bunu ovala şekerim, sonra da iyi bir kız gibi sikime boşal, tamam mı?" Ona çarpmaya devam ederken dişlerimi gıcırdatarak homurdanıyorum, önce gelmek için savaşırken toplarım sıkılıyor.

Ama onu asılı bırakma konusunda endişelenmeme gerek yok.

Klitorisine bir, iki, üç kez vurduğumda boşalıyor, adımı haykırıyor, gözleri açık ve bana kilitlenmiş. Bir hamle daha yaptıktan sonra, onu döllerimle doldurup sonsuza dek *benim* olarak çimentolarken, derinlere dalıyor, içinde titreyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, koluyla gözlerini kapatıyor, göğsü kabarıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Saate bakıyorum ve sonra ona dönüyorum, çıplak kıvrımları tamamen sergileniyor.

"Önce," diyorum, vücudunda sürünerek. "Sana günaydın öpücüğü vereceğim, düzgünce." Bunu yapıyorum ve gülümsüyor, o kadar güzel ve parlak bir his ki, yardım edemiyorum ama ben de gülümsüyorum. "Sonra seni temizleyeceğim ve dün neredeyse hiçbir şey yemediğin için seni besleyeceğim." İtiraz etmeye başladı ama onu tekrar öptüm. "Sonra kızları almaya gitmeden önce seni bir, belki iki kez daha becereceğim."

Buna itiraz etmediğini not ediyorum.

"O zaman üçünüzü hafta sonu için çiftliğe geri götürüyorum, orada sizi yatağında sessizce becereceğim. Sanırım sana yastığa çığlık atma konusunda bir söz vermiştim?"

O gülümseme yine büyüyor.

"Sanırım bunu ben de hatırlıyorum," diyor.

"Yani anlaştık mı?" diye soruyorum.

"Anlaştık."

"Hadi takım," diye fısıldıyorum ve sonra günümüze devam ediyorum.

OTUZ YEDİ

NOEL'E KADAR 7 GECE NICK

Pazartesi günü merdivenlerden yukarı çıkarken Shae'nin bana bahsetmediği, konut sakinlerinin taşınma tarihinin 31 Ocak olduğunu söyleyen ilanı bir kez daha görüyorumst ve planının ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bir ya da iki hafta önce yeni bir ev bulması gerektiğinden bahsetti ama o zamandan beri bu konu hakkında konuşmadı. İşlerin gidişatına bakılırsa, bana kalsa onu ve kızları yanıma taşınmaya zorlardım ama Shae'm bunu kabul etmek için fazla bağımsız ve fazla temkinli.

Ama aklımda başka bir plan daha var, Shae'nin üstlenmekte biraz daha az tereddüt edebileceği bir şey.

Günün sonunda, onları kendime yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırmak istiyorum.

Bu hafta sonu bir öncekinden daha da güzeldi, bu üçünün hayatıma ne kadar iyi uyum sağladığını ve benim de onlarınkine ne kadar iyi uyum sağladığımı bir kez daha hatırlattı. Cuma gecesi kızlar okuldan çıktıktan sonra çiftliğe gittik ve Shae iki pizza tavası ve bir kutu brownie karışımı da dahil olmak üzere bir cephanelik malzeme ve fırın gereçleri getirdi. *Pizza Cuması*, Shae'nin bana son birkaç aydır atladığını söylediği bir gelenektir, bunu gerçekleştirmek için çok yorgun ve zayıftı.

Ben de Shae ve kızların mutfağını felakete çevirmelerini, müzik dinlerken kıkırdamalarını izledim (Harper Noel müziği için ısrar etti ve annesi ben gülümsediğimde gözlerini devirerek isteksizce kabul etti) ve kızları bir filmle kanepeye oturttukten sonra Shae ve ben iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştık, kekleri pişirdik, akşam yemeği dağınıklığını temizledik ve kızlara servis yaptık.

Kızları yatağa yatırdıktan sonra, oyun oynamaya bile zahmet etmedik. *Shae kimin yatağında kalıyor*, doğruca benim odama geliyor ve

Sonunda onu yakalayıp yatağıma yatırmadan önce küçük, utangaç bir gülümsemeyle gece çantasını yere bıraktı.

Cumartesi günü kızlar çiftlikte bir nişana tanık oldular, bu düzenli olarak gerçekleşen bir şeydi ama kızları görmek gülünç bir şekilde sersemletti. Ruby gözleri dolu dolu baktı ve damat adayı elinde bir buket çiçek ve siyah bir kutuyla diz çöktüğünde Ruby şaşkın bir ses tonuyla "Ben de böyle çiçekler istiyorum" diye fısıldadı.

Bu bana Ruby ile ilk tanıştığım zamanı hatırlattı, bana atları ve çiçekleri sevdiğini söylemişti ve bu sabah çiftlikteyken, bu baharda kesme çiçek bahçesine başlaması için iyi bir yer aramaktan kendimi alamadım. Sabahı ona yol kenarında bir stand yapmak için ne gerektiğini düşünerek geçirdim ya da Shae'yi onu bir çiftçi pazarına götürmeme izin vermesi için ikna edebilirim, kendi küçük standını yapabilirdim.

Ama aynı zamanda centilmenlik görevlerimi ihmal ettiğimi de fark etmemi sağladı, bu yüzden bugün Shae'nin evine üç buket çiçekle gidiyorum.

Kendimi savunmam gerekirse, ikisi kızlar için mini buketler.

Shae'ninki tam boy gerçi.

Bu bir yalan.

Onunki o kadar büyük ki, neredeyse kafam kadar, siparişi alırken neredeyse çiçekçide bırakacaktım, ona harcadığım paraya kızacağını biliyordum.

Bana kızacağını, durmamı, bunun çok fazla olduğunu söyleyeceğini, sanki eylem zaten yapılmamış gibi, sanki sırf onun gülümsemesini görmek için bütün bir çiçekçiyi satın almayacakmışım gibi davranacağını tahmin ediyorum.

Ama her zaman olduğu gibi, Shae kapıyı açtığında beni şaşırtıyor, ağzı açık kalıyor ve dev kırmızı, yeşil ve beyaz bukete bakarken gözleri kocaman oluyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Nick mi o?" diye soruyor Harper'ın olduğunu bildiğim ses, kapıya doğru koşarken küçük ayakları tahtaya vuruyor. "Aman *Tanrım!*" diye bağırıyor. "RUBY, BURAYA GEL!"

Ruby'nin ayakları, sanki kız kardeşinin benim gelmem gibi sıradan bir şeyi görmesi için onu çağırmasından rahatsız oluyormuş gibi, daha yüksek sesle olmasa da, küstahça vuruşlarıyla daha yavaş hareket ediyor. Ama ben görüldüğümde duruyor, gözleri fincan tabağı kadar büyük.

"*Aman Tanrım!*"

Evet, sanırım iyiydim.

Üç kızıma da gülümseyerek başımı sallıyorum. "İçeri girebilir miyim?" Hiçbiri kıpırdamadı. "Shae, şekerim?" Alçak sesle söylediğim sözler onu bir tür hayal aleminden çıkarıyor ve başını sallayıp geri çekiliyor.

"Kahretsin, evet, özür dilerim. Ben, uh . . . İçeri gel."

"Bunlar *benim* için mi?" Harper soruyor,- ellerimden birinde, mor bir buketin hemen yanında duran açık pembe mini buketi görünce gözleri daha da büyüyor.

"Elbette öyle," diyorum ve sonra eğilip ona uzatıyorum. "Ve bir tane de sana, Rubes." Ruby ona uzanan elime bakakalıyor. "Ruby?" Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, hala küçük çiçek buketine bakıyor, sonra uzanıp elimden alıyor, gözleri büyüyor ve sulanmaya başlıyor.

Sikeyim.

Hatalıydım, iyi yapmadım. Bir şekilde her şeyi berbat ettim.

Shae'ye çiçek götürmek istiyordum ama her zaman kızların da dahil olmasını istedim, bu yüzden bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm, özellikle de Ruby geçen hafta sonu çiçeklere bayılmış görüldüğü için, ama ... şimdi bunu ikinci kez sorguluyorum.

"Ruby, özür dilerim. I-"

"Daha önce hiç çiçek almamıştım," diyor fısıltıyla.

Kalbim sıkışıyor ve gözleri çiçeklerden ayrılıp bana bakıyor.

Ona bakmadan kırmızı olanı Shae'ye uzattıktan sonra Ruby'yle yüz yüze gelene kadar dizlerimin üzerine çöküyorum. "Onlar sadece çiçek, Ruby. Büyütülecek bir şey değil. Eğer beğenmediysen, ben-" diye başlıyorum ama gözleri panikten inanılmaz derecede açılıyor.

"Hayır!" diye bağırır ve çiçekleri kapar. "Onları seviyorum. Teşekkür ederim."

Kalbinizin aynı anda hem kırılıp hem de iyileşmesinin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama işte buradayız. Kısa bir süre önce bir ahırda duran ve at hakkında olmadığı sürece benimle konuşmayı reddeden bu kızın, küçük bir buket çiçeği değerli bir eşyaymış gibi göğsüne yakın tutmasını izlerken oluyor.

"Hep çiçek istemişimdir," diyor, sesi alçak, çömeldiğim yerde biraz kıpırdanıyorum, yaklaşıyorum ve annesine yaptığım gibi bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Öyle mi?" Başını sallıyor.

"Geçen yıl bir dans vardı. Bütün kızlar çiçek aldı, ama ben ..." Annesine bakıyor ama omuz silkiyor. "Ben gitmedim. Kızlar ve onların

babalar."

Tüm dünyayı hak eden bu kız için kalbim parçalanıyor. Muhtemelen ellerimi uzatıp başının iki yanından tutmamın ve alınına bir öpücük kondurabilmek için onu kendime çekmemin nedeni de bu. Bu çok fazla, çok erken olabilir ama buna ihtiyacım var, ona bunu vermeliyim.

Ve üçünün de niyetimi anlamasını istiyorum. "Gelecek yıl seni ben götüreceğim, tamam mı?" diye soruyorum.

Ruby başını sallamadan önce ince, sulu bir gülümsemeyle gülümser.

"Ben de!" Harper bağırıyor. Ona bakıyorum, gülümsemesi geniş, alt dişlerinden biri bu hafta sonu çiftlikte düştüğü için eksik.

"Tabii ki." Shae'ye bakıp, hala buralarda olacağıma dair varsayımlarda bulunduğu için yüzünde bir tür hayal kırıklığı görmek için gergindim, ama onun yerine, elinde buketi, duvara yaslanmış, Ruby'ninki gibi gözleri sulanıyor, yüzünde neredeyse aynı ifade var.

Teşekkür ederim, dedi ve o zaman anladım. Bu kızlar benim.

OTUZ SEKİZ

"Nick, Nick!" Kızlar uyumadan tam iki saat önce daireye girdiğimde Harper, küçük dairede bana doğru koşarken saçları arkasında uçuşuyor. "Buradasın!" Sezon sona ererken, özellikle hafta içi daha erken çıkabiliyorum. Ekip neredeyse her şeyi halledebiliyor ve Shae ve kızlarıyla geçirdiğim bu ekstra zaman gerçekten hoşuma gidiyor.

"Hey, Harp," diyorum, ona sarılmak için eğiliyorum, ince kolları boynuma dolanıyor ve lanet olsun, bu hoşuma gidiyor. İşten çıktığımda Harper'ın bana sarılması hoşuma gidiyor. Ruby'nin mutfaktan içeri girdiğimde dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle beni izlemesini seviyorum. Ama en çok da koridorun duvarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde bir gülümsemeyle etkileşimlerimizi izleyen Shae'yi seviyorum.

"Süslerimiz var!" Harper bağıyor, sonra elimden tutup beni ağaca doğru sürüklüyor. "Gel bak, gel bak!" Onu takip ediyorum, uzun adımlarım beni sürüklememesini sağlıyor.

"Bu yıl meleği Ruby taktı ama annem *gelecek* yıl benim takabileceğimi söyledi. O *yepyeni* ve onu biz seçmeliyiz!" Harper ağacın önüne geldiğimizde tepeyi göstererek şöyle diyor.

Orada oturan melek biraz annelerine benziyor, açık tenli ve açık renk saçlı ve süsler gelişigüzel bir şekilde her yere yerleştirilmiş. Harper'ın tam hizasında, alt yarıda yoğun bir cicili bicili patlama var.

"Cicili bicili şeyleri ben yaptım ama" diyor gururla ve ben de gülümsüyorum. Harper böyle heyecanlandığında gülümsememek imkânsız, bunu anlamaya başlıyorum.

"Peki ya süs eşyaları?"

Bir avuç gümüş ve kırmızı top var, büyük paketlerde satın aldığınız genel toplar ve sadece birkaç tanesi duygusal görünüyor.

"Bir sürü satın almak zorunda kaldık," diyor Ruby, sanki tüm gerçeği söylememeye çalışıyormuş gibi kelimeleri ölçülü. "Yani içini doldurmak için bir sürü normal şey aldık ve kendimizinkini seçtik."

"Bu benim!" Harper elimi çekiştirerek ışıklara sarılmış turuncu bir kedi yavrusunun süsünü gösteriyor. "Çok şirin değil mi?!" Gülümsüyorum.

"En tatlısı, Harp."

"Noel için istediğim kedi bu," diyor ve annesine bile bakmadan tavana baktığını, dudaklarının görünmeyen bir tanrıya sessizce dua ettiğini biliyorum.

"Unutmamalısın ki Noel Baba ve elf gerçek hayvanları getiremez, biliyorsun." Gözleri kocaman oldu.

"Ne?"

"Hediyeleri Noel Baba ve elfler yapıyor, değil mi?" Başını sallıyor. "Ve bir kediye bir yapboz ya da oyuncak bebek gibi yapamazsın." Bana bakıyor ve bir an için bunun Şükran Günü'nün sonu olup olmayacağını, var olduğunu bilmediğim bir çizgiyi aştığım için annesinin gazabına uğrayıp uğramayacağımı merak ediyorum. Gözlerimi kocaman açarak hızla Shae'ye bakıyorum ve o ... gülümsüyor.

Bunu halledebilirsin, koca adam tarzı bir gülümseme.

Paniğimden zevk alıyor.

Ama Harper'ın dünyadaki tüm mantıklı şeyleri ben yapıyormuşum gibi başını sallaması gereksiz.

"Anladım. Yani bunu senden ve annemden mi isteyeceğim?" Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu Harper için bir onaylama olacaktı. Ama onun gözlerinde zaten bir takımımız gibi *sen ve annem* demesi fikri içimi ısıtıyor.

"Göreceğiz, Harp. Göreceğiz."

Bu bir evet değil ama hayır da değil ve ışınlanması gereken tek şey de bu.

"Bunu ben seçtim," diyor Ruby, sesi daha alçak ve gergin. "Minnie'ye benziyor." Boynunda bir çelenk olan kahverengi at süsüne hafifçe dokunuyor.

"Öyle. Tıpkı onun gibi,"

diyorum. Ruby gülümsüyor ve

ben de karşılık veriyorum.

"Ya annem?" Ağacın etrafına bakıp Shae'nin seçimini bulmaya çalışarak soruyorum.

"İşte bu!" Harper neredeyse bağırarak sarı bir kuşu işaret ediyor. Açıklıyor ama açıklamak zorunda değil. Biliyorum, hayatım boyunca onlara baktım. "Bu bir ispinoz!"

Gözlerim yanakları kızarmış, dudaklarını ağzına götüren Shae'ye kayıyor.

"Kızlar, akşam yemeğinden önce odanızın temizlendiğinden emin olun, tamam mı?" diyor, ben mutfığa doğru tamamen dönerken bilerek bana bakmıyor.

"Ama anne, Nick sadece-" diye başlıyor Ruby ve içimi ısıtsa da işimin yardım etmek olduğunu biliyorum, işleri daha da kötüleştirmek değil.

"Ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Anneni dinle Ruby," diyorum, ona geniş gözlerle ve küçük bir gülümsemeyle bakarak. Daha fazla tartışacakmış gibi görünüyor, sonra bana bakıyor ve tam olarak hatırlayamadığım bir tür sessiz anlaşma yapmışız gibi başını sallıyor. Shae kızlar koridora çıktığında uzaklaşmaya, sobaya dönüp beni görmezden gelmeye çalışıyor ama bunu yapamadan bileğinden tutup gülümseyerek onu kendime çekiyorum.

"Bir ispinoz, ha?" diye soruyorum. Kendi gülümsemesiyle savaşıyor ve gözlerini deviriyor. "Sadece güzel bir kuştur. Harper beğendi." Yalanına karşı başımı sallıyorum.

O başını arkaya eğerken burnu onunkine değiyor, ben de benimkini aşağı eğiyorum.

"Elbette öyleydi. Benim için bir ispinoz ~~kuşu~~ aldığını itiraf etmek zorunda değilsin şekerim."

"Ben yapmadım," diyor, ayak direyerek. Belindeki kolu sıkarak onu daha da kendime çekiyorum, ta ki dudaklarımız birbirine değene kadar.

"Kendine istediğin kadar yalan söyle, Shae. Ben de seninle oynayacağım. Ama ikimiz de biliyoruz ki o kuş benim sayemde aldın."

Ve ben onu öpmeden önce itiraz etme zahmetine bile girmiyor.

"Başka süs eşyalarınız var mı?" Kızlar yattıktan sonra bir öpüşme maratonunu daha yeni bitirdik ve o kanepede uzanıyor, başı kucağımda, ekranda kabarık, düz bir tatil filmi var.

"Yaptık," diyor mırıldanarak. "Geri kalanlar Todd'un evinde."

Bana sadece gerekli olanları aldığını, kızlar için yeniden yapmak zorunda olduğu çorapları bile bıraktığını söylediği için bilmeliydim.

"Biliyorsun, yapabilirim-" diye başlıyorum çünkü *yapardım*. Başlamalıyım.

Azıcık da olsa kabul ederse, yapacağım. O pislik herifin evine gidip istediği her şeyi, ondan sakladığı her türlü anıyı alacağım ve ona bakmak zorunda bile kalmayacak.

"Hayır. Sorun değil, gerçekten. İstemiyorum. Kulağa garip geliyor ama onları istemiyorum. Gideceğimi anlamaya başladığımda birkaç şey topladım, bu yüzden gerçekten önemli olanlar . . . oradalar." Başını, akşam yemeğinden sonra kızların bana doğduklarında aldıkları süsleri gösterdikleri ağaca doğru eğdi. "Ama bu bizim yeni başlangıcımız. Diğer her şey lekeli."

Yeni bir başlangıç.

Bunu onun için, kızları için seviyorum. Ve onun yeniden inşasına tanıklık edebilmek hoşuma gidiyor.

"Yeni başlangıcının bir parçası olmaktan onur duyuyorum, Shae," diye fısıldıyorum. Onunla yapmam gereken bir sonraki konuşmaya girmeden önce odayı sessizlik dolduruyor. "Yeni başlangıçlardan bahsetmişken, yeni bir yerden haber var mı?"

İnliyor, ama eğlenceli ve seksi bir şekilde değil.

"O kadar iyi, ha?" Doğrulup yanımdaki kanepeye yaslanıyor ve gözlerini tavana dikeyor.

"Bölgedeki her şeyin ya çok uzun bir bekleme listesi var, ya sevmediğim bir mahallede ya da çok çok pahalı. Duvara toslamış gibiyim. Ama yarın bakmak için birkaç tane sıraya girdim, bakalım göreceğiz."

"Birkaç neyi sıraya koydun?" "Daire görüşmeleri."

"Aptmanlar." Bu kelime ağızımda ekşi bir tat bırakıyor.

"31 Ocak'a kadar buradan çıkmam gerekiyorst. Hudson City'de benim fiyat aralığımda iki yatak odalı hiçbir şey yok, bu yüzden biraz etrafa bakmam gerekiyor. Bunu yapmak için yarın izin alacağım."

"Patronun bunu sorun etmiyor mu?"

Gülüyor. "Bence Abbie ve Damien izin almazsam çok kızarlar. Onlar bu gezegendeki en destekleyici insanlar. Aslında daha güzel bir yer bulmak için hiçbir yardım almadığım için çok kızgınlar."

En azından yardımını reddettiği tek kişinin ben olmadığımı biliyorum; bu garip bir rahatlık. Zihnim bana söyledikleri üzerinde çalışıyor, sonra yarınki planlarımı bulmak için takvimimi hızlıca gözden geçiriyorum ve. "Ben de seninle geleceğim" diyorum. Bana bakarken kafası şaşkınlıkla geriye kayıyor.

"Hayır, buna gerek yok." Sesinde küçük bir kahkaha var, sanki bu fikri gülünç bulmuş gibi.

"Evet, yapacağım."

"Hayır, Nick,
yapmayacaksın."

"Neden?"

Bana bakıyor, eminim neden gitmemem gerektiğine dair bir bahane bulmaya çalışıyor. "Çünkü sen zaten bizim için yeterince şey yapıyorsun. Etrafta dolaşp bir de benimle yer aramana gerek yok." Başımı iki yana sallayıp vücudumu onunkine doğru çeviriyorum ve bir elimi boynundan saçlarına doğru kaydırıyorum.

"Henüz anlamıyorsun ama anlayacaksın." Cevap verirken sesi alçak ve gırtlaktan geliyor.

"Neyi alayım?"

"İzin versen seninle tüm dünyayı gezerdim." Gözlerini deviriyor ve abartıyormuşum gibi, duymak istediğini düşündüğüm şeyi söylüyormuşum gibi başını sallıyor, ama ona duymak istediğini düşündüğüm şeyi söyleseydim, *çok daha soğukkanlı* davranırdım. Ona sıradan olduğumuzu, umurumda olmadığını söyledim. Tek başına ev bakmaya gitmesi konusunda endişelenmezdim.

"Ama yapmayacağım şey, zaten izinliyken ve seninle gelebilecekken şehirde bilmediğin mahallelerde ve aşına olmadığıın apartman komplekslerinde dolaşmana izin vermeyeceğim."

"Nick-"

"Buna bir randevu diyelim."

"Bu oldukça boktan bir randevu," diyor nefesinin altında ve bu beni gülümsetiyor.

"Sonra seni buraya geri getireceğim ve kızları almadan önce gözlerin görmeyene kadar seni becereceğim, tamam mı? Bir randevu için bu nasıl?" Bana ters ters bakıyor ama sözlerim karşısında gözlerindeki ateşi gizleyemiyor. Gülümsüyorum.

"Yarın dokuzda burada olacağım." Başını sallar ve gülümser ama itiraz etmez.

OTUZ DOKUZ

Shae'yi kamyonetimle Hudson City ve çevresindeki birkaç kasabada dolaştırırken bir apartmandan diğerine gidiyoruz ve her seçenek daha da kötüleşiyor. İlk dairede ön kapı kilitlenmiyor ve güvenlik masasında duran kimse yok, yani ne olursa olsun hemen hemen herkes içeri girebilir. İkincisinde, müstakbel komşu, evi kontrol ettiğimiz süre boyunca koridorda duruyor, yaşlı adama ölümcül bakışlar atmama rağmen Shae'nin vücudundaki her kıvrımı izliyor ve belgeliyor. Üçüncü seçenekte en az üç yangın tehlikesi ve güvenlik denetiminden geçemeyecek dört eşya sayıyorum.

Bunların hiçbirinde yaşamasına imkan yok.

Zihnimdeki plan formüle ediliyor, onu olayları benim istediğim gibi görmeye nasıl ikna edeceğimi, Shae'nin onu korkutmadan gücünü ve mesafesini korumasına nasıl izin vereceğimi bulmaya çalışırken inşa ediliyor ve çalkalanıyor.

Kamyonetimde, kızların gösterişli özel okuluna doğru giderken sonunda kırıldım.

"Bu senin için hoş değil." Yüzü bana dönüyor ama ben pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

"Ne?"

"Bundan hoşlanmıyorum. Kalacak boktan yerler buluyorsun, güvenliği olmayan bir yer ile ürkütücü komşuları olan bir yer arasında seçim yapmak zorunda kalıyorsun."

"Hayatın gerçeği bu Nick. Hepimizin büyük bir çiftliği, arazisi ve işi yok."

Ona bunu alabileceğini söyleme arzuma karşı galip geldim.

Çok erken Finch. Onunla ince buz üzerinde yürüyorsun. Yanlış bir hareket onu korkutur, diyorum kendime.

Bunun yerine, "Hudson City'de yaşamaya kararlı mısınız?" diye soruyorum.

Evinin bulunduğu yola girdiğimde başını sağa sola çeviriyor. Burası şehrin daha güzel bir bölgesi ve eminim ki bu ev onun bütçesini aştığı için *çok* şanslıydı. Acaba Damien Martinez'in bu işle bir ilgisi var mı ve eğer varsa, kızın bundan haberi var mı?

Belki de gizemli adamla konuşmalı ve bağımsızlığından ödün vermeden onu daha güvenli bir yere götürmek için perde arkasında birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmeliyim.

"Hem evet hem hayır. Aslında Hudson City'yi sevmiyorum ama kız okulu burada."

"Ve sen onların burada kalmasını mı istiyorsun?" Gülüyor ve başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse mi? Hayır. Çocukların hepsi pislik ve kızlar da orayı pek sevmiyor ama bu bölgedeki devlet okullarından çok daha iyi ve faturayı ben ödemiyorum. Bir yıl önce hayatlarına bir değişiklik daha eklemenin iyi olmayacağını düşündüm ve işte buradayız."

Bu sefer, dürtüye karşı koyamıyorum.

"Cherrystone'daki okullar gerçekten çok iyi," diyorum.

"Cherrystone'da yer aramamı mı öneriyorsun?" diye soruyor ve nihayet yola bakmaktan vazgeçip ona baktığımda, bana bakmaktan kaçınarak tırnaklarını karıştırıyor.

"Daha yakın olsaydın kesinlikle kızmazdım. Başın ağrıdığında yardıma gelebilseydim ya da geç saatlere kadar çalışman gereken gecelerde kızları alabilseydim. Kızlarımla akşam yemeği yemek için bir saatten az yol gidebilseydim."

"Kızların mı?" diye soruyor, diğerlerini atlayarak. Uzanıp ellerinden birini tutuyorum ve sıkmasını engelliyorum.

"Üçünüzün de benim kızlarım olduğunuzu biliyorsun, Shae."

"Nick, ben-" Çok hızlı hareket ettim, korkularına çok yaklaştım ve o lanet duvarı örmek üzere.

"Çok fazla olduğunu ve buna hazır olmadığını biliyorum şekerim. Anlıyorum. Ama ben *hazırım*. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim, ama şunu söylemeye çalışıyorum, eğer Cherrystone'da, iyi okulları olan ve Hudson City'den çok daha yavaş yaşayan küçük bir kasabada yaşıyor olsaydın, buna kızmazdım."

"Ben" diye başladı, sonra durdu ve ben evinin park alanına girerken pencereden dışarı baktı. "Sen böyle şeyler söylediğinde ne diyeceğimi bilemiyorum Nick."

İlerleme, sanırım. Bu bir ilerleme, değil mi? Bunu kabul etmesi bir ilerleme olmalı. Kamyonetimi onun evinin önünde park ediyorum ve dışarı çıkıyorum, onun yanına yürüyorum, kapıyı açıyorum ve onu dışarı çekiyorum, sonra onu Ford'umun yanına bastırıyorum.

"Sorun değil," diyorum. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Bırak sana yardım edeyim. Seninle ilgilenmeme izin ver. Tek istediğim bu."

"Seni istemiyorum-" diye başlıyor.

"İnsanların seninle ilgilenmesine izin vermende bir sorun yok Shae. Yardım etmeleri. Bu gücünü kaybettiğin anlamına gelmez, güçlü olmadığın anlamına gelmez. Ve kesinlikle seni daha az sevmeme neden olmaz."

"Benden hoşlandığını mı söylüyorsun?" diye soruyor, sesi nefes nefese, gülmekten kendimi alamıyorum ve başımı sallıyorum. Dudaklarımı alnına bastırmak için eğildiğimde şapkam biraz eğiliyor.

"Aptal numarası yapma, Shae." Başım dudaklarım boynuna gelene kadar hareket ediyor ve onu oradan öpüyorum. "Şimdi sana ne kadar iyi bakabileceğimi göstermeme izin ver," diye fısıldıyorum tenine karşı.

"Nick," diye fısıldıyor, nefesi soğuk bir nefes olarak çıkıyor ama eli beni orada tutmak için boynuma gidiyor.

"Ya öğle yemeğine çıkarız, sonra kızları alırız ya da öğle yemeğini atlarız, seni içeri götürürüm, bir güzel beceririm ve büyük bir akşam yemeği yeriz."

Ufak bir tereddüt geçiriyor ama seçeneklerini düşünmesine yetecek kadar uzun sürmüyor, konuşmadan önce kararını çoktan vermiş oluyor. "Anahtarlarım çantamda," diye fısıldıyor.

Gülüyorum, yolcu koltuğuna eğilip çantasını ve hemen üstündeki anahtarları alıyorum, sonra onu kaldırıyorum, ciyaklayıp bacaklarını belime doladığında gülümsüyorum ve kızıma ne kadar iyi bakabildiğimi göstermek için onu dairesine götürüyorum.

KIRK

NOEL'E 5 KALA

"Noel planların nedir?" Nick soruyor, televizyonda zar zor dikkatimi verdiğim bir filmi izlerken parmakları saçlarımda geziniyor. Kısa bir süre öncesine kadar gecelerimin yetismeye çalışarak, yatağa düşmeden önce bu evi ayakta tutmak için iki ucundaki fitili yakarak geçtiğini düşünmek garip. Şimdi, Nick her gece iş yükünün bir kısmını üstlenmeme yardımcı oluyor.

o burada, yani sadece ... olmak için zamanım ve enerjim var.

"Pek bir şey yok," diyorum, sanki ilginç buluyormuşum gibi gözlerim televizyona kilitlenmiş.

Bir süredir çeşitli nedenlerle 25 Aralıkth konusunun etrafında dolanıp duruyorum ve ikimizden biri konuyu açmadan yaklaştıkça endişelerim artıyor.

Sonra ne olacak?

Nick'i Noel'de görecek miyiz?

Yine de geceleri benimle, bizimle takılmak için gelecek mi? "Peki ya sen?" Bunun yerine sıradan tutarak soruyorum.

Muhtaç olma, Shae. Yapışkan olma. Varsayma-

"Üçünüzü çiftlikte geçirmeye ikna edebileceğimi umuyordum." Sessizlik.

Sessizlik küçük oturma odamı dolduruyor. Duyulan tek şey, izlediğimiz Noel filmindeki kadının asistanına tatillerde ailenin fırınında çalışmak için çok meşgul olduğunu hararetle söylemesi. (*Bu hikayenin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz.*)

"Shae?" Nick çenemi eğip ona bakmamı istiyor.

"Hmm?"

"Senin ve kızların Noel'i benim evimde geçirmenizi umduğumu söyledim." Nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemediğimden, her zamanki içgüdülerimle konuyu saptırmaya çalışıyorum.

"Nick, bunu yapmak zorunda değilsin. Biz-"

"Hiçbir zaman bir şey yapmak *zorunda olduğumu* düşünmedim, Shae," diyor, sonra beni oturmam için hareket ettiriyor, böylece elleri yüzümün iki yanında, başka tarafa bakmak istediğimde bile beni ona bakmaya, tırnaklarımı karıştırmaya, tişörtümdeki gevşek ipliği koparmaya zorluyor.

"Aptal bir elf için her gece buraya gelmek *zorunda* değildim. Kızlarınızın kendilerini güvende ve hoş karşılanmış hissetmeleri için evimde bir oda hazırlamam *gerekmedi*. Ruby'nin gelecek bahar çiftlikte nereye çiçek ekebileceğini ya da ahırda doğan yavru kedilerden birini Harper'a vermeme izin vermen için seni nasıl ikna edebileceğimi planlamak *zorunda* değildim. Sana deliler gibi aşık olmak *zorunda değilim* ama işte buradayız. Tüm bunları *istediğim* için yapıyorum. Bunları yapıyorum çünkü seni görmek, seninle vakit geçirmek için bahaneler istiyorum. Bunları yapıyorum çünkü senden hoşlanıyorum, Shae. Seni seviyorum, Ruby'yi seviyorum ve Harper'ı seviyorum. Bunu anlamana ve bu işte uzun süreli olmadığım endişesinden kurtulmana ihtiyacım var. Ben buradayım, Shae. Seninim."

Dürüst olmak gerekirse, zihnimdeki sesler bana bu mükemmel adamın burada benimle olması için hiçbir neden olmadığını söylediğinde muhtemelen tekrar duymak zorunda kalacağım sözler, ama şimdilik yeterli.

Sinirlerimi yatıştırmaya, sesleri susturmaya ve karnımda milyonlarca kelebeğin uçtuğunu hissettirmeye yetiyor.

"Sana tekrar soracağım şekerim. Noel için ne planlıyorsun?" Gözlerimin sulanmasıyla savaşıyorum ama ellerimin nasıl titrediğini gizleyemiyorum. Çünkü bu gerçek.

Nick, ben ve kızlar *gerçek* bir şeye başlıyoruz. İyi bir şeye.

Noel mucizem.

"Ve bununla demek istediğim, sen ve kızlar tatili benim evimde mi geçireceksiniz?" Çenem titriyor ama cevap vermek için kendimi zorluyorum.

"Kızlara kahvaltı için kardan adamlı krep yapmam gerekiyor," diyorum, sesim çatlayarak. "Bu bir gelenek." Gülümsemesi tüm odayı aydınlatabilirdi.

"Geleneği bozamayız, değil mi? İhtiyacımız olan şeyler için alışverişe gideceğiz ..." Durakladı, benim tamamlamama izin verdi.

"Kızların Cuma günü yarım günü var. Her şeyi toplayıp hemen oradan gidebilirim," diye fısıldıyorum boğazımda hâlâ var olan yumrunun arasından.

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, yumuşak ve tatlı. "Oraya vardığında alışverişe gideriz, pizza ve film gecesi yaparız."

"Hadi takım," diye fısıldıyorum. Sonra beni tekrar tekrar öpüyor, her biri daha az tatlı ve daha ateşli oluyor, ta ki koltuğumda uzuvlarımız birbirine dolanana kadar.

KIRK BİR

NOEL'E KADAR 4 UYKU

Saat 7:30. Nick bulaşıkları yıkarken ben de kızları akşam yemeği için hazırlıyordum ki kapım çalındı. Kafam karışmış bir halde yerde oturup kitap okuduğum yerden kalktım.

"Gidip kontrol edeyim. Hemen döneceğim," diyorum. Dışarı çıktığımda iki kız da yorgunluktan uykunun eşiğine gelmişlerdi ve acaba bu gece masalı atlayıp Nick'le kanepede oturmaya daha erken başlayabilir miyim diye düşünüyorum. Kızlar yattıktan sonra sarılıp uyuduğumuz geceler kısa sürede en sevdiklerim arasına girdi; ister gerçekten bir dizi izliyor olalım, isterse de gençler gibi öpüşürken arka planda kısık sesle çalmasına izin veriyor olalım.

Bu muhteşem.

Kapı yine çalıyor ve bir kapının sesinin rahatsız edici olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bu sefer ellerini kurulayan Nick'in yanından geçiyorum.

"Kim o?" diye soruyor, ben kapıya doğru ilerlerken. Omuz silkiyorum, görüntülü kapı zili uygulaması olan telefonum kanepenin üzerinde, çoktan unutulmuş.

"Muhtemelen bir komşudur," diyorum, komşularımdan birinin bir bardak şeker istediği zamanı ya da evimizin arkasındaki park alanı karmakarışık olduğu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım geri geri gitmek nadir olmadığı için arabamı taşımak zorunda kaldığım düzinelerce zamanı düşünüyorum.

Nick benden önce kapıya ulaşmak için daha hızlı hareket ediyor.

"Nick, ne-" Ama bir kolunu önüme doğru uzatırken diğer eliyle kapı koluna uzanıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor bir ses.

Ve benim mutlu, güvenli kar küresi dünyam yıkılıyor.

KIRK İKİ

NOEL'E KADAR 4 GECE NICK

Shae'nin evinin kapısında bir adam duruyor, onun üzerinde yükseliyor ve hızla ona baktığımda, tam önümde küçülüyor.

Küçülüyor.

Benim muhteşem, güzel, güçlü Shae'*m küçülüyor* ve ben daha sormadan bu adamın kim olduğunu cevabını biliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ve yumuşak.

"Telefonlarıma çıkmıyordun. Gelip seninle yüz yüze konuşayım dedim."

Çiftlikteki ilk gerçek randevumuzu düşünüyorum, bir mesaj aldı ve son zamanlarda bana ulaştığını söyledi. Zorlamadım, o zamandan beri sormadım, bir sorun varsa bana haber vereceğini umuyordum.

Ama şimdi, kesinlikle bir sorun var.

"Çünkü avukatım Todd aracılığıyla gitmeniz gerekiyor. I-" Shae'nin sözlerini keserken kelimelerinde zehir var ve bu da ellerimin içgüdüsel olarak yumruk şeklinde kıvrılmasına neden oluyor. Shae'yi koruma içgüdüğü.

"Senin lanet olası avukatınla çalışmayacağım." Bu Todd,

Shae'nin eski kocası.

Kızların

babası.

Tacizci.

Ve anladığım kadarıyla Shae'yle görüşmeye *devam eden* adam. Bununla daha sonra ilgilenebiliriz, eski sevgilisinin onu taciz etmesi gibi gerçekten önemli şeyleri bana söylememesi hakkında konuşabiliriz. Ama şu anda Shae'yi ve kızlarını korumam gerek.

Benim olanı koru.

KIRK ÜÇ

"Bu o mu?" Todd kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Ne?" Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor, ne karşımda durması, ne de çok kızgın görünmesi, hiçbir şey.

"Dedim ki, *bu o mu?* Seninle birlikte *kızlarımı* okuldan alan adam mı?" Onun sözleriyle damarlarıma soğuk hücum ediyor.

Todd kızları benimle alan *birini* nereden biliyor? Şükran Günü'nde yanlışlıkla aldığımdan beri ondan gelen hiçbir çağrıya, mesaja veya e-postaya cevap vermedim, zamanımı kiminle geçirdiğim hakkında ona bilgi vermedim.

"Neden bahsediyorsun Todd?" Damarlarımda fokurdayan panik ve öfkeye rağmen sesim sakin bir şekilde soruyorum.

"Yanınızda *kızlarımızı* almaya gelen bir adam var. Bu o mu diye soruyorum. Evin sahibiymiş gibi evinden çıkıp gidiyor. Fahişelik yaptığın adam bu mu?"

Zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

Eski sevgilim Nick'i biliyor.

Eski sevgilim Nick'in hayatımda yeri olmadığını düşünüyor. Eski sevgilim bana fahişe dedi.

Zihnim bu gerçekleri işlemeye, öncelik sırasına koymaya çalışıyor.

Nick'i nereden biliyor?

"Hakkımdaki her şeyi nereden biliyorsun?"

"O lanet okulun parasını içimden geldiği için mi ödediğimi sanıyorsun Sharon? Tanrım, *bu kadar* aptal olduğunu düşünmemiştim."

"Beni takip mi ediyordun? Ne oluyor lan? Beni ve kızları mı? Bizi *ilgilendirmez.*" Düşünmek için bir an ayırdım.

Kızlarımın *kesinlikle* uzun süre devam etmeyeceği aptal hazırlık okulundaki insanlar, Todd'a bizim hakkımızda kimin bilgi verebileceğini anlamaya çalışıyorlar. Aslında herhangi biri olabilir, çünkü okulu o seçti ve parasını o ödüyor, ama-

Arabanın kapısı açılır ve topuklu bir ayak dışarı kayar, ardından kıvrak bir kadın gelir ve her şey biraz daha anlamlı hale gelir.

Molly McGee. Her şey
yerine oturmaya
başladı.

Ruby *anaokulunda* okula gitmeye başladığından beri, hiç arkadaşım yokken iyi davranmaya ve arkadaş edinmeye çalışmama rağmen benden nefret ediyor. Nick'in ona asılmasıyla ilgili bana söylediklerini, kızların hayatlarında bir erkek olmamasının utanç verici olduğunu söylemesini, kızının benim çocuğuma zorbalık yapmasını düşünüyorum ve ... hepsi mantıklı geliyor.

"Todd senin nişanlın mı?" Soruyorum ve kelimelerimde zehir yok. Olsa olsa acıma vardır.

Bu kadına *acıyorum*. İçinde olduğumuzu fark etmediğim bir tür yarışmayı kazanmış gibi bana bakıyor, ama aslında kaybeden o. Ben özgürüm.

"Todd'u liseden beri tanıyorum," diyor kendini beğenmiş bir bakışla. "Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. Sadece beklediğimden biraz daha uzun sürdü." Ona gülümseyerek bakıyor ve sanki bir şeyi kanıtlamak, var olmayan bir yaraya tuz basmak istercesine eline uzanıyor.

Onu nasıl savurduğunu ya da s a v u r d u ğ u n d a bana attığı ölümcül bakışı özlemiyorum.

"Bana bahsettiğin lisedeki kız arkadaşın," diyorum, yıllar yıllar önce flört geçmişimiz hakkında konuştuğumuz ve bana gençliğindeki kız arkadaşından bahsettiği zamanı hatırlayarak. Üniversiteden önce ayrıldığı kız arkadaşından.

Benimle tanışmadan önce.

Kim olduğumu biliyor olmalıydı, en başından beri biliyordu ve bu öfke ve nefreti sıkıca tutuyordu. Benden o kadar nefret ediyordu ki, bunun kendi çocuğuna, benim çocuğuma da geçmesine izin verdi.

"Bu yüzden benden bu kadar nefret ediyorsun," diyorum yeni bir anlayış ve kızgınlıkla. "Lisedeki erkek arkadaşın *benimle evlendi* diye bu yaşta benden nefret mi ediyorsun?"

"Onun her zaman benim olması gerekiyordu, biliyorsun. Okuldayken ara vermiştik ve eve döndüğünde, birlikte olacaktık.

birlikte. Onu benden çaldın." Sesi
tamamen hayal ürünü gibi
geliyor.

"Tanrım, seni psikopat. Onu alabilirsin! İyi şanslar!" Gülümsemesi biraz azalıyor, sanki bunun beni neden üzmediğine, ona neden kızmadığıma şaşırmış gibi.

Ama gerçekten, liseden beri özlemini çektiği Todd'un hayaline kendini bu kadar kaptırmış, benden bu kadar nefret eden ve bu nefretini kızının çocuklarına zorbalık yapmasına dönüştürerek çocuklarına sızdıran bir kadına kızamam.

Onun için üzülüyorum.

Çünkü ben de o yollardan geçtim. Kendimi onun iyi bir adam olduğuna, kaderimizde birlikte olmamız gerektiğine, patlamalarının stresli olmasından ya da ailemiz için çok çalışmasından kaynaklandığına ikna ettim. Sonunda ondan uzaklaştım, huzuru ve mutluluğu buldum, *Nick'i buldum* ve o *buna* asla sahip olamayacak: Nick Finch'in gelip onun dünyasını değiştirmesi. Peki bu?

Bu uzun zamandır duyduğum en üzücü şeylerden biri.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Nick, Todd'la konuşuyor.

"Yani kızlarının okulunda bir kadınla sevişmeye başladın, ona büyük bir taş verdin ve onu eski karına ve terk ettiğin kızlarına göz kulak olması için mi kullandın?" Nick soruyor, çünkü ben kızgın olmasam *da o* kızgın görünüyor. Todd suçlamaya yanıt vermiyor, bunun yerine her zaman yaptığı gibi suçu bana atıyor.

"Onları terk etmedim. Hayatlarımdan çıkarıldım. I-"

"Yaptığınız seçimler ya da yapmadığınız değişiklikler yüzünden. Ben buna terk etmek derim" diyor.

"Hiçbir fikrin yok-"

"Yeterince biliyorum. Kasım ayından beri her gün burada olduğumu, kızlara yardım ettiğimi, güvenlerini kazandığımı, *verdiğin* zararı telafi ettiğimi biliyorum. Shae hastayken ve Ruby kâbuslar görürken buradaydım ve seni bir kez bile görmedim. Adının mırıldandığını bile duymadım."

"Neden burada olduğunuzu bile bilmiyorum. Bu kişisel bir mesele."

"Evet, Shae ve o kızlar da *benim adamlarım*." Duraksıyor, Todd'un bir şey söylemesini bekliyor ama söylemiyor. Bu bile tek başına çok şey anlatıyor. "Biliyor musun, senin gibi bir adamla benim gibi bir adam arasındaki fark bu. Hiçbir şey, ama *hiçbir* şey beni Shae ve Todd'dan uzak tutamaz.

O kızlar. Ne olursa olsun onları takip eder, onlara iyi davranır, her zaman güvende olmalarını ve sevimlerini sağlardım. Gerçek bir erkek böyle yapar. Ya sen?" Başını sallıyor. "Kendini erkek sanıyorsun ama sadece bir çocuksun, istediğini elde edemediğin her seferinde sinir krizi geçiriyorsun, bu arada kimi incittiğine aldırmadan." Nick kolunu belime doluyor ve Todd'un gözleri öfkeyle parlıyor.

Görünüşe göre Nick sonunda dönüm noktasını buldu - Todd'un "oyuncağı" olarak gördüğü şeye dokunmak.

Sanırım ben her zaman onun oyuncağıydım: oynamak, gösteriş yapmak, uygun gördüğü şekilde davranmak için. Ve şimdi başka biri onunla oynadığı için, onu geri istiyor.

"Karımdan uzak dur. Bu bir aile meselesi," diyerek bir adım öne çıkıyor.

"Karın mı?" Molly öfkeyle elini uzatıp Molly'nin kolunu tuttu ama Molly bir kez daha elini savurdu.

Bu öfke başka bir şeye dönüşüyor. Hayal kırıklığı, incinme ya da kızgınlık, tam olarak emin değilim.

O zaman yanılıyor olabilir miyim diye merak ediyorum.

Belki kaçır. Belki de çok derine batmadan önce bu onun uyanış çağrısı olur.

Benim kendi uyandırma çağrım - farklı bir çağrı. Sevgi, anlayış ve nezaket dolu bir çağrı... Nick konuştuğunda, sözleri ve hareketleriyle, son birkaç haftadır onun benim ve *bizim* olduğuna dair hissettiğim tüm tereddütler yok oluyor ve eski sevgilimin soğuk varlığında hiç beklemediğim tatlı bir sıcaklıkla baş başa kalıyorum.

KIRK DÖRT

NOEL'E KADAR 4 GECE NICK

Bu ahmağı ve Shae ile kızlar hayatından çıktıktan sonra da onları elinde tutmak için açıkça manipüle ettiği ve kullandığı kadını çoktan unuttum.

Karım.

O adamın dudaklarından dökülen iki kelime tüylerimi diken diken ediyor.

Bunu söylediğinde Molly'nin gözlerindeki öfkeyle maskelenmiş acıyı ya da Shae'nin vücudunun onun açıklamasıyla nasıl gerildiğini kaçırmadım.

Ama bunlardan herhangi birini kabul etmek onun kazanmasına izin vermektir.

"O senin karın değil ve bu da senin ailen değil," diyorum Shae arkamda olacak şekilde hareket ederek. "Ve onu korkutarak bir tür hastalıklı zevk almandan bıktım. Shae, içeri gir. Kızların odalarında olduğundan emin ol, polisi ara, sonra da Damien'a mesaj at."

"Nick-" diye başlıyorum çünkü onu burada tek başına istemiyorum. "Shae, git dediğimi yap şekerim. Ben hallederim."

"Nick, ben-"

"Şimdi." Sesim sert, tartışmaya yer yok ve o bunu biliyor. Hissediyor.

Ve eli elimden kurtulduğunda ve arkamdaki kapı açılıp ardından kapandığında bunu kabul ediyor.

Sonra ben ve bu gezegendeki en harika üç kadını bir kenara atan ama şimdi bile onlara hükmetmek isteyen bu serseri ve kendisinin geçici bir bakıştan daha değerli olduğuna inandırmak için manipüle ettiği ve gazladığı başka bir kadın.

"Bak dostum, ne tür bir saçmalık uydurduğunu bilmiyorum ama-" *Erkek erkeğe, kadınlar deli değil mi saçmalığını deniyor ama bu bana sökmez.*

"Ben senin erkeğin değilim ve senin seviştiğin *türden* bir adam da değilim. Bildiğim tek şey Shae'ye elini sürdüğün ve o kızlara aynısını yapmadan önce seni terk ettiği." Tartışmak için ağzını açıyor ve Molly'nin yüzünde hızlı bir parlama - neredeyse fark edilmeyen bir şok - görüyorum, ama yavaşlamıyorum. "Ondan önce de yıllarını onu sözlerinle, kontrolünle inciterek geçirdin. Kim olduğunu bilmeyene kadar onu yıprattın ve sen gittikten sonra kendini ve o kızları güvende tutmak için üç metre yüksekliğinde bir duvar ördü. Bana güvenmesini sağlamak için çok zaman harcadım, defalarca ve defalarca harcadım, not etmeliyim ve senin gelip bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Buna hakkınız yok-"

"Sen de öyle. Neyse ki onun hayatında olma hakkı bana Shae tarafından verildi. Sen aynı şeyi söyleyemezsin."

"Lanet olsun-" Kapı bir kez daha açılıyor ve yumuşak sesi konuşmadan önce küçük eli belime dokunuyor.

"Birkaç saniye içinde burada olurlar. Bir polis memuru zaten yakınlardaydı," diyor Shae. "Damien bir rapor hazırlanmasını istiyor."

"Güzel. Kızlar?"

"Uyuyorlar, sanırım," diyor.

Todd sinirlenerek, "Bu çok saçma," diyor ama tam o sırada bir polis arabası yanaşiyor. Shae'nin omuzları anında gevşer.

"Bize bir karışıklık olduğu söylendi?" diyor bir memur, arabasından inerken.

"Bu adam eski karısını taciz ediyor. Rapor tutmak istiyoruz," diyorum.

Todd, "Gerek yok memur bey, ben çıkıyorum," dedi, sanki bu bir küçük bir rahatsızlık. Bize doğru yürüyen memur duraksıyor, önce bana, sonra Todd'a, sonra eski sevgilimi soğukkanlılıkla öldürmek istiyormuş gibi görünen Nick'e, birkaç dakika önce olduğu kadar kendini beğenmiş görünmeyen Molly'ye, sonra tekrar bana bakıyor.

"Kesinlikle olmaz," diyorum başkası konuşmadan. "Buraya geldiğine ve Shae'yi taciz ettiğine dair bir kayda ihtiyacımız var."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diyor Todd, birdenbire iyi çocuk tavrına bürünüyor. İkinci bir deri gibi ona kayıyor ve bir an için Shae'nin kimi elde ettiğini düşündüğünü, Molly'nin kimi savunduğunu görebiliyorum.

"Katılmıyorum," diyorum.

"Neler oluyor?" diye sorar memur.

"Sadece sahibi olduğum bir binaya geliyorum, memur beyler," diyor Todd küçük bir gülümsemeyle, sıkıca tuttuğu bomba elinden düşüyor. Shae'nin eli benimkinde sıkılaşıyor.

Sahibi olduğum bir bina.

Anlamaya çalıştıkça kelimeler yankılanıyor. "Ne?" Shae soruyor, sesi endişe verici derecede küçük.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bildirimler aldın, değil mi Sharon?" Tam adı olduğunu bilmeme rağmen bu isim kulağa yanlış geliyor. Bu adamın sesinde, bir kazı, geçmiş bir hayatın acı verici bir hatırlatıcısı gibi geliyor. "Bina satıldı. Binayı 31 Ocak'a kadar boşaltmanız gerekiyorst."

Hayatta olmaz.

"Yeni sahibi benim," diyor, hastalıklı gülümsemesi genişliyor. "Yüce Tanrım," diye mırıldandım.

"Yani, izinsiz girmiyorum, görüyorsunuz, memur beyler. Sadece mülkümü kontrol ediyorum."

"Ama o değil," diyorum zihnimi temizlemeye, işlemeye ve ilerlemeye zorlayarak. Shae'nin eli benimkinde gevşedi ama bırakmıyorum. "Eski karısını taciz etmeye geldi."

Memur, "Bu eski eşiniz mi?" diye sorar.

"Teknik olarak evet." Sanki boşanma sadece teknik bir şeymiş gibi. Bu lanet herif.

"Ama buranın sahibi sizsiniz?" Memur da bizim gibi parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

"Damien'ı ara," diyorum Shae'ye, gözleri Todd'a kilitlenmiş halde. "Ne?"

"Damien'ı ara. Ne yapmamız gerektiğini sor."

"Nick, ben-" Muhtemelen bunun önemli olmadığına, onu rahatsız etmek istemediğine, yük olmak istemediğine dair tüm argümanları gözden geçirmesini izliyorum ve gururla hepsinin başarısız olduğunu görüyorum. "Tamam," diyor ve memur neler olduğunu anlamaya çalışırken içeri dalıyor.

Uzun bir saat sonra, polis raporu almamızı sağlayan Damien ile konuştuktan sonra polis, en azından şimdilik, Todd'un gitmesi ve binanın kendisine ait olduğuna dair bir tür kanıtlarla geri gelmesi gerektiğine karar verdi, çünkü Shae'nin ruhsatındaki adreste onun burada yaşadığı ve kendisinin burada yaşamadığı yazıyordu.

O zamana kadar kızlar derin uykuya dalmış oluyorlar ve ben de acaba bir şey duydular mı yoksa ucuz atlattık mı diye düşünmeden edemiyorum. Her iki durumda da, birkaç dakika içinde uyanmaları gerekecek.

Bugün bütün gün formüle edilmekte olan fikir, daha somut, daha gerekli bir şeye dönüşerek doruğa ulaştı.

Evin kapısını kilitledikten sonra çenemi Shae'ye doğru eğerek, "Eşyalarını topla," diyorum.

"Ne?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuştururken o kararlılık ve inatçılık devreye giriyor.

"Eşyalarını topla dedim. Birkaç günlük kıyafetler, kızlar için hediyeler falan."

"Ben-" Kaşları çatıldı ve gözlerinden dövüşmeye hazır olduğu anlaşılıyor, ama benim içimden gelmiyor.

Her şeyi masanın üzerine bıraktım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve alçak sesle konuştum.

"Birkaç günlük kıyafet alacaksın, kızlar için tüm hediyeleri alacaksın ve onları benim kamyonetime yükleyeceğiz. Sonra kızları uyandıracak ve onlara bir maceraya çıkacağımızı söyleyeceksin. Yarın yarın gün, yani fazla bir şey kaçırmayacaklar. Sonra Noel'i benimle çiftlikte geçireceksin. Zaten geçirecektin."

Ağzını açtı, her ne kadar *mantıklı olduğunu* bilmesi gerekse de, yarın öğleden sonra gelmeyi planlıyor olsalar da tartışmaya hazırды, ama sözünü kestim.

"Elimizde somut bir şey olana kadar ona güvenmiyorum. Buranın sahibi olmasından hoşlanmıyorum, seni takip etmesinden de hoşlanmıyorum. Güvende olduğunu hissetmiyorum. Kontrolün sende olmasını sevdiğini biliyorum ve bu korkutucu ve bunun tam tersi, ama bana bunu vereceğini umuyorum. Bana bu huzuru, benim çatım altında güvende olduğunu bilmeyi hediye edeceğini umuyorum."

Uzun kalp atışları boyunca bana bakıyor ve bunu yüzünde görebiliyorum, sonunda konuşmadan önce tüm duygularını ayırmaya ve düzenlemeye çalışıyor.

"Tamam, Nick," diye fısıldıyor.

KIRK BEŞ

NOEL'E 3 GÜN KALDI SHAE.

Nick sabahın erken saatlerinde, güneş daha doğmamışken dudaklarını alnıma bastırıyor ve *sabah insanı* kişiliğimin hiçbir zaman bir parçası olmamış ve olmayacak olsa da gülümsemeden edemiyorum.

Birkaç gün için ihtiyacımız olan her şeyi arabama yükledikten sonra dün gece geç saatlerde çiftliğe vardık. Ayrıca kızlara vereceğimiz hediyeleri de onlar görmeden gizlice Nick'in kamyonetine yükledik.

Eğlenceli bir pijama partisi! Kızlara söyledim. *Noel'i çiftlikte geçireceğiz!*

Harper anında heyecanlandı ve her gün ahır kedilerini görmekten, onlara ve tavuklara *Mutlu Noeller* diyebilmekten, çiftlikteki odasında uyumaktan ve Noel büyüsünün *merkezinde* olmaktan bahsedip durdu.

Ama tabii ki Ruby, Todd'un kapıda olduğunu duymuştu.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Nick'in bana fısıldadığını duydu ve Damien'ın isteği üzerine polis ifademi alırken kırmızı-mavi ışıkları gördü. Son dakikada bir yasaklama emri çıkartıyor ve Todd'un daha önceki temas girişimlerinden ona bahsetmediğim için bana çok kızgın ama hem Damien hem de Nick bunun bir son olduğunu söylediler.

Çünkü neredeyse bir yıldır anlaşmamız gereği onunla hiçbir temasımız olmamasına rağmen, Todd kızların okulundan bir kadınla çıkıyor ve görünüşe göre tek amacı bizi takip etmek. Ruby'nin son bir yıldır Catherine'le zor zamanlar geçirmesinin ve annesinin bana hep kötü kötü bakmasının nedeni de bu. Ben hep onun kaltağın teki olduğunu düşünmüştüm ama meğer nişanlısı, yani eski kocam

Ona benim hakkımda sorular sormaktan asla vazgeçmedi ve bu da benden ve çocuklarımdan nefret etmesine neden oldu.

Yeni yılda Hudson City ile hiçbir bağımlı kalmadığı için yeni bir yer arayışımı genişleteceğim. Kızlar, ben onları yeni bir okul sistemine transfer edene kadar o okula gitmeye devam edecekler, ancak Todd ile *herhangi bir* potansiyel bağımlıyı sürdürmemizin imkanı yok.

"Günaydın," diye fısıldıyor gözlerim çırpınarak açılırken. "Yapacak işlerim var. Sen uyumaya devam et. Sadece veda etmek istedim."

"Bir dakika daha," diye mırıldanıyorum, kollarım yorganın altından uzanıp boynuna sarılıyor. Kıkırdıyor.

"Keşke kalabilseydim. Ama yapmam gereken birkaç şey var."

"Mmm," diye tekrar mırıldanıyorum ama bırakmıyorum. Gülüyor, bu his içimi gümbürdetiyor. Uzun sürse de, o gidip iş yaparken onun yatağında yatmanın suçluluğuna teslim olmuyorum. Bence bu bile başlı başına bir ilerleme.

"Kızların bugün elften hediyeleri var," diyor saçıma doğru ve gözlerim açılarak ona bakıyorum.

"Nick," diye başlıyorum, kızlarıma *daha fazla* para harcadığı için onu azarlamak üzereydim. Görünüşe göre tek yaptığı bu.

"Sen de öyle. Ama seninkini onların önünde açma, tamam mı?"

Bu beni biraz daha uyandırdı, onu bıraktım ve çıplak bedenimi örtmek için battaniyeyi yanıma çekerek oturdum.

"Ne?"

Gülümsemesi geniş.

"Yalnız kalana kadar bekle. Bu gece oynayacağız."

"Ne demek bu? Oynamak mı?" Gülümsemesi inanılmaz derecede genişliyor. "Gitmeliyim, şekerparem," diyor.

"Bu isimden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum o yataktan çıkarken.

"Berbat bir yalancısın, Shae," diye fısıldıyor ve kot pantolonuna uzanmadan önce beni bir kez daha öpmek için eğiliyor. Giyindikten sonra hareket ediyor, elimi tutup dudaklarına bastırıyor. "Uyumaya devam et, bebeğim."

Ve sonra o gitti ve yatak onsuz biraz daha soğuk olsa da, onun sıcaklığında iyi uyuyorum.

Kızlar kış tatiline erken *başlayıp* tatili burada, çiftlikte geçirecekleri için heyecandan yerlerinde duramıyorlar. Uyandıklarında Nick'in yatağından kalkıyorum, üzerime rahat kıyafetler giyiyorum ve onları odalarına görmeye gidiyorum. Uyanmak için uygun bir zaman olduğunu onaylar gibi görünerek yanımdan hızla geçiyorlar ve mutfak masasının üzerinde küçük bir hediye yığınıyla oturan elfi görünce bağıyorlar. Yeni bir pijama takımı daha bulduklarında daha da heyecanlandılar, düğmeli ve dantelli kenarları olan süslü (okuyun: bir ay içinde büyüyecek çocuklar için çok pahalı) türden ve bu sabah ben kahvemi yudumlayıp uyanmaya çalışırken onları meşgul edecek bir dizi küçük el işi.

Tabii ki beni rahatsız ediyorlar, üzerinde adımın yazılı olduğu üçüncü kutuyu açmam için yalvarıyorlar, ama yarı uykuluyken söylemesine rağmen reddediyorum.

Ama onlar meşgul olduktan sonra Nick'in odasına gizlice girip ambalajı yırtarak açıyorum ve ...

Halat.

İp mi?

En azından ipe benziyor. Siyah ve pamuksu, pürüzsüz ve biraz esnek.

Fotoğrafını çekip Nick'e gönderdim.

Bu da ne?

Neredeyse anında cevap veriyor.

Halat.

İç çekiyorum. Bazen tam bir *erkek* oluyor.

Evet, anladım. Neden benim için bir kutuda ip var? Ve neden kızların önünde açamadım?

Bu gece seni yatağıma bağlamak ve seninle birlikte olmak için kullanacağımı açıklamayı istemedim.

Sıcaklık bedenimi sarıyor, dalgalar halinde üzerime geliyor. Ağzım açık kalıyor ve zihnimde görüntüler uçuşuyor, görmezden geldiğim hayaller bilincimin önüne geliyor.

Ne?

Bu gece konuşuruz, tatlım.

Nick.

Nick!

Sürprizi mahvetme, Shae. Bu gece.

Onu sürekli rahatsız edecek ya da sürprizini mahvedecek halim yok, bu yüzden kutuyu boş bir çekmeceye koyuyorum ve kızlarla kurabiye yapmak için mutfağa gidiyorum.

KIRK ALTI

NOEL'E 3 GÜN KALDI

O gece kızlar Nick'in evinde uyuduktan sonra, "Şu ipe ne dersin?" diye sordum. Bütün gün dikkatim dağınıktı, kanepede oturup onlarla Noel filmleri izlerken, elfin bıraktığı el işlerini bitirirken ve kaçınılmaz olarak Nick'in evini biraz temizlerken zar zor odaklanabildim.

Nick kim bilir nelerle uğraştığı bir günün ardından döndüğünde, duş almaya gitmeden önce bütün gün aklımı kurcalayan bir paket bırakmamış gibi beni öptüğünde dikkatim daha da dağılmıştı. Akşam yemeği, filmler ve yatma zamanı rutini boyunca dikkatim dağınık kaldı.

Ve şimdi buradayız, Nick'in odasında, yumuşak kumaş ellerimde.

"Demek bu ... ip," diyor elimden kaparak. "Geçen hafta kendini iyi hissetmediğinde bundan bahsetmiştin."

"Aman Tanrım," diyorum, içimi bir utanç kaplıyor. Bunu ~~hatırlıyordum~~ ama garip bir füğ halindeydim ve her şeyin kafamda olduğundan emindim. Bir rüya.

Ve şimdi de ipi tutuyor.

"Hayır, hayır," diyor ellerimi tutarak. "Hayır. Biz burada bunu yapmayız. Shae, *bağlanmak* isteyip istemediğini öğrenmek istediğini söylediğinde, o anda ve orada sert bir şekilde mücadele etmek zorunda kaldım. Yani hayır, utanılacak bir şey yapmıyoruz. Böyle bir şey mi? Utanırsan işe yaramaz."

Dudaklarımı ağzıma götürüyorum, düşünceler, fikirler ve yanıtlar düşünüyorum ama bunun yerine çok farklı bir şey yapıyorum.

"Peki, nasıl çalışıyor? Beni bağlama olayı." Genişçe gülümsüyor ve yatakta oturduğum yere doğru yürüyor.

"Bununla yapabileceğimiz pek çok şey var. Bunu senin üzerinde kullanabileceğim pek çok farklı yol var." Bileğimi kavrayan parmakları sıcacık. "Seni bağlayabilirim"

"Kollarını kalçana böyle bağla." Parmakları bileklerimi hafifçe dizlerime doğru tutuyor ve gülümsüyor.

"Hmm." Nefesim şimdiden ağırlaşmaya başladı.

Her türlü kontrolü elinden alıyor.

İsteyerek veriyorum.

Onunla geçirdiğim ilk zamanı hatırlıyorum, *her şeyi* istediğim halde tatlı ve nazik olmaya çalıştıktan sonra beni kullanması için ona yalvardığım zamanı.

"Ellerini arkadan ya da ayaklarından bağlayabilir." Görüntüler ve seçenekler zihnimde uçuşuyor, ipi o kutuda bulduğumda kaçınılmaz olarak yaptığım Google aramaları, zihnim onunla ne planlıyor olabileceğini düşünerek dönmeye başladığında.

"Ama sanırım bu sefer-"

"Bu sefer mi?" Sözüünü keserek soruyorum. Bir sonraki yemeğini yeni bulmuş bir kurt gibi gülümsemesi, beklentiyle sıkılmama neden oluyor.

"Bu iş düşündüğüm gibi giderse, şekerim, bunu çok yapacağız."

"Oh," diyorum. Ciğerlerime zar zor nefes alabiliyorum, sinirlerim, beklentim ve arzum damarlarımda yanıyor. Yanıma oturuyor, yüzü yumuşak ve ciddi bir hal alıyor.

"Ama istemiyorsan da sorun değil, Shae. Önemli değil. Bu tamamen oynamak, denemekle ilgili. Senin neyi sevdiğini, benim neyi sevdiğimi, birlikte neyi sevdiğimizi görmek."

Birlikte nelerden hoşlanırsınız.

Bu ses hiç düşünmediğim kadar hoşuma gitti. Sonra hareket ediyor, ben yatağının kenarına otururken açılmış bacaklarımda arasında duruyor, ellerimi ellerinin arasında tutuyor ve bana bakıyor, açıkça söyleyeceklerini anlamamı istiyor.

"Ama bir şey yapmadan önce, kontrolü senden *almadığımı* bilmeni istiyorum. Sen bana veriyorsun." Kaşlarımı daha da çatıyorum, aradaki fark konusunda kafam tamamen karışmış durumda.

"Bu aynı şey değil mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Hayır. Bu çok ama çok farklı ve bunu en başından bilmenizi istiyorum. Bu mu? Bu benim için bir hediye. Bana *güvenini* hediye ediyorsun ve ben bunu son derece ciddiye alıyorum. Dur dersen, kontrol sana geçer. İhtiyacınız olursa, çok fazla gelirse, bir şeyler yolunda gitmezse sizi çabucak kurtarmak için yatağınızın başucunda bir makas var. Sen-"

"Bana bütün konuşmayı yapmana gerek yok, Nick." Harekete geçmek için can atıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. -

"İstiyorum," diyor saçlarımı geriye iterek. "Yaparım. Bu iş böyle yürüyor. Bu bir oyun değil. Bu oyun zamanı, eğlenceli deneyler, şakalar ve kıkırdamalar değil. Benim önceliğim sensin. Güvenliğin mi? Zihinsel, fiziksel? *Her şeyden* önce gelir. Bu benim için ciddi ve bunu ciddiye aldığımı bilmeni istiyorum. Çünkü ben ..." İpin parmaklarının arasından kaymasına izin veriyor. "Bundan hoşlanıyorum. Bunu seviyorum ve bunu seninle yapmayı çok istiyorum."

Sinir ve heyecanla midem bulanıyor.

"Oh," diyorum, yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. "Yani sen ..."

"Daha önce bir kadını bağlayıp sikmişliğim var, evet. Hayatınızın büyük bir bölümünü düğüm atarak geçirirseniz, fikirleriniz olur. Benim de fikirlerim var, araştırdım ve hoşuma gittiğini öğrendim. Ama ya sevmiyorsan? Bu da sorun değil." Kolayca aşık olabileceğim o çocuksu gülümsemesiyle gülümsüyor. "Keşfedebileceğimiz koca bir dünya var. Ben sadece seninle birlikte keşfetmek istiyorum. Ama şu anda ..." Duraklıyor, yüzü ciddileşiyor. "Şu anda *bunu* isteyip istemediğini ölçmeye çalışıyorum." İpleri tekrar kaldırıyor ve ben de seçeneklerimi tartarak ona bakıyorum.

Ama zorunda değilim. Pek sayılmaz.

"Denemek istiyorum. Denemek istiyorum," diye fısıldıyorum ve dudaklarıma karşı inliyor.

"Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?" Ve sonra yanımdaki yatağa uzanıyor, elleri yüzüme gidiyor ve beni hızla başka bir şeye dönüşen uzun, tatlı bir öpücük için kendine çekiyor. Hürmet, hayranlık, sıcaklık ve ihtiyaç hepsi bir arada ve her saniye geçtikçe, dudaklarının her hareketinde benimkini tadarken, elleri vücudumu keşfediyor, ısı oluşturuyor.

Onu hissetmek, ona dokunmak için yanıp tutuşmam uzun sürmüyor.

Her zamanki gibi, neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Yavaşça kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyor, üzerimdeki pijama gömleğinden başlayarak, titreyen ellerimle toplayabileceğimden daha fazla kısıtlama ile düğmelerini açıyor, omuzlarımdan iterken kaba parmakları pürüzsüz cildi sıyrıyor, hızla sütyenimi takip ediyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor ve kendini tutamayıp bir meme ucunu ağzına götürürken ürperiyorum.

"Nick," diye fısıldıyorum.

"Sabırlı ol," diyor bana, eli kalçalarıma doğru kayıyor ve pijama pantolonumu çıkarıyor. Beni nazikçe yatağa bastırmadan önce kalçama tatlı bir öpücük konduruyor ve tek kelime etmeden orada yatmamı söylüyor.

Sonra da hediye mi kapıyor.

Buraya ilk geldiğimde hayran kaldığım rustik ahşaptan yapılmış sağlam karyolasına sabitlemeden önce ipin bir ucunu dikkatlice bileğime bağlıyor.

Hassasiyet ve özenle yapıyor, bağlamadan önce tenimi okşuyor, güvenli olduğundan emin olmak için çekeştiriyor, çıplak vücuduma öpücükler konduruyor.

Beynimin bana tüm bunların nasıl hissettirmesi gerektiğini söylediği ile huzurlu, şefkatli bir tezat.

İşi bittiğinde, ellerim güvende olduğunda, geri çekilip yaptığı işe bakıyor, yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor.

Önce bir bileğimi, sonra diğerini çekeştiriyorum. "Bu bir kementten çok daha havalı," diyorum gülerken, sonra utanarak yüzümü kapatmaya çalışıyorum, ama *yapamayacağımı* hatırlıyorum. Farkına vardığım anda içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. "Bu aptalcaydı. Bunu söylediğimi görmezden gel." Gülüyorum.

"Hayır, katılıyorum. Bu mu?" Sıkıca çektiğim ipi çekeştiriyor. "Kementten çok daha havalı. Biliyorsun, yıllardır iş için bir sürü düğüm attım. Ama bu? Bu benim favorim." Sert bir parmağını yan tarafımda gezdiriyor, kalçamdan kaburgalarım ve göğüslerime doğru ilerlerken neredeyse beni gıdıklıyor ve hiç uyardırmadan birini çimdikliyor. Sırtım dikleşiyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor. Yine onu tutmak, ona dokunmak için elimi çekiyorum ama *yapamıyorum*.

Sarhoş edici.

Nick'in bu durum üzerindeki inanılmaz kontrolünü, ona verdiğim gücü şimdiden anlıyorum.

Ona *güvendim*.

Bunu nasıl kullanacağını *düşündüğümde* içimde bir sıcaklık birikiyor.

"Seninle bu şekilde yapmak istediğim pek çok şey var." Yatağın etrafında dolaşıyor, bacaklarımdan arasına sürünüyor, hala tamamen giyinik, çıplaklığımla bir tezat oluşturuyor. "Ama bu kesinlikle ilk."

Yine hiçbir uyarıda bulunmadan, bir eliyle bacaklarımı aralıyor ve diğer eliyle bir parmağını içime sokuyor, sonra eğilip klitorisimi ağzıyla kapatıyor ve sertçe emiyor. Ani sıcaklıkla bağırıyorum, dişlerini bir şekilde zaten hassas olan klitorisimin üzerinde gezdirirken, parmaklarını kıvrırırken içimde çatırdayan yoğun zevkle.

İçimde gelgitler yaratan bir his dalgası, ama aynı hızla geri çekiliyor, ağzının üzerimdeki baskısı neredeyse hiç yok.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Beni mahrum bıraktığı şeyi almak için başını amıma doğru tutmak için hareket ediyorum ve bunun bir seçenek olmadığını hatırlatıyorum, elim kısa duruyor. Bu hatırlatmayla içimde şimşekler çakıyor, genelde çok sıkı tuttuğum kontrolü kaybediyorum ve gözleri bana bakıyor, dudaklarında kurt gibi bir gülümseme var.

"Sen benimsin, Shae. Sana ne verirsem onu alırsın," diyor ve kalçamın kırımına bir öpücük konduruyor.

"Nick," diye inliyorum.

"Biliyorum." Diğer tarafına bir öpücük daha konduruyor. "Ama sabırlı olmalısın." Parmağı içime giriyor, sonra çıkıyor ve ben nefesimi tutup daha fazlasını bekliyorum. Daha fazlası için *dua ediyorum*. "Tanrım, çok ıslaksın, değil mi?" diye soruyor, daha çok kendi kendine, çünkü o ıslak parmağını alıp klitorisimi okşadığında konuşamıyorum, cevap veremiyorum, tartışamıyorum ya da pazarlık yapamıyorum, tüm heceler, harfler ve sesli harfler aklımdan düşüyor.

Benimle oynamaya devam ediyor, hafif bir sıyrıktan sert bir baskıya geçiyor, klitorisimin etrafında dönüyor, sonra içime kayıyor, iki parmağıyla beni nazikçe beceriyor. Büyülenmiş bir şekilde izliyor, gözleri amımdan bileklerime ve yüzüme kayıyor, ama benim gözlerim ona kilitlenmiş, vücuduma bakıyor, çalışmasını izliyor.

"Bunu bütün gece yapabilirim, Shae. Seninle oynarım. Seninle alay eder, inlemelerini ve sızlanmalarını dinlerim. Sarhoş edici. Ve sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın, değil mi?" Dudaklarımdan o acı dolu iniltilerden biri dökülüyor, kalçalarım ona doğru bükülüyor. "Nasılsın, şekerim?"

Bu sözlerle dudaklarında belirmediğini bildiğim gülümsemeyi göremiyorum. Yine de cevap vermiyorum, parmakları klitorisime zarar veriyor, sonunda beni yukarı, yukarı, yukarı sürüklemeye yetecek kadar-

Durdu.

"Nasılsın, Shae?" Sesi ciddileşti ve bunun bir alay değil, bir kontrol olduğunu anlıyorum.

"Güzel, beni boşaltırsan harika olur." İnliyorum, kalçalarım parmaklarına ulaşmaya çalışmak için kıpırdıyor.

"Eninde sonunda. Bu arada, ben seninle oynarken sen orada yat ve güzel görün." Sesinde bir kahkaha var ve eğer yapabilseydim, sanırım onu tokatlama şansım olurdu. Ama sonra parmakları geri dönüyor ve klitorisime geçmeden önce beni sevdiğimi, ihtiyacım olduğunu bildiği şekilde parmaklıyor, işkence edici bir devre.

"Buna ne dersin?" diye soruyor, başparmağı amıma dalıyor, sonra çıkıp iniyor. Göt deliğime bastırıyor. "Hiç burada bir şey yaşadın mı?" Parmak tekrar bastırıyor, girmiyor, alay ediyor ve ben inliyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum ama zihnim onun ilk olması, beni o uçurumdan aşağı itmesi için *çığlık atıyor*.

"Hmm," diye mırıldanıyor, basınç azalıyor ve sonra geri dönüyor. Adını inletmeme neden olan nabız gibi atan bir dokunuş.

"Yap şunu," diye fısıldıyorum, kendi küstahlığım karşısında şok olmuş bir halde. Beklemediğini düşündüğüm kelimelerle inliyor ve yavaşça, işkence edencesine yavaşça bastırıyor, başparmağı yavaşça içime giriyor. Hiç de düşündüğüm gibi bir his değil, ne acı ne de rahatsızlık, bunun yerine vücudumdan akan yakıcı bir sıcaklık. Diğer eli klitorisimi nazikçe ovalarken, o zor orgazmın daha hızlı geliştiğini görüyorum, kalçalarım başparmağını içime daha fazla sokmak için hareket ediyor. Buna ihtiyacım var. Bunu istiyorum.

Bana vereceğini bilsem daha fazlasını alırdım.

"İşte yapacağımız şey," diyor, başparmağı yavaşça hareket ediyor, neredeyse nazikçe kıcımda sallanıyor. Vücudum yanıyor, zevk ve rahatsızlığın sınırı birbirine karışıyor, her sinir ucu boşalma ihtiyacıyla, kontrol eksikliğiyle, *Nick*'le aşırı duyarlı hale geliyor. "Kıcını başparmağımla sikeceğim ve güzel kızımı bağlayıp merhametime bırakırken ıslak amını yiyeceğim. Gelmene izin vermem için bana yalvaracaksın ve ben de ... sonunda geleceğim."

"Nick," diye inliyorum, başparmağı önce çıkıp sonra tekrar giriyor, beni doldururken gözlerim kapanıyor.

Gülümsüyor.

Çok kötü bir gülümseme.

"Ve yettiğini düşündüğünde, seni yüzüme boşaltacağım. Sonra da seni becereceğim. Seni kullanacağım, Shae." İç bacağımla ısıtıyor ve ben inliyorum. "Seni kendi zevkim için kullanacağım. Sen de boşalacaksın ama ne zaman olacağına ben karar vereceğim." O ısırik izini öpüyor. "Ve nasıl." Kalçamla amımın arasındaki kıvrımı öpüyor. "Bu işe yarıyor mu?" Göbeğimi öpüyor. "Cevap ver bana."

"E-evet," diye tıslıyorum, başparmağı hareket ediyor, tam üstümde konuşurken nefesi klitorisimi sıyrıyor.

"Aferin kızıma."

Sonra ağız klitorisimin üzerinde, sertçe emiyor ve ben çığlık atıyorum. Zevk içimi parçalıyor, karnımda erimiş bir lav topu büyüyor, kendi içinde dönüyor ve sakalının iç uyluklarıma her sürtünmesiyle, başparmağının kıcıma her bastırmasıyla büyüyor, serbest elinin iki parmağını amıma kaydırırken beni dayanılmaz derecede dolu hissettiriyor.

"Tanrım, Nick, oh Tanrım!" İnliyorum, başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor ve çok fazla gelirse ona söylememi söylediğinde kastettiği şeyin bu olduğunu biliyorum. Bu

Kontrol eksikliği değil, güç değişimi değil, ama lanet olası *alay*. Oyun alanını eşitleyememem ve onu kendi dokunuşumla çılgına çevirememem, onu istediğim, ihtiyacım olan yere götürmek için elini ya da başını hareket ettirememem. Başı yukarı kalktığında, ıslak dudakları bana sırtıttığında, elimi tutup onu aşağı bastıramamam, kendimi boşaltamamam.

Çok bunaltıcı.

Olabilecek en iyi şekilde bunaltıcı, ama yine de bunaltıcı. Ve patlayacağımı düşündüğümde, orgazm olamamanın verdiği zevk acıya dönüştüğünde, sonunda onun adını inliyorum. "Nick," diyorum. ~~Kelimeler~~ kaba ve düzensizdi. "Nick, lütfen. Tanrım, boşalmam gerek."

Başını tekrar kaldırıyor, bana bakıyor, beni içine alıyor, okuyor. "Çıkmak istiyor musun?" diye soruyor, parmakları içimde kıpırdamadan. Başımı sallıyorum.

"Sadece boşalmak istiyorum." İnliyorum. "*İhtiyacım var.*"

Gülümsüyor, bir an panikliyorum ama sonra gülümsemesi kararlı bir ifadeye dönüşüyor ve başı öne eğiliyor.

Ağız klitorisime yapışıyor, bir eli kıçımı, diğeri amımı parmaklarken sertçe emiyor ve gözleri vücudumun üzerinden bana bakıyor.

İzin gibi geliyor.

Bunu böyle kabul ediyorum ve vücudum eğiliyor, adını haykırırken bir bacağım sırtına takılıyor, mümkün ~~olduğunu~~—hiç düşünmediğim kadar sert boşalıyorum.

"Siktir, siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyorum ve çığlık atıyorum, bir orgazm ikincisine yuvarlanıyor, daha da yoğun olanı, sonsuzluk gibi görünen bir şeyden sonra durmadan önce beni yemeye devam ediyor.

Vücudum hala yanıyor ve o ayağa kalkıp soyunmaya başladığında, bol eşofman altından çıkmadan önce çıkardığı tişörtünde ellerini temizlediğinde daha da alevleniyor.

"Şimdi seni becereceğim, tamam mı?" diyor önümde dururken, nefesi ağırlaşıyor, siki önünde sallanıyor, ucu prekumla ıslanmış, kıçımda olmayan başparmağı ustalıkla sürüyor. Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. Sanki hayır diyecekmişim gibi. Sanki onun içimde olması için can atmıyormuşum, beni ittiği sınıra geri dönmemişim gibi.

"Tanrım, bu halinle gerçekten çok güzel görünüyorsun," diyor, açılmış bacaklarımın arasına diz çöküyor ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi beni içine alıyor. "Ama bir dahaki sefere yüzüstü yatacaksın, ellerin arkadan bağlı olacak." Elini hareket ettiriyor, sevdiği gibi saçlarımı geriye doğru tarıyor, sonra da prekumla ıslanmış başparmağını ağzıma sokuyor. "Belki bu güzel amcığı sikmeden önce yüzünü sikerim." Teklifini kabul ediyorum, yalıyorum ve emiyorum,

Bana verdiği zevkin bir parçasını ona vermek için can atıyorum. "Bu şekilde beni emebilirsin, tamamen bağlı ve merhametimle." Parmağının etrafında inliyorum. "Evet, içimden bir ses bundan hoşlanacağını söylüyor."

Elini geri çekiyor, yatakta önümde diz çökene kadar hareket ediyor, geniş omuzları, zayıf kalçaları ve kendi iyiliği için fazla yakışıklı.

Kendi iyiliğim için, eğer dürüst olursak.

Bir sonraki dakika bir bulanıklık içinde hareket ediyor. Eli sikinin üzerinde, bana bakarken pompalıyor, başını bana sürtüyor ve ben gözlerimi onun yüzüne bakmaktan alıkoyamıyorum. Beni soktuğu, sadece onun bozabileceği bir trans halindeyim ve yavaşça, çok yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça içime kayıyor.

Bir santim içeri, yarım santim dışarı, on yıllar ve yüzyıllar boyunca devam eden bir alay, durdurmam gereken ve asla bitmesini istemediğim bir işkence. Ve sonuna kadar girdiğinde durup bana bakıyor.

Ağır nefes alıyorum, her birkaç nefeste bir inilti çıkıyor, ben onun etrafında sıkılaştıkça, eli yanımda yukarı ve aşağı hareket ediyor, sonra ellerime çıkıyor, parmakları bileklerimdeki bağlara hafifçe dokunuyor.

"İyi mi?" diye fısıldar.

Dururdu.

İstesem durur, çekilir ve uyumaya giderdi, siki sertleşir ve vücudu tatmin olmazdı. Benim için her şeyi yapardı.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum.

İnliyor, sesi alçak ve yüksek ve yavaşça dışarı çıkıp sonra tekrar içeri girerken bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Beni dakikalar -ya da saatler miydi?- önce boşalttığı için hassasım, ama bu bir şekilde ona katkıda bulunuyor.

Ellerimin hareket etme şekli de öyle, ona dokunmaya, yüzüne dokunmaya, kışını tutmaya, daha hızlı hareket etmesini sağlamaya çalışırken kayışlar bir kez daha geriliyor.

Kollarımın her bilinçsiz sarsılışında daha derine itiyor, sesi o kadar sessiz olmasına rağmen odayı dolduruyor.

"Mükemmel," diyor. Ellerim sarsılıyor, tekrar sokuyor ve bedenim sarsılıyor. "Mükemmel." Çekme, itme, titreme. "*Mükemmel*."

Sonra, her mükemmel itişin arasında, bedeninin ruhumu değiştiren her kayışının arasında, bir öpücük var.

Göğüs ucuma, boynuma. Alnıma, burnuma. Her öpücük, her itiş, her kelime buna ekleniyor, bedenimi ele geçiren zevke ekleniyor ta ki

Boşalma ihtiyacıyla, boşalmama *izin* vermesi ihtiyacıyla titriyorum.

Ama bekliyorum.

Bu onun

gösterisi. Bu

onun vücudu.

Ben onunum.

Ruhumun derinliklerinde, zamanı geldiğinde beni oraya götüreceğini, benimle ilgileneceğini biliyorum.

Sonunda, elleri başımın iki yanına gelene kadar öne eğiliyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

"Bu. İstedğim şey buydu. Kontrolünü değil, Shae, güvenini." Çakıllı, çiğ ve duygu dolu sözleri içime doğru roket gibi fırlıyor, herhangi bir kirli konuşmadan daha sıcak. Ateş gibi bir hızla içime girip çıkarken amım onun etrafında kenetleniyor, aç her şeyi çok sıkı hale getiriyor, kalın siki hassas sinirlere doğru kayıyor, büyük mavi gözlerini benimkilere kilitlerken tüm vücudum kısa devre yapıyor.

"Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim," diyor inleyerek ve hepsi bu kadar.

Vücudumu ateşleyen, sırtımı kamburlaştıran, içimden sessiz bir inilti koparan, onun etrafında boşalırken ve boşalırken ağzımı açan şey bu. Vücudum sarsılmaya devam ederken bir kez daha derinlere dalıyor, vücudu benimkinin üzerinde gevşemeden önce beni tamamen dolduruyor.

İkimiz de nefesimizi tutana kadar böyle uzanıyoruz, ta ki o dışarı kayana ve ben kaybettiğim için miyavlayana kadar. Nick banyoda kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana küçük bir gülümseme atıyor. Elinde bir bezle tekrar ortaya çıkıyor ve beni çözmeden önce nazikçe temizliyor, ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni yatağına götürmeden önce banyoya götürüyor ve bütün gece bana sarılıyor.

Güvenimin onun için bir hediye olduğunu düşünebilirdi, ama bana bunu nasıl vereceğimi öğretmesi asıl hediye idi.

KIRK YEDİ

NOEL'E KADAR 2 UYKU

Nick'in sabah dudakları boynumu çizerken dudakları oraya bastırıyor, beni uyandırıyor ve iç çekiyorum.

Buna hızla alışıyorum, Nick'in yatağında, Nick'in kollarında uyanmaya ve onun tenime öpücükler kondurduğunu hissetmeye kafayı takıyorum.

Çalar saatten daha iyi olduğu kesin.

Görünüşe göre hayvanları güne hazırlamak için güneşten önce uyanmakla geçen bir ömür, Nick'in iç alarminin uyku *kavramına* sahip olmadığı anlamına geliyor.

Dudakları çıplak omzumun üzerinden aşağı doğru inerken ve yataktaki vahşi saçlarımı kenara iterken memnuniyet dolu bir ses çıkarıyorum ve bu sabah hızlı bir sevişme için zamanımız olup olmayacağını merak ediyorum. Dün gece muhteşemdi ve vücudum en iyi şekilde ağrıyor, ama bu daha fazlası için hazır olmadığım anlamına gelmiyor.

Ta ki düşüncelerim gelip de dün gece temizlik yaptıktan sonra *hemen* uyuduğumuzu fark edene kadar. . .

"Lanet olası elf," diye fısıldıyorum, koridorun sonundaki odada kızların kıkırdadığını duyuyorum.

"Ne?" Nick soruyor, dudakları köprücük kemiğimin üzerinde ama *baş düşmanım* yüzünden bunun güzelliğinin tadını çıkaramıyorum. Onu itiyorum, battaniyeyi göğsümde tutarak doğruluyorum.

"Lanet olası aptal elf. Dün gece yerinden oynatmadın, değil mi?" İnliyor ve sırt üstü yuvarlanıyor.

"Hayır, biraz meşguldüm." Gülümsemesi genişledi ve omzuna bir şaplak attım. "Görmezden gelemez miyiz?"

"*Sizin yüzünüzden* bu durumdayız bayım. Kıçını kaldırıp hareket etsen iyi olur. Kızlar kalktı."

"Öyle mi?" Tekrar sırtüstü yatana kadar kolumdan çekiştiriyor ve ben sıcak, rahat battaniyelere sarılma isteğimle savaşıyorum.

"Evet, birbirleriyle kıkırdaştıklarını duyabiliyorum. Muhtemelen gizlice kaçıp o aptal elfi bulma planları yapıyorlar." Neredeyse evin öbür ucundan onları dinlemeye çalışıyor ve açıkça başarısız oluyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Onları bir mil öteden duyabiliyorum. Bu bir anne laneti." Gülümsüyor, üzerimde durana kadar yuvarlanıyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor.

"Tamam, şekerim." Gözlerimi deviriyorum ama gönülsüzce. -"İşte plan. Ben pantolonumu giyip, koşarak onu hareket ettireceğim. Sen kızların yanına git, dikkatlerini dağıt. Takım çalışması rüyayı gerçekleştirir falan. Anlaştık mı?" Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve bunun rahatlığıyla karnıma bir sıcaklık doluyor.

Gençken, hayaller kurarken ve benim için çok yanlış bir adamla evlenirken böyle olacağını düşünmüştüm.

"Anlaştık," diye fısıldıyorum, boğazımdaki yumru ağrıyor. Ayağa kalkmak için hareket ediyor ama bir şekilde bunu görüyor, gözlerimdeki acıyı görüyor olmalı.

"Haydi takım," diye fısıldıyor ve sonunda yataktan yuvarlanıyor, bir çift eşofman alıyor ve onları yukarı çekerek kalçalarının üzerinde düşük bırakıyor. Tanrım, çok lezzetli. Bana baktığını görünce hınzırca gülümsüyor, sonra beni işaret ediyor, sonra kızların odasının olduğu yere doğru *gidiyor*, başını bir tür hareketle eğiyor. İnliyorum, ayağa kalkıyorum ve henüz giymediği gömleğini çekiyorum.

O hınzır, hınzır gülümseme
büyüyor. Tanrım.

Yasadışı. Yasadışı olmalı.

"Haydi takım," diye fısıldıyorum külotumu yukarı çektikten sonra, tişört kıcımlı ve birazını örtüyor. Her iki şekilde de sorun değil. Sadece kızlara gidip hemen geri döneceğim. Bir kolunu belime doluyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarını başıma bastırıyor.

"Senin takımında olmak gibi, şekerim," diye fısıldıyor ve sonra ikimiz de bu yeni oyunu oynamaya devam ediyoruz.

KIRK SEKİZ

NOEL'E KADAR 1 UYKU

Noel arifesi sabahı yatak soğuk, Nick bir kez daha *bilmediğim* bir şey yapmak için erkenden çıkmış, uyumamı söylemeden önce beni nazikçe öpüyor. Nick'in mutfak masasında kahvemi yudumlarken, kızlar Nick'in *bir ara* aldığı gökkuşağı simitlerini yerken telefonumu açıp e-postalarımı tarıyorum.

Özellikle bir tanesi ilgimi çekti ve daha dik oturmamı sağladı. Konu satırında şöyle yazıyor: *Gerekli özürler.*

Gönderen Molly McGee.

Mesaja bakarken ellerim titriyor, açıp okumaya başlamak için mesaja dokunduğumda şaşkınlık ve merak midemde birbirine karışıyor.

Sevgili Shae,

Geçen günden beri bunu birkaç kez yazmayı denedim, ancak her seferinde nasıl başlayacağımı bulamadım, bu yüzden en önemli kısımdan başlayacağım: Geçmişte size karşı davranışlarım için çok özür dilerim.

Son birkaç gün içinde pek çok şey benim için bariz bir şekilde netleşti ve bir bakıma, sana ne kadar kötü davranmış olsam da, beni ne yazık ki zaten deneyimlediğini bildiğim bir gelecekte kurtardığını hissediyorum ve bunun için dayanılmaz derecede minnettarım.

Bu davranışımı mazur göstermese de, size bir açıklama yapmak istiyorum. Todd benim lise aşkım ve ilk göz ağrımdı. Ona çok derin bir aşkla bağlıydım ve üniversiteye gittiğimizde ara vermek için ısrar etti. Kalbim kırılmıştı ama kabul ettim ve ikinizin tanışıp evlendiğinizi öğrendiğimde çok incindim. Bana bir gelecek hikâyesi anlatmıştı ve benim genç, saf gözlerimde sen bunu benden çalışıyordun.

Birkaç yıl önce kızları okuldan alıyordu ve birbirimizi görüp yeniden bağlandık. Bir sürü hikaye duydum Shae ve o kadar *inandırıcıydı* ki. Bana senin ne kadar çıkarıcı olduğunu, evliliğinin nasıl sorunlu olduğunu anlattı ve ben de savunmasız bir yerdeydim ve o kadar aptaldım ki buna kandım.

Siz ayrılıp boşandığınızda, hikaye daha da büyüdü, bana onu çocuklarından uzak tuttuğunuzu, ona kötü davrandığınızı, bir narsist olduğunuzu ve mahkemelerin olaylarda sizin tarafınızı tuttuğunu söyledi. Aşık olduğumu sanıyordum ve Todd'a kim yanlış yaptıysa artık düşmanımdı.

Senden nefret ettim Shae, Todd'un çocuklarını elinden aldığını düşündüğüm için ve tanıdığı herkesi ve her şeyi ondan uzaklaştırdığın için. Ondan önce de, benim olması gerektiğini düşündüğüm şeye sahip olduğun için senden nefret ettim. Ve bu nefret gittikçe büyüdü, sen onun hakkında konuştuğu tek şey oldun.

Geçtiğimiz yıl boyunca durmadan seni, kızlarını sordu ve itiraf etmeliyim ki bu durum sana kızmama neden oldu. Bu bir mazeret değil, ama ona kendimi o kadar kaptırmıştım ki, onun tarafından o kadar manipüle edilmiş ve kör edilmiştim ki, ona inandım ve benden senin hakkında onu bilgilendirmemi istediğinde, yaptım.

Geçen gece perde düştü ve her şeyi olduğu gibi gördüm. Ne kadar manipüle edildiğimi, Todd'un ikimizin de haberi olmadan senin üzerindeki kontrolünü sürdürmek için beni nasıl kullandığını gördüm. Kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum ve bunun bir mazeret olmadığını bilsem de, kendimi ona inandırmak için atlamaya zorladığım çemberleri belki de tüm insanlar arasında senin anlayıp anlamayacağını merak ediyorum.

Tüm bunları inanılmaz derecede üzgün olduğumu söylemek için söylüyorum. Keşke size ne kadar üzgün olduğumu anlatmak için daha fazlasını yapabilseydim.

Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin. Size ve kızlarınıza göz kulak olmamı istediğine, bana sizinle ilgili sorular sorduğuna ve yaymaya çalıştığı yalanlara dair bir yıldan fazla belgem var. Gerekirse bunları avukatınıza seve seve gönderebilirim.

Bunun davranışım için bir mazeret olmadığını biliyorum, ancak bana gerçek olduğunu öğrendiğimden çok daha farklı bir hikaye anlatıldı. Bir araya gelip kahve içmeyi ve sizden yüz yüze özür dilemeyi çok isterim. Catherine'in de Ruby'ye bir özür borcu var.

Mutlu Noeller, Shae.

-Molly McGee

"Sorun nedir?" Arkamdan gelen bir ses beni Molly'nin e-postasını üçüncü kez okumanın sisinden çekip çıkararak soruyor. "Shae, şekerim, sorun ne?" Kafamı çevirdiğimde Nick'in önümde diz çökmüş, ellerimi tuttuğunu görüyorum, yüzünde endişeli bir ifade var. Kızların şaşkınlık ve endişeyle bana baktığını görmek için mutfak masasına bakıyorum ve sonra hissediyorum.

Gözyaşları.

Bu mektup ve bana getirdiği huzur yüzünden yanaklarımdan yaşlar süzülüyor.

Beklenmedik bir başka huzur kaynağı olan Nick'e bakıyorum ve kızlara zayıf bir gülümseme vermeden önce telefonumu ona uzatıyorum. "Her şey yolunda, bitir

Kahvaltı," diyorum. Önce bana, sonra Nick'e bakıyorlar ve yavaşça yemeklerine dönüyorlar. Ben düşünürken Nick kitap okuyor.

Yıllarca Todd'un narsisistik saçmalıklarına kandığım için aptal olduğumu düşündüm, ama bu bir bakıma yaptığı işte iyi olduğunun, olayları manipüle etmekte ve siz onun saçmalıklarına kanana kadar kafanızı karıştırmakta iyi olduğunun, kısır döngünün sizi her tartışmada daha da derine çekerek kontrolüne aldığının bir kanıtı.

Bir bakıma, bu bir hediye. Beklenmedik bir müttefikten beklenmedik bir hediye.

"Ondan hâlâ hoşlanmıyorum," diyor Nick ve telefonumu bana geri uzatıyor.

"Ben de o oldum," diyorum. "Bir bakıma, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir kapanış sağladı bana. Bu . . ." Duraksıyorum, nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum. "Bunca zamandır sadece saf ve aptal olduğumu düşünüyordum. Başından beri onu olduğu gibi görmeliydim, ama bu mektuptaki her şey?" Telefonumu gösteriyorum. "Hepsi aynı. Aptal olduğumdan değil. Yaptığı işte gerçekten iyi olması."

"Ve sen ağlıyorsun çünkü ..." Nick'in sesi alçak ve tereddütlü. "Sana o onayı verdiği için mi?" Başımı sallıyorum ve yanaklarımı silmek için bir peçete kullanıyorum. "Ondan hâlâ hoşlanmıyorum."

Gülüyorum, yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

Gülümseme özgür hissettiriyor ve ben de öyle. Sanki omuzlarımdan dev bir yük kalktı, yıllardır orada duran bir yük.

"Anlamak zorunda değilsin. Biliyor muyum bilmiyorum ama onu anladığımı biliyorum." İçimi çektim ve ayağa kalktım, Nick de aynısını yaptı. "Biraz içeride misin? Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var."

"İçeri geldim çünkü bugünlük işim bitti." Uzanıp yanağındaki kurumuş beyaz boya lekesini sildim. "Git. Aramanı yap." Ben telefonumu alıp Nick'in odasına doğru yürümeden önce öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Hey, Molly?" Telefonuma cevap verdiğinde soruyorum. "Ben Shae. Konuşmak için bir dakikan var mı?"

KIRK DOKUZ

NOEL'E KADAR 1 UYKU

"Uyuyorlar mı?" Shae oturma odasına geri döndüğünde soruyorum, ağaç (ve kızların evlerinden getirdikleri süsler) loş ışıklarda parlıyor.

Molly ile bir saatten fazla telefonda oturup Todd ve onun ikisini de nasıl manipüle ettiği hakkında konuştu ve yeni yılda buluşmak için planlar yaptı. Daha sonra kendisine verilen diğer bilgilerle birlikte e-postayı Damien'a gönderdi.

Shae e-postayı bir hediye olarak nitelendirdi ve kadını pek sevmesem de, Damien Martinez'in çıkaracağı yasaklama emrinin arkasındaki ilave ateş gücü için ben bile minnettar olabilirim.

Ama şimdi, sihrin başlama zamanı.

Başını sallıyor. "Ruby horluyor, Harper da çarşafının içinde iki büküm. İçeri girdiğimde ikisi de irkilmedi bile."

"Yani temiz miyiz?" Gülümsüyor ve evinden getirdiği tüm eşyaları koyduğum koridordaki dolabı açıyor.

"Evet," diyor ve kutuları alıp ağacın altına koymaya başlıyor. Shae'lere göre Noel'de sadece bir hediye ve çorapları Noel Baba'dan geliyor; geri kalanı annelerinden, ailelerinden, arkadaşlarından ya da birbirlerinden geliyor. İki orta boy hediye Shae'nin *Noel Baba kâğıdı* dediği *kâğıtlara* sarılıyor ve tüm çorap dolguları da aynı şekilde paketleniyor. Geri kalanlar ya Harper için pembe ya da Ruby için mor renkte. *Bu şekilde etiketler konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor*, dedi bana geçen gece evinde paketlemesini izlerken.

"Bunları nereye koyayım?" diye soruyor, kızlar için yaptığı iki çorabı kaldırarak. Biliyorum, bunlar onun baş belasıydı ama

çok güzel oldu ve kızlar onları görünce çok heyecanlanacaklar.

"Eğer asılmalarını istiyorsanız, çorap tutucularım var. Ama ağır olacaklarsa..." Gözlerim küçük, paketlenmiş hediyelerle dolu alışveriş torbalarına kayıyor ve gülümsüyorum. "Belki de onları kanepenin üzerine koymalısın." Seçeneklerini kontrol ediyor ve kanepede karar kılmadan önce eliyle poşeti tartıyor.

Geçen hafta bana en kötü alışkanlığının dışarıdayken kızlara rastgele hediyeler almak ve sonra bir kızın diğerinden daha fazla almaması için eşitlemek için daha fazla almak zorunda kalmak olduğunu söyledi. Ona neden aldıklarını iade etmediğini ya da başka bir zaman için saklamadığını sorduğumda omuz silkti.

"Onlar iyi kızlar," dedi. "Dünyayı hak ediyorlar. Onlara dünyayı veremem ama iyi bir Noel yaşatabilirim. Bu yıl bunu karşılayabilirim, o yüzden bunu yapacağım." Bana mantıklı geldi. Bazı Noellerde Connor'ın bir çocuğun alması gerekenden daha fazla hediye aldığını, bazılarında ise işlerin daha sıkışık olduğu zamanlarda alamadığını hatırlıyorum. Her seferinde onun yüzünü izlemenin verdiği mutluluğu hatırlıyorum ve onunla tartışamam.

Odama geçmeden, nadiren kullandığım dolabı açmadan ve bir yığın hediye almadan önce yavaşça hediyeleri gözden geçirmesini, Harper ve Ruby'nin çorapları için yığınlara ayırmasını izliyorum. Paketlemesi Shae'nin hassasiyetinden çok daha kötü, ama önemli olan düşünce, ya da her neyse. Elimde hediyelerle oturma odasına doğru yürüyüp onları ağacın altına yerleştirirken elleri duraklıyor ve bana ters *ters bakıyor*.

"Bu ne Nicolas?" diye soruyor, sesinde zehirle. Ne dediğini bilmiyormuş gibi davranıyorum, odama doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum ve bir sonraki desteyi almak için ayrılıyorum.

Tamam, ben de aşırıya kaçtım, boş zamanlarımı web sitelerinde gezinerek ve kızların ya da Shae'nin *azıcık* da olsa hoşuna gidebilecek bir şey gördüğümde bolca *sepete ekleyerek* geçirdim.

"Nicolas!" diyor ikinci destemle ağaca doğru yürüdüğümde. Yere bırakıyorum ve gülümseyerek ona bakıyorum.

"Sharon."

"Ew, bana öyle deme. *Şekerpareyi* tercih ederim."

"Çünkü sana şekerparem denmesini seviyorsun."

"Kesinlikle yok," diye yalan söylüyor ve ben sadece gülümsüyorum.

"Lütfen bana öyle olduğunu söyle." "Bu tatile yalanlarla başlamak istemezsin bebeğim."

"Nicolas!" Geldiğim odaya doğru yürüyorum. "Nick!"

"Sen kızların çoraplarını hazırla. Ben kendi işime bakarım." Ona doğru geri yürüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum. "Üçünüzün de dünyaya sahip olmasını istiyorum. Küçük bir Noel alışverişi bankamı batırmaz bebeğim, ama kızların hediyeleri açarken ciyaklamalarını izlemek, en çok da senin gülümsemeni izlemek beni çok mutlu edecek."

"Ama ben-" Gözlerindeki suçluluk duygusu benim için cümlesini bitiriyor.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim. Şimdi git kızın çoraplarını doldur," diyorum, sonra dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve yürüyüp gidiyorum. Elimde kalan son eşyalarla geri döndüğümde, tığ işi çoraplardan birini hazırlıyordu, pembe, yani Harper'ın, Ruby zaten orada oturuyor, küçük paketlenmiş hediyeler dökülüyor.

"İyi görünüyor," diyorum ve kanepenin ucuna doğru ilerleyerek ihtiyacım olan şeyleri çıkarıp kendi çoraplarımı doldurmaya başlıyorum.

Arkamda bir sessizlik var ve ben onu görmezden gelmeye çalışırken sonunda o sessizliği bozuyor. "Bu da ne Nick?"

"Ne nedir?" Ne demek istediğini çok iyi bildiğim halde soruyorum.

"Elinde tuttuğun şey mi?"

Kırmızı, iplikli ve korkunç çirkin ama...

"Çorabın."

Konuşmuyor ve ben de yaptığım şeyi yapmaya devam ediyorum, muhtemelen ihtiyacı olmayan ya da istemediği küçük bibloları, şekerleri ve ıvır zıvırları ona yaptığım felaket çorabın içine koyuyorum ve bitirip ona bakmak için dönüyorum.

"Ne?" Neden bana baktığı hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi soruyorum.

"Dedin ki..." Boğazını temizliyor, yüzü o kadar çok duygudan oluşan bir maske ki, tekrar denemeden önce zamanım olsa hepsini okuyamazdım. "Çorabım olduğunu mu söylemiştin?" Gözleri yüzümden ellerime, oradan da arkamdaki yastığın üzerinde duran çoraba kayıyor.

"Evet," diyorum, sonra ayağa kalkıp kutuları ağacın altına taşıyorum, Shae'nin Noel Baba'dan aldığı hediyeleri ve hepsinin en son açmasını istediğim birkaç hediye saklıyorum.

"Nick," diyor ve ben ona dönüyorum. Yeşil gözleri kocaman ve parlıyordu. Plan bu değildi. "Sen . . . Bunu sen mi yaptın?"

"Yani, o çirkin şeyin parasını kesinlikle ben vermedim."

"Çirkin değil," diye savunuyor. İkimiz de iğrenç kırmızı çoraba bakıyoruz, delikler ve çekilmiş iplikler, daha ince noktalar ve daha kalın ve üst yarısı farklı bir kırmızı tonu çünkü ilk seferinde aldığım türü hatırlayamadım. "Çok güzelmiş."

"Bu iğrenç, Shae."

"Başardın." Sonunda onun yanına oturdum.

"Evet. Başardım."

"Benim için."

"Kızların kendilerininkini alacağını biliyordum. Sen de bir tane almalısın."

Uzun, çok uzun dakikalar boyunca bana bakıyor, nefes alıyor, düşünüyor, işliyor ve ben de ona izin veriyorum.

Ona her şeyi düşünmesi için alan tanıyorum, ama bunu onun elini tutarak yapıyorum, benim elimde çok küçük, benim işle sertleşmiş ellerime kıyasla çok yumuşak.

Sonunda konuştu.

"Keşke önce seninle tanışsaydım," diye fısıldıyor. "Ne?"

"Keşke önce seninle tanışsaydım, kızların babası olsaydın. Tüm yüküm olmadan sana her şeyi verebilseydim. Keşke önce sen burada olsaydın." Başımı sallıyorum ve başparmağımla gözyaşının düştüğü gözünün altını temizliyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ve kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Ne?" Yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta tuttum ve ona gerçeği söyledim.

"Önce benimle tanışmanı istemezdim. Tanışsaydın, aşık olduğum kadın olmazdın. Kızlar burada olmazdı. Biz biz olmazdık. Seninle tanıştığım memnunum. Buraya gelmek için cehennemden geçmek zorunda kaldığın için üzgünüm, keşke hiç olmasaydı, ama benim için hazır olduğunda benimle tanıştın," diyorum. Gözleri sulanmaya başlıyor ve bir damla yaş düştüğünde başparmağımla hızlıca kenara itiyorum. "Bunların hiçbiri değil."

"Bu kadar tatlı olup da ağlamamı bekleyemezsin Nicolas Finch," diyor burnunu çekerek.

"Sanırım mutlu gözyaşları için bir istisna yapmam gerekecek, Shae. Ama bundan sonra sadece mutlu gözyaşları," diyorum.

"Tamam. Sadece mutluluk gözyaşları."

Gülümsemesi sulu, ama sözleri her şeyi ifade ediyor.

Burada bir çıkış var demek.

Ve hepsini mutlu etmek için savaşacağım.

ELLİ

"Aman Tanrım!" diye bağıyor bir ses koridorun aşağısından, daha güneş doğmadan.

İnledim.

"O GELDİ!" diye bağıyor bir başkası ve kızların buraya hücum etmesinden önce yaklaşık otuz saniyemiz olduğunu biliyorum.

"Günaydın," diyor Nick, sesi sert ve sıcak.

Kimse sabahın bu saatinde bu kadar sıcak konuşmamalı.

Eli hareket ediyor, çenemi kavırıyor ve yüzümü göğsünden çekip çıkarıyor, böylece ona bakıyorum. Eğilip dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor.

"Daha çok erken," diye

homurdanıyorum. "Noel'deyiz,"

diye fısıldıyor.

"ANNE! NOEL BABA GELDİ!" Harper ayaklarını ahşap zemine vurarak bağıyor ve Nick'in odasına doğru geliyor.

"Mutlu Noeller şekerim," diye fısıldıyor Nick. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Sıcaklık, neşe, mutluluk ve iyi olan her şey... Dudakları tekrar benimkilere geliyor, yumuşak ve tatlı... İşte o zaman anlıyorum.

Noel büyüü.

Onun öpücükleri böyle hissettiriyor. Çocuksu neşe, mutluluk ve neşenin bir karışımı. Nick'i öpmek, Noel sabahı çok erken uyandığınızda, yarı gergin, yarı heyecanlı ve sessizce ağacı görmeye gittiğinizde ve Noel Baba'nın *geldiğini gördüğünüzde hissettiğiniz duygudur!*

Nicolas Finch'i öpmek böyle bir şey.

"İşte plan," diyor, yüzüm ellerinin arasındayken. "Sen kızlarla oturacaksın, onlar da çorapları açacaklar. Kahve yapacağım. Çoraplar bittikten sonra

kardan adam krepleri yapar ve kahvaltı ederiz. Sonra kızlar hediyelerle cıldırır. Kulağa hoş geliyor mu?"

Ona bakıyorum. Kafa karışıklığı ve şaşkınlık beni hızla ele geçiriyor ve bununla nasıl mücadele edeceğimi bilemiyorum.

"I . . ."

"İşe yarıyor mu şekerim? Onlar bu kapıyı kırmadan önce belki otuz saniyemiz var." Ona bakmaya devam ediyorum, beynim çalışmıyor ve bunun erken saatle hiçbir ilgisi yok.

Tamamen çünkü bunu hiç yaşamadım.

Asla.

Hiçbir zaman çocukların işlerine yardım eden, onları paylaştıran biri olmadı, böylece günün tadını çıkarırken onlara en iyisini verebildik. Bana bakıp hangi kısımları üstleneceğimi ve birlikte nasıl hokkabazlık yapacağımızı söyleyen biri hiç olmadı.

Bu *benim* Noel hediyem. Ağacın altında koca bir ev de olsa, bir milyon dolar da olsa, yeni bir araba da olsa, elmaslar da olsa umurumda değil. Bunu saklamak için hepsini takas ederim.

"Bu işe yarar," diye fısıldıyorum.

Kapı kolu **s a l l a n ı y o r**, kızların girişi basit bir kilitle engelleniyor. Başımı sallayarak gülüyorum. "Sanırım zamanı geldi."

"Haydi takım," diye fısıldıyor, beni öpüyor ve sonra planımıza devam etmek için yataktan kalkıyor.

Saatler sonra Nick kızlara birer küçük kutu verdikten sonra bana da aynısından bir tane attı. Diğer her şey açılmış, ambalaj kâğıtları, paketler ve kurdelelerden oluşan bir karmaşa Nick'in oturma odasının zeminini kaplamıştı.

Oyundaki sihri izlemek ve bunu çöp toplamak için bir çantayla takip etmek veya öğlene kadar bir partiye yetişmek konusunda endişelenmek zorunda kalmadan yapmak çok keyifliydi.

Sadece küçük ailem ve Nick ile bir tatil sabahı.

"Bu sadece küçük bir şey. İleride üzerine ekleyebileceğimiz bir şey," diyor Nick, kızlar ambalaj kâğıtlarını hazırlamaya başlarken yanıma oturarak.

"Üzerine eklemek mi?" Küçük kutuyu sallayarak soruyorum.

"Açsana şekerim," diyor gözlerini devirerek. Kalın ambalaj kâğıdını yavaşça açtığımda, kızlar çoktan karton kutulara inmişlerdi.

"Bir bilezik!" Ruby bağılıyor ve ona baktığımda elinde ince gümüş bir zincir tutuyor, üzerinde küçük takılar asılı.

"Ben de!" Harper diyor ki.

Kutuyu açmaya başlamadan önce Nick'e "*Ne yaptın sen?*" der gibi bakıyorum. Kendininkini takmaya çalışan Harper'a doğru ilerliyor ve üç takısı ve daha fazlası için yeri olan bir bileklik olduğunu görüyorum.

Bir anahtar tılsımı, bir at ve bir ev var. Açıkçası, at Ruby, ama . . .

"Nedir bu?" Anahtar tılsımına dokunarak soruyorum.

"Ayakkabılarınızı giyin kızlar," diyor çenesini eğerek.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum ama kızlar çoktan ayağa kalkmış, son bir sürpriz için sabırsızlanıyorlar.

"Ayakkabılarını giy, Shae. Sana göstermem gereken bir şey var."

Evin önündeki yürüyüş yolundan çıkarken kulağıma "Gözlerini kapat," diyor ve omurgamdan aşağı akan ürpertiye rağmen homurdanıyorum.

"Bu kulağa son derece güvensiz geliyor."

"Hoşuma gitti!" Harper kıkırdarak söylüyor. O ve Ruby'nin gözleri bağlı ve Nick'in yeni yağmış karın üzerinde çekiştirdiği kızığın üzerinde oturuyorlar.

Beyaz bir Noel.

Finch büyüsü diyorum ben

buna. "Ben de!"

"Siz ikiniz susun," diyorum ama dediğini yapıyorum, kolumdan tutup beni bilmediğim bir yere götürürken gözlerimi kapatıyorum.

Nick beni yavaşlatarak, "Adım at," diyor ve ben de onun talimatına uyarak ayağımı kaldırıp sert bir basamağa adım atıyorum. "Üç tane var." Talimatlarına uyuyorum, bir kapı gıcırtyla açıldığında gözlerimi açmak için çırpınıyorum ama açmıyorum. Eğer büyük bir sürpriz istiyorsa, bunu ona ben vereceğim.

"Burada dur, açma" diyor ve sonra kızlarla konuşuyor, birini kaldırıyor ve diğerini almadan önce onu yanıma dikeyor.

"Çok heyecanlıyım!" Harper söylüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Tamam," diyor Nick, sesi garip bir şekilde titreyerek. "Şimdi, buna birkaç şeyle giriş yapacağım. Birincisi, beklenti yok. Bu büyük, zor bir süreç değildi, o yüzden bunu duymak istemiyorum. İki, detayları başka bir zaman konuşabiliriz ama şimdi değil." Sözleri beni geriyor ve neden bahsettiğinden tamamen emin değilim.

"Nick, beni korkutuyorsun."

"Ve üç, korkmana izin yok," diyor sesinde bir gülümsemeyle.

"Sen bir pisliksin," diyorum kapalı gözlerimi devirerek. "Annem kötü bir kelime söyledi!"

"Eğer doğruysa kötü bir kelime değil," diye homurdanıyorum.

"Tanrım, şekerim, lütfen üç saniyeliğine buna güvenebilir misin?" diyor gülerek ve benim de gülümsemekten başka çarem yok. "Pekâlâ, gözlerinizi açın kızlar," diyor, sesi alçak. Açtığımda kafam karışıyor. Küçük alanda etrafıma bakmaya başlamadan önce kızların göz bağlarını nazikçe çıkaran Nick'e bakıyorum.

Küçük ama şirin bir mutfağa bağlı mobilyasız bir oturma odası olduğunu tahmin ettiğim bir yer var. Küçük bir masa var, çentikli ve ezik ama masif ahşap ve iyi durumda, dört tane de uyumlu sandalyesi var. Oturma odasının duvarları rahatlatıcı, tereyağımsı bir sarıya boyanmış ve yerler muhteşem koyu bir ahşap. Tıpkı masa gibi, yerler de eski ve aşınmış, sanki onlarca yıldır oradaymış gibi, ama kırık dökük bir şekilde değil. Çok sevilmiş bir şekilde.

"Ne . . . Nedir bu?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Kızlar da en az benim kadar şaşkın görünüyorlar ve ben de sanki görünmez bir duvara çarpacakmışım gibi yavaşça yürümeye başlıyorum. Nick'in eli benimkine kayıyor, beni iki kapılı küçük bir koridora yönlendirmeden önce bir kez sıkıyor. Birini açıyor, sonra uzanıp ışığı yakıyor. İçeride açık mor duvarlar ve bir ranza var. Ortada çeşitli mor ve pembelerden oluşan küçük bir yuvarlak halı duruyor ve başımı içeri daldırdığımda üzerinde fiyonk olan kocaman bir bebek evi görüyorum.

"AMAN TANRIM!" Harper bağırıyor, koşarak odaya giriyor ve bebek evine doğru koşuyor. "Bu benim mi? Lütfen benim olduğunu söyle!" diye yalvarır ve Nick güler.

"O senin, balkabağım."

Bu senin, balkabağım.

O kadar basit, o kadar hayranlık ve nezaket dolu sözcükler içimden kayıp gidiyor,

Kapının pervazına yaslanıyor, elim hâlâ onun elinin içinde ve çenesini, üzerinde büyük gümüş bir fiyonk olan güzel mor kâğıda sarılı bir kutuya doğru uzatıyor. "Bu senin," diyor ve Ruby hemen oraya koşup kağıdı yırtıyor.

"Oh," diyor kutunun içinden küçük bir oyuncak at çıktığında. "Bu bir oyuncak." Sesi o kadar açık bir şekilde hayal kırıklığına uğramış ki anne modu devreye giriyor.

"Ruby Jane," diye uyarıyorum.

"Altında bir not var, Rubygirl." Açık mor bir zarf alıp açıyor ve sonra yere düşen bir fotoğrafa benzeyen küçük bir kâğıt parçası tutuyor. Yüksek sesle okumadan önce küçük kaşları çatılmış bir şekilde kâğıda bakıyor.

"Bu senin mi?" diye okuyor, sesi şüpheci ve şaşkın.

"Yerde," diyor, çenesini düşmüş ve unutulmuş gibi görünen fotoğrafa doğru eğerek.

Hiçbir şey mantıklı
gelmiyor. Kesinlikle
hiçbir şey.

Küçük bir evde mor bir oda, Harper için bir bebek evi, ... Ruby için bilmiyorum.

Hiçbiri mantıklı değil.

Bileğimdeki tılsımlı bilezik ağır geliyor. Bir
ev.

Bir at.

A . . .

anahtar.

Dünya dönüyor.

"NE?" Ruby bir fotoğrafı havada sallayarak bağırıyor. "O benim mi?!"

"O senin."

"Minnie *benim!*"

Aman Tanrım, bu adam deli. Aklını
kaçırmış.

"Lütfen bana 9 yaşındaki bir çocuğa lanet olası bir at almadığını söyle,"
diyorum nefesimin altında ve kahkahası odayı dolduruyor.

"9 yaşındaki bir çocuğa at almadım. Ona zaten sahip olduğum bir atı
hediye ettim." "O bir *at*, Nicolas! *Kızları* zar zor hayatta tutuyorum!"

"Aman Tanrım, gidip onu görebilir miyiz? Onu besleyebilir miyim? *Ona binebilir miyim?*"

Ruby benim ruhsal çöküşümden habersiz tabii ki.

"Bir süre daha ona binemem, Rubes. Yeterince büyük değil. Ama Mickey'de öğrenebilir ve o zamana kadar Min'e bakabilirsin." Ruby zıplar ve ciyaklar. "Birazdan onu görmeye gideceğiz. Sen git Harp'la oyna," diyor ve

Çene, Harper'ın neredeyse kendisinden daha uzun olan bebek eviyle oynarken kaybolduğu yere doğru.

"Odanı görmek ister misin?" diye sorar, sesi alçaktır. "Benim ... odam mı?"

"Burası senin yeni yerin, Shae. Eğer istersen."

"Benim ... yeni evim." Panik oluşmaya başladı. Zihnini oraya gitti elbette, ama aslında düşünmedi ...

"Sen aklını kaçırmadan söyleyeyim, hayır, bunun için neredeyse hiçbir şey harcamadım. Arazide zaten vardı. Conor'ın isteyeceğini düşündüğüm için kullanmadım. Şehirde yaşamak istiyor, o yüzden burada öylece duruyor. Burası benim evimdi, Connor doğduğunda yaşadığım yerdin." Panik zirveye çıkmaya başladı çünkü bunu kabul edemem. Yapamam. Bu *lanet* olası bir ev ve-

"Siz sormadan söyleyeyim, istediğimden ya da ihtiyacım olduğundan değil, evet, kira ödeyebilirsiniz."

Bunu hediye olarak kabul edeceğin bir dünya olmadığını biliyorum."

"Buna dayanamıyorum Nick," diye fısıldıyorum, oturma odasına yeni gözlerle bakıyorum, kanepemin nereye sığacağını, televizyonu nereye koyacağımı görüyorum. Kızları yatırdıktan sonra Nick'le nereye oturacağımızı düşünüyorum.

"Vermiyorsun. Veriyorum."

"Nick-"

"Evinden atılıyorsun Shae. İstedğin yerden çalışabilirsin ve üçünüz de o okulu sevmiyorsunuz. Cherrystone'daki devlet okulları harika. Damien'dan yardım ya da zam istemeyi reddediyorsun ve Todd'un sana verdiği paraya dokunmuyorsun. Seçeneklerin neler şekerim?"

Orada durmuş ona bakıyordum. Bu konuyu *tatil sonrası* listeme taşımıştım, çıldırmış bir halde 26 Aralık'ınth gerçekleşmesini bekliyordum.

"Bu çok-"

"Öyle değil. Bencilce." Ona gülüyorum.

"Bencil! O kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun Nick. Bu . . . Bu kadarı da fazla."

Beni kendine doğru çekiyor, kızların bulunduğu odadan uzaklaşıp koridora doğru ilerliyoruz. "Bu bencilce çünkü seni görmek için günde iki kez bir saat araba kullanmak istemiyorum. Bencilce çünkü seni yakınımda istiyorum, kızları yakınımda istiyorum. Bencilce çünkü kızlar okul değiştirmek zorunda kalacak. Bencilce çünkü arkadaşlarından daha uzakta olacaksın ve evden daha çok çalışman gerekecek. Abbie'yle konuştum ve sorun olmadığını söyledi. Aslında

Senin bu kadar çok gelmemen için uğraştığını söyledi ama bunu başka zaman konuşabiliriz."

"Abbie ile konuştun mu?"

"Tabii ki yaptım. Ve Damien. Tüm endişeleri önceden ortadan kaldırmam gerekiyordu. Ayrıca kızların nasıl transfer edileceğini de araştırdım. Zor değil, çoğunlukla evrak işleri."

"Anlamıyorum. Bu . . . Bu çok fazla. Biz çok yeniyiz.

Sen-" Devam edemeden beni durdurdu.

"Sana başından beri seninle ilgilenmek istediğimi söylemeye çalışıyorum. Lanet olsun, hepimiz istiyoruz ama sen izin vermiyorsun. Kendimi sana zorla kabul ettirdim."

"Yok artık," diye mırıldanıyorum, o da gülüyor.

"Seni yakınımda istiyorum, Shae. Kızların yakın olmasını istiyorum. Hastalandığında ya da Rubes kabus gördüğünde yanında olmak istiyorum. Yardım kabul etmek istememe kalkanından kurtulmaya devam etmene yardım etmek istiyorum." Saçlarımı geriye doğru itiyor ve ben de küçük koridora bakıp kızların okul resimlerinin orada asılı olduğunu hayal ediyorum. "Çoğunlukla benim için. Bir şey olursa, sana ulaşmam bir saat sürer. Bir saat çok uzun. Peki ya burası?" Kapıyı, pencereleri işaret ederek sadece bu küçük kulübeyi değil, Cherrystone ve Finch Çiftliği'ni de gösteriyor. "Burada sana hiçbir şey ulaşamaz. Çiftliğe sadece bir yol girip çıkıyor. Benim haberim olmadan kimse buraya giremez. Burada güvendesin. Burada güvende olduğunu biliyorum."

"Ben hayırsever değilim," diyorum. "Kira ödüyorum." Bu bir tür kabullenme, ama gerçekten, ben kimim ki hayır diyeyim? Adam haklı. Burası mükemmel bir yer. Cherrystone okulları eyalet çapında en iyilerden biri olarak biliniyor ve burada kendimize ait küçük bir yerimiz var. Gürültücü komşular yok, trafik ya da mahalle endişesi yok.

Ruby, Minnie'ye ve atlara yakın olacak, muhtemelen benim bir at kampı bulmama ve onu göndermek için birkaç organ satmama gerek kalmadan derslere başlayabilecekti. Harper her gün ahır kedileriyle oynayabilirdi ve ... hepimiz Nick'e yakın olurduk.

Çünkü hiç mantıklı gelmese de Nick haklı. Her nasılsa, birbirimizi bulmamız bir tür Noel mucizesiydi, yıllar boyunca yaşadığım boktan şeyler için bir ödüldü.

"Evet," diye fısıldıyor. "Kirayı ödeyebilirsin." Gülümsemesi geniş ve sıcak. "Eğer bu taşınmayı kabul ettiğin anlamına geliyorsa, kirayı ödeyebilirsin." Başımı sallıyorum çünkü şu anda bile bir parçam bu ifadenin *bir ama'sı* olduğunu biliyor ve ben taşındıktan çok sonrasına kadar bunu öğrenemeyeceğim.

"Anne, burada kalmalıyız. Minnie'ye yakın olmalıyım!" Ruby hâlâ pijamalarıyla koridora adım atıyor.

"BURAYA BAYILIYORUM" diyor Harper, her ne kadar burayla ilgili gördüğü tek şey oyuncak bir bebek evi olsa da.

"Burada yaşayabilir miyiz? Lütfen anne?" Ruby gözlerini kocaman açarak soruyor. Ben de ona bakıyorum.

Kız kardeşine bakıyorum.

Kolu hâlâ belime sarılı olan Nick'e bakıyorum, yüzünde umutlu bir gülümseme var.

Başka seçeneğim yok, gerçekten. O yüzden gülümsüyorum.

"Evet. Buraya taşınacağız," diyorum gülerek.

Sonra Nick beni tutuyor, kıkırdayan ve tezahürat yapan kızların önünde öpüyor ve tek düşünebildiğim o *aptal elf* için ne kadar saçma bir şekilde minnettar olduğum.

EPİLOG

"Ne yapıyoruz biz?" Ahıra doğru yürürken Ruby kollarını göğsünde kavuşturmuş, çocuksu bir tavırla soruyor. Ruby ile her şey bir sidik yarışına dönüştü, kim diğerine üstünlük sağlayacak. Bu normal, hormonları çılgına dönmüşken kontrol arzusu, ama bu annesini çileden çıkarıyor.

O her zaman benim kızım olacak ama yemin ederim bazı günler beni test ediyor. Bugün daha tartışmalı günlerden biri gibi görünüyor, ama bu bekleyemez, bu yüzden bununla başa çıkmak zorundayım. Kızlarla konuşmalıyım ve onların yardımına ihtiyacım var.

"Tavır yapmayı bırak, Rubes." Çenesi gerildi ve ben gülümsedim. "Connor'ı benim büyüttüğümü biliyorsun, değil mi? Senin yaşındayken küçük bir pislikti."

"Ha ha, Nick bok dedi," diyor Harper. Ona bakmak için dönüyorum ve gözleri kocaman açıldığında gülümsememle savaşıyorum.

"Burada ne işimiz var? Ashley FaceTime yapmak istiyor." Gerçi ergenlik çağındaki Connor'ın arkadaşlarıyla FaceTime yapmak istemesiyle uğraşmak zorunda kalmadım. Bu yeni bir engel.

"Arkadaşlarınızla daha sonra konuşmanız gerekecek. İkinize de bir sorum var." Çenemi atlarına doğru eğdim. "Binin ve konuşalım."

"Sizi sevdiğimi biliyorsunuz, değil mi?" Ben soruyorum, kızlar birbirlerine bakıyor, Harper cevap vermeden önce benim bilmediğim bir tür sessiz kardeş sohbeti yapıyorlar.

"Biliyoruz, Nick." Sözlerinde sessiz bir tereddüt var. "Ve anneni sevdiğimi biliyorsun."

Ruby artık imzası haline gelen göz devirmesiyle,

"Duh," diyor. "Yani, birini sevdiğinde-"

"Aman Tanrım, annem hamile mi?" Ruby soruyor ve ben neredeyse boğulacak gibi oluyorum. "Ne?"

"Hamile mi? Gianna'nın annesi hamile ve bana daha önce onunla uzun bir konuşma yaptıklarını söyledi-" Başa çıkamayacağım bir sorun haline gelmeden bu konuyu kapatmak için sözünü kestim.

"HAYIR," dedim kararlılıkla. "Annen hamile değil. Siz ikiniz ve Connor bizim için fazlasıyla yeterli." Omuzlarının gözle görülür bir şekilde gevşemesini izliyorum ve Shae'yle bu konuyu, tepkisini konuşmak için aklıma bir not alıyorum. "Söylemeye çalıştığım gibi, birini sevdiğinizde sonsuza dek onunla birlikte olmak istersiniz."

"AMAN TANRIM!" Yakındaki bir ağaçtan kuşlar çılgınca uçarken Harper eyerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak bağırıyor.

"Tanrım, Harp, sakın ol," diyor kız kardeşi.

"Yapamam. Annem evlenecek!" diye heyecanla bağırdı ve Ruby donup kaldı, sonra bana baktı. Bu konuda onurlu bir konuşma yapma şansımız olmadığını bilmeliydim. Son üç ayımı kızlara bu konuyu açmanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak planlayarak ve pratik yaparak geçirdim ve bulabildiğim en iyi şey buydu.

Yıl boyunca süren sihirli bir üç yıl oldu. Shae ve kızları benim hayatıma ve çiftlikteki yaşama o kadar kolay uyum sağladılar ki, sanki hep böyle olması gerekiyordu. Kızlar okul değiştirdi ve Ocak ayında ahırdaki yavru kedilerden biri Harper'ın odasına kalıcı olarak yerleşti, yani artık evimizin koridorlarında dolaşan kedi Ginger var.

Kızların Finch Çiftliği'ndeki ilk baharında, Ruby'nin kesme çiçek bahçesini ekmesi için küçük bir arsa bulduk ve Shae benimle biraz çalışmaya başladı, çiftlikte daha istikrarlı bir gelir elde etmek için bazı fikirlerini gerçeğe dönüştürmesine yardımcı oldu ve şimdi burada neredeyse tam zamanlı çalışıyor, bir yandan da kar amacı gütmeyen kuruluş için iş yapıyor.

"Siz evleniyor musunuz?!" Ruby soruyor, sesi gıcırtilı. Aman Tanrım.

Bu ikisi çok fazla.

"Yani, bunu düşünüyorum. İkinizi buraya getirmemin bir nedeni de buydu. Bu konuda ne düşündüğünüzü görmek istedim." Kızlar birbirlerine bakar

Harper bana dönmeden önce telepatik konuşma bir kez daha devam ediyor.

"İkiniz de zaten evlisiniz."

"Neden böyle söylüyorsun?" Harper parmaklarıyla bir şeyler saymaya başladı. "Her gece aynı yatakta uyuyorsunuz. Birlikte yaşıyorsunuz."

Bu doğru.

Kayınvalidenin kulübesi Shae'nin kira ödediği yaklaşık dokuz ay sürdü, kira kızlar için bir fona yatırıldı, sonra onu kırdım ve benimle çiftlik evine taşınmaya ikna ettim. Ondan önce, onun yatağında geçirmediğim ya da çiftlik evinde yatıya kalmadıkları çok az gece vardı.

"Ve *sürekli* öpüşüyorsunuz," diye ekliyor

Ruby. "Bu çok iğrenç," diyor Harper.

"Ve sen her zaman ona yapış yapış gözlerle bakıyorsun."

"Tamam, yani evet, annene evlenme teklif etmek istiyorum," diyorum onlar tamamen yoldan sapmaya başlamadan önce. Bu iş hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor.

"Bu da ne?" Harper soruyor.

İlk gerçek randevumuzda annelerini götürdüğüm alana geldik. Aynı battaniye serilmiş ama bu sefer soğutucu abur cubur ve yolun aşağısındaki şarküteriden aldığım sandviçlerle dolu. Ruby için İtalyan ve artık bir yemek eleştirmeninin damak tadına sahip olan ve her zaman yeni şeyler denemeye açık olan Harper için özel.

"Piknik. Gel hadi." Atımdan inip Harper'a doğru ilerliyorum ve kız kardeşi Minnie'den sanki at üzerinde doğmuş gibi zarafetle kayarak inerken ona yardım ediyorum.

Ruby'nin atlara olan sevgisi, atların onu iyileştirme şekli ve Minnie ile olan bağı hâlâ aynı.

Battaniyenin üzerine yerleşiyoruz ve Ruby konuşmadan önce yiyecek ve içecekleri dağıtıyorum, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Demek annemle evlenmek istiyorsun."

"Evet," diyorum, içim nedense şimdi gergin, sanki 12 yaşında bir çocukla değil de koruyucu bir babayla konuşuyormuşum gibi. Zihnim 10, 20 yıl sonrasına, karşımda oturup Ruby'yle evlenmek isteyen şerefsiz bir çocuğa gidiyor ve içimi bir bulantı kaplıyor.

Aslında, bunu başka bir zaman için saklayalım.

"İstiyorum ama teklif için yardımına ihtiyacım var." Harper neşeyle alkışlıyor.

"Aman *Tanrım!* Bu çok eğlenceli olacak! Fikirlerim var."

Tabii ki öyle.

Eğer Abbie Martinez'in kendisinin küçük bir versiyonu olsaydı, bu Harper olurdu.

"Herhangi bir planlama yapmadan önce ikinizle konuşmak istiyorum."

"Neden?" Ruby soruyor. "Hayır diyecek değiliz ya. Sen . . . Sen Nick'sin." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söylüyor ve sanırım ona göre de öyle.

"Çünkü sadece annenle evlenmiş olmayacağım." Sessizlik hakim oluyor ve Harper parmaklarını bileğindeki gümüş bileziğe götürüyor; bilezikte bir düzine kadar takı var. Bayramlarda ve doğum günlerinde onlara yeni bir tane veriyorum, sadece bizim için bir anlamı olan bir şey. Ruby'nin bir çiçeği ve bir binicilik kaskı var, Harper'ın Ginger için bir kedi tılsımı var ve Shae'nin de Shae'nin küçük bir kement tılsımı var ve evet, onu takmamı istemeden hemen önce açtığında bana tokat attı.

"İkinizle evleneceğim tabii ki. Siz bir paket anlaşmanız." "Oh," diyor Ruby.

M i d e m d e kelebekler uçuşuyor, çünkü bunun ne *olduğundan* emin değilim. anlamına gelir.

"Buna açık mısın? Aileme katılmaya?"

"Yani Connor ... olabilir." Harper anlamaya çalışarak bana bakıyor.

"Üvey kardeşin."

"Ve sen de ?" Ruby, tüm bunları nereye getirdiğime, bu küçük piknikteki gerçek niyetime değinerek soruyor. Sandviçimi bırakıp öne doğru eğildim ve her birinin elini tuttum.

"Mükemmel bir dünyada, babanız ben olurum kızlar." Bir kuş cıvıldar ama kimse konuşmaz.

Her iki kızın da neredeyse aynı olan gözleri aynı anda bana kilitleniyor, her ikisi de gün geçtikçe annelerine daha çok benziyor.

"Annenizden benim adımlı almasını istemeden önce, ikinize de sormak istiyorum." Sessizlik devam ediyor ve kimse bana bağırıyor, bu yüzden devam ediyorum. "İkiniz de dünyanın en harika kızlarısınız. Sizi tanıdığım, büyümenizi izlediğim, sizi sevme fırsatı bulduğum ve umarım güveninizi kazandığım için çok şanslıyım. Sevginizi. Ama ben daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazla mı?" Harper soruyor. Ruby konuşmuyor, sadece dudaklarını ısırarak bana bakıyor.

"İkinizi evlat edinmeyi denemek istiyorum. Biliyorum. Biyolojik babanızın buralarda olmadığını biliyorum." Harper'ın dudağı titriyor ve elini daha sıkı sıkıyorum.

Kimse ondan bahsetmiyor, Todd ondan bahsetmeyi hak etmiyor, ama bazen bir hayalet gibi etrafta dolaşıyor, anılarına musallat oluyor. Ne zaman gözlerinde o uzak bakışı görsem, onun geldiğini ve zihinlerini kirlettiğini biliyorum.

"Sana adımı vermek istiyorum. Böylece gerçekten benim olacaksın. Sen zaten zihnimde benimsin. Annenle aramda bir şey olsa bile, ilişkimize bir şey olsa bile, sonsuza dek benim olacaksın. Benden kurtulamazsın." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

Tanrım, bunu birçok kez denedim.

Kolay olmalıydı.

"Senin Harper Finch olmanı istiyorum. Ve sen. Gözlerimi Ruby'ye çeviriyorum. -"Ruby Finch olmak."

Onlara bunu istediğimi söylemiyorum çünkü o adamın onlar üzerinde herhangi bir etkisi olmasını istemiyorum. Yasal nedenlerle ya da okul ve doktor ziyaretlerini kolaylaştırmak için benim adımı kullanmalarını istediğimi söylemiyorum.

Onlara gerçeği söyledim.

"Benim olmanızı istiyorum kızlar."

Bir süre konuşmazlar ama sonra Ruby konuşur.

"Sonsuza kadar mı?" diye soruyor ve bunu söylerken sesi çatlıyor, gözleri sulanıyor.

Lanet olsun.

İkisini de kendime doğru çekiyorum, ikisi de kucağıma gelene kadar sertçe çekiştiriyorum, Ruby gömleğine doğru ağlamaya başlarken yüzleri göğsüme dönük.

Lanet olsun.

"Sonsuza kadar, Rubes. Sonsuza dek senin baban olmak istiyorum. Ve sen de Harp."

Birkaç dakika ağlıyorlar ve ellerimin saçlarında yavaşça gezinmesine izin veriyorum, duygularını, endişelerini ve kalan her şeyi dışarı atmalarına izin veriyorum, sonunda Harper oturuyor ve onu Ruby takip ediyor. Her ikisinin de gözleri kızarmış ama dudaklarında küçük gülümsemeler var ki bence bu iyi bir şey.

Ruby başını sallamadan önce birbirlerine bakarlar, her zaman var olan o bağ neredeyse elle tutulur hale gelir.

"Tamam. Evet. Bizi evlat edinmeni istiyoruz." "Ve annemle evlenmeni," diye bitiriyor Harper.

"Güzel," diye fısıldıyorum, çünkü işe yarayacak olan tek şey bu. Kendi duygularımı yağmurlu bir güne saklayacağım, etrafta kimse olmadığında ve bu kadınları hayatıma sokan varlık her neyse ona teşekkür edebileceğim. Shae'nin lanet oğlumla çıkmasına, oğlumun onu Şükran Günü'ne davet etmesine ve sonra da ayağımı ağzıma sokup bunu telafi etmek zorunda kalmama neden olan varlık her neyse.

O lanet elf için bir tapınak yapmalıyım.

Harper gözlerinde hınzır bir parıltıyla, "Ama sadece evlenme teklifini biz planlarsak," diyor. Küçük bir kahkaha atarak başımı sallıyorum ve ikisini de bir kez daha kendime çekerek başlarının tepelerine öpücükler konduruyorum.

"Pekala, *anneme evet dedirtmek* için ekip olacağız."

Ruby bana gülümsüyor. "Hadi takım."

DAHA FAZLA TATIL EĞLENCESİ İSTER MİSİNİZ?

Damien ve Abbie'nin hikayesine göz atın, İntikam Mevsimi, Legally Blonde'dan ilham alan tatil intikam romantizmin!

Abbie Keller, Üçüncü Richard Bartholemew Benson'ın sonsuza dek onun olacağını düşünüyordu. Dört yıllık flörtleri boyunca, sonunda parmağında büyükannesinin nişan yüzüğüyle kalmayacağından hiç şüphe duymamıştı. Elbette, bu kalıba uymak için saçını boyamak, daha muhafazakâr giyinmek ve golfü eğlenceli bulmak (dürüst olmak gerekirse değişikliklerin en zoru) gibi kendisiyle ilgili birkaç şeyi değiştirmesi gerekiyordu, ancak sonunda her şeye degeceğinden emindi.

Ta ki Richard onu Cadılar Bayramı kostümü giymiş bir halde evinin önünde ağlarken bırakıp gidene *ve yeterince ciddi olmadığı için* ondan ayrılana kadar. Ona sadece eğlenceli olduğunu söyler - ve şimdi Richard'ın hedefinde hukuk firmasında ortak olmak vardır, işe odaklanması gerekmektedir.

Böylece her kızın terk edildiğinde yaptığı şeyi yapar: arkadaşlarını arar, sarhoş olur, saçını boyar ve intikam planını formüle eder. Öyle olur ki, evren onun çabalarını destekler ve eski sevgilisine büyük bir hata yaptığını kanıtlaması için ona mükemmel bir eşleşme sunar: patronu.

Abbie, Richard'ın hukuk firmasının kurucu ortağı Damien Martinez ile çıkmaya başlar ve aklında tek bir şey vardır: Richard'ı, kendisini yıllık büyük Noel partisine davet etmesi için ikna etmek.

Ancak ilişki sıradan bir flörtten öteye geçmeye başladığında ve Abbie New York'lu sert avukatın yumuşak bir yanı olduğunu gördüğünde, aldatma planını uygulayabilecek midir?

[Buradan okuyun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Bir yıl önce teşekkür yazısı yazmanın ne kadar rahatsız edici olduğundan yakınırken, şimdi yazmayı en sevdiğim şeylerden biri haline geldi. İşlerin böyle yürümesi ne garip. Ama ben inanılmaz derecede bağımlı bir insanım ve bitiş çizgisine ulaşmama yardımcı olan inanılmaz insanlardan oluşan gerçek *ekibim* (ben kimim ki, bana yardım eden insanlardan oluşan lanet bir EKİP?!) olmasaydı, herhangi bir kitabın fikir aşamasına bile geri dönemezdim.

Ve hepinizin bu insanların ne kadar harika olduğunu bilmenizi istiyorum, hayır, hepinize *ihtiyacım var*. vardır.

Her zaman teşekkür ederim Alex, beni en başından beri Ben daha fısıldayacak kadar cesur değilken hayallerimin ne kadar büyük olduğunu bilen, beni korkutan şeyleri yapmaya iten başlangıç. Seni sonsuz seviyorum. Senin olmaktan, tüm ana karakterlerime senden bir parça yazmaktan onur duyuyorum.

Sıradaki: Ryan, Owen ve Ella. Bana nasıl anne olunacağını öğrettiğin için teşekkür ederim, böylece yazabilirim. Ayrıca, kapat şu lanet kitabı.

Dünyanın en iyi kapak tasarımcısı Madi'ye, Taylor'ımın Jack'ine teşekkür ederim. Seni bulmamın üzerinden sadece bir yıl geçtiğine inanamıyorum ve Şükran Günü'nde sana panikle sesli not gönderdiğim için sonsuza dek minnettarım.

Shaye'ye, hareketsiz kalmak istediğimde beni ittiğin ve kendi kafamın içinde sıkışıp kaldığımda bana bağırdığın için teşekkür ederim. İşler çığıırından çıktığında "Ben sana söylemiştim" demeni dört gözle bekleyeceğim.

Lindsey, başından beri yanımda olduğun için teşekkür ederim. Geçen yıl kitabımın bir Barnes and Noble'da olduğunu göstermiştik ve bu yıl sen bana bir *Barnes and Noble imza gününde* sulu gözlerle bakıyorsun. (Ayrıca lütfen bana o gözleri atmayı bırak, beni ağlatıyorlar.) Sen olmasaydın burada olamazdım.

Sorunsuz ve zihinsel çöküş yaşamadan çalışmamı sağlayan Rae'ye teşekkür ederim. Bir şeyi milyonuncu kez unuttuğumda nazikçe hatırlattığın ve Noah Kahn ve annelik sorunları hakkında çıldıran kaotik mesajlar gönderdiğin için teşekkür ederim.

Yazım hatalarıyla dolu dağınıklığımlı alıp milyonlarca virgöl eklediğın ve sinirlerimin haklı olduğunu ama bunu düzeltebileceğimizi onayladığında nazik davrandığın için teşekkür ederim Norma.

Belgelerime en komik notları bırakan ve her zaman tüm kalça jargonu ile güncel olduğumdan emin olan Emily'ye teşekkür ederim. Birlikte çalıştığımız ve beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Sana en kaotik taslakları gönderdiğimde her zaman en iyisini yaptığın ve DND'mi açıp evrenden kaybolduğumda asla kızmadığın için Lo'ya teşekkür ederim.

Bu kitabın alacağı her türlü başarının gerçek yıldızları olan ARC ekibime teşekkür ederim. Çılgın hikâyelerimi kabul ettiniz, okudunuz ve dünyayla paylaştınız. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Booktok'a teşekkür ederim - evet, hepsine - çünkü siz olmasaydınız, bunların hepsi boş bir hayal olurdu. Saçma sapan videolarıma katlandığınız, cevherler bulduğunuz, beğenip paylaştığınız ve kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Hayatımı ne kadar değiştirdiğinizi uzun uzun düşünmek beni ağlatıyor.

Ama en önemlisi: SİZE teşekkür ederim, sevgili okuyucu. Geçtiğimiz yıl hayatımı açıklayamayacağım şekilde değiştirdi ve bunların hepsi sizin sayenizde oldu. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, tüm kalbimle teşekkür ederim.

Hepinizi Ay'a ve Satürn'e kadar seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Morgan doğma büyüme Jersey'li bir kız, iki oğlu, yürümeye başlayan kızı ve mekanikçi kocasıyla birlikte orada yaşıyor. Buzlu espresso, barbekü cipsi ve Starburst jelibon bağımlısıdır. Genellikle kulaklığı takılı, baharatlı bir sesli kitap ya da Taylor Swift dinliyor. Nadiren ikisi arasında bir zaman vardır.

Kendini bildi bileli yazmak onun tutkusu olmuş. Yedi yaşındayken yazdığı bir kitabın çerçevelenmiş 'birinci sayfası' b u n u kanıtlamak için çocukluk evinde asılı duruyor. Hayatı boyunca zihninde serbest bırakılmak için yalvaran hikayeler yarattı, ancak yakın zamana kadar nihayet onlara dizginleri vermedi.

Benimle bu yolculuğa çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#) üzerinden güncel kalın [Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön gösterimler ve bonus bölümler alın!

KINDLE ÇIKARTMALARI VE İMZALI KOPYALAR KAZANMA ŞANSI İSTER MİSİNİZ?

Amazon veya Goodreads'e dürüst bir yorum bırakın ve bağlantıyı [reviewteam@ authormorganelizabeth.com](mailto:reviewteam@authormorganelizabeth.com) adresine gönderin; Morgan Elizabeth'in kitaplarından birinin imzalı bir kopyasını ve bir paket kitap çıkartması kazanmaya hak kazanın!

Her e-posta bir katılımdır (kitap başına iki katılım için Goodreads değerlendirmenizi içeren bir e-posta ve Kindle değerlendirmenizi içeren başka bir e-posta gönderebilirsiniz) ve her ayın başında iki kazanan seçilecektir!

MORGAN ELIZABETH TARAFINDAN DA YAZILMIŐTIR.

Springbrook Hills Serisi

[Dikkat Dağıtıcı](#)

[Koruyucu](#)

[İkame Bağlantı](#)

[Çalma Listesi](#)

İntikam Mevsimi Serisi:

[İntikam Mevsimi Zalim Yaz](#)

Bradley Reed'in Düşüşü 4.

Kitap, Mart '24'te Çıkıyor

Okyanus Manzaralı Seri

[Eski Dosyalar](#)

[Yürüyen Kırmızı](#)

Bayrak Acı Tatlı

Üst Akıl Düeti

Fildişi [Kule Elmas](#)

[Kalesi](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.